LEGATION OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

No. 1275. Bucharest, March 2, 1940.

Subject: Transmitting Copies of the MONITORUL OFICIAL containing Conventions to which Rumania is a Party.

DIVISION OF EUROPEAN AFFAIRS JUN 15 1940 DEPARTMENT OF STATE

FOR THE ATTENTION OF THE TREATY DIVISION

DIVISION OF POLITICAL RELATIONS MR. DUNN JUN 17 1940 DEPARTMENT OF STATE

TREATY DIVISION APR 3 - 1940 DEPARTMENT OF STATE

DIVISION OF COMMERCIAL AFFAIRS Department of State JUN 13 1940

DIVISION OF TRADE AGREEMENTS TA JUN 18 1940 DEPARTMENT OF STATE

DEPARTMENT OF STATE APR 2 1940 DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS

DEPARTMENT OF STATE DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS PUBLICATIONS SECTION APR 3 1940

The Honorable

The Secretary of State,

Washington.

Sir:

I have the honor to transmit herewith two copies of the MONITORUL OFICIAL (No. 50) of February 29, 1940, which publishes the following: 1/

1. A Convention between Germany and Rumania with regard to the Regulation of Customs questions between the German Protectorates of Bohemia and Moravia and Rumania, signed at Berlin on May 29, 1939; in the German, Czech and Rumanian languages (pages 943-944).

2. A Rider to the Convention of Commerce and Navigation of August 11, 1939, between Rumania and Greece (in French and Rumanian, pages 945-946). The Rider was signed at Bucharest on June 5, 1939, and forms an integral

771.00/78

GHR

integral part of the Convention, going into effect provisionally on June 15, 1939. Royal Decree No. 617, dated February 28, 1940, authorizes the Government to ratify and execute the rider.

3. (a) The third additional Protocol to the Treaty of Commerce and Navigation between Rumania and Italy of July 5, 1934, and (b) the Accord for the Extension of the Treaty of Commerce and Navigation between Rumania and Italy of July 5, 1934, as well as the Accord, Convention and complementary Protocols thereto in force between the two countries, to include the Italo-Albanian Customs Union as of April 20, 1939 (in French and Rumanian, pages 946-947). Royal Decree No. 618, dated February 28, 1940, authorized the Government to ratify and execute these agreements.

Respectfully yours,

For the Minister:

Frederick P. Hibbard,
Secretary of Legation.

Enclosure:

MONITORUL OFICIAL (No. 50) of Feb. 29, 1940 (in duplicate).

631
Qn.

CKH/ems.

Enclosure No. 1 to Despatch
No. 1275 of March 2. 1940.
from the American Legation,
Bucharest, Roumania.

Anul CVIII — Nr. 50. **10 LEI EXEMPLARUL** Joi 29 Februarie 1940.

REGATUL ROMÂNIEI

MONITORUL OFICIAL

PARTEA I-a

LEGI, DECRETE

JURNALE ALE CONSILIULUI DE MINIŞTRI, DECIZIUNI MINISTERIALE, COMUNICATE, ANUNŢURI JUDICIARE (DE INTERES GENERAL).

ABONAMENTE ÎN LEI	Durata abonamentului 1 an	6 luni	3 luni	1 lună	Desbaterile pa lament. sesiune
ÎN ŢARA:					
Particulari P. I	1.900	950	475	160	1.200
Particulari P. II	1.800	900	450	150	
Autorităţi de Stat, judeţ şi comune urbane P. I	1.600	800	400	—	1.200
Autorităţi de Stat, judeţ şi comune urbane P. II	1.500	750	375	—	
Autorităţi comunale rurale P. I	1.100	550	275	—	1.200
Autorităţi comunale rurale P. II	1.000	500	250	—	
ÎN STRĂINĂTATE: Partea I sau Part. II	4.000	—	—	—	2.400
Un exemplar din anul curent lei	10 part. I-a	15 part. II-a			10
„ „ „ anii trecuţi „	30				20

Abonamentul la partea III-a (Desbaterile parlamentare) pentru sesiunile prelungite sau extraordinare se socoteşte 200 lei lunar (minimum 1 lună).

Abonamentele şi publicaţiile pentru autorităţi şi particulari se plătesc anticipat. Ele vor fi însoţite de o adresă din partea autorităţilor şi de o cerere timbrată din partea particularilor

Instituţia nu garantează transportul ziarului.

Pentru trimiterea chitanţelor sau a ziarului şi pentru cereri de lămuriri petiţionarii vor trimite în plus suma de 10 lei spese de birou şi porto simplu.

PUBLICAŢII ÎN LEI	Inserţia	LINIA M. O.
JURNALELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI		
Pentru acordarea avantajelor legii pentru încurajarea industriei la industriaşi şi fabricanţi	3.000	—
Idem, la meseriaşi şi mori tărăneşti	700	—
Schimbări de nume încetăteniri	1.000	—
CITAŢIILE		
Curţilor de Casaţie, de Conturi, de Apel şi Tribunalelor	300	—
Judecătoriilor	150	—
PUBLICAŢIILE PENTRU AMENAJAMENTE DE PĂDURI		
Păduri între 0— 10 ha.	100	—
„ 10,01— 20 „	200	—
„ 20,01— 100 „	300	—
„ 100,01— 200 „	1 000	—
„ 200,01— 500 „	1.500	—
„ 500.01—1000 „	2.000	—
„ peste 1000	3.000	—
PUBLICAŢII DIVERSE		
Pentru brevete de invenţiuni	70	—
„ schimbări de nume	150	—
„ libera practică profesională	300	—
„ pierderi de acte	100	—
Diferite pentru autorităţi	—	15
„ „ particulari	—	17
Comerciale, bilanţuri, tabele, citaţii de hotărnicie	—	25

Publicaţiile primite până la ora 10 dimineaţa se inserează în Monitorul Oficial din a treia zi

Toată corespondenţa se va trimite pe adresa: Monitorul Oficial, Bucureşti I. — Bulevardul Elisabeta, 29

Telegrame MONITOFICIAL = Telefon 5—1820, 5—1828, 5—1829 = Cont C. E. C. 201

SUMAR

Nr. publicaţiei		Pagina
	Decrete Regale	942—948
	Preşedinţia Consiliului de Miniştri	*942*
620.	Decret-lege pentru organizarea şi funcţionarea Străjii Ţării	942
	Ministerul Internelor	*942*
563.	Decret-lege pentru cedare de teren	942
	Ministerul Apărării Naţionale	*942—943*
595.	Ştergere din controale	942
587.	Chemare în activitate	942—943
588.	Demisie	943
589.	Trecere în disponibilitate	943
590.	Prelungire de disponibilitate	943
	Ministerul Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor	*943*
567.	Scoatere din corpul tehnic al inginerilor	943
568.	Admiteri în corpul tehnic al arhitecţilor	943
	Ministerul Regal al Afacerilor Străine	*943—947*
616.	Decret-lege pentru ratificarea Convenţiei între România şi Germania	943—944
617.	Decret-lege pentru ratificarea navigaţiei dintre România şi Grecia	945—946
618.	Decret-lege pentru ratificarea unor Convenţiuni încheiate între România şi Italia	946—947
555.	Inaintare	947
	Ministerul Muncii	*947*
603.	Recunoaştere de personalitate juridică	947
	Rectificare la decretul regal Nr. 323	947
	Ministerul Justiţiei	*947*
	Rectificare	947
	Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale	*947*
566.	Acceptare de donaţie	947
	Ministerul Finanţelor	*947—948*
613.	Lege pentru modificarea unor articole din tariful vamal de import	947—948
530, 531.	Avansare	948
	Jurnale ale Consiliului de Miniştri	948
	Ministerul Educaţiunii Naţionale	*948*
468.	Cedare de teren	948
	Ministerul Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor	*948*
214.	Scutire de taxe la cărăuşie, U. C. B.	948
	Ministerul Economiei Naţionale	*948*
525.	Suspendare de autorizaţiuni	948
	Deciziuni Ministeriale	948—960
	Ministerul Justiţiei	*948—949*
25.623.	Schimbare de nume	948—949
	Ministerul Agriculturii şi Domeniilor	*949—952*
2.773, 2.774.	Fixare de varietăţi de viţă	949—952
4.736, 4.743.	Transferări	952
	Ministerul Apărării Naţionale	*952—953*
4.245.	Recrutarea subofiţerilor şofeuri mecanici	952—953
4.219, 4.220, 4.243, 4.244.	Delegaţiuni şi însumări de elevi	953
	Ministerul Aerului şi Marinei	*953—958*
	Ministerul Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor	*958—959*
14.557, 14.976.	Demisiuni	958—959
14.559.	Licenţiere din serviciu	959
14.974, 14.975.	Puneri în retragere	959
	Ministerul Finanţelor	*959—960*
	Deciziuni şi Comunicate ale Instituţiilor Publice Autonome.	960—961
	Regia Autonomă C. F. R.	*960—961*
	Modificări de tarifuri	960—961
	Comunicate şi Circulări Ministeriale	961—963
	Ministerul Finanţelor	*961*
	Firme scoase de pe lista răilor furnizori	961
	Ministerul Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor	*961—963*
	Inscrieri în corp	961—962
	Rectificare	962
	Concurs de admitere	963
	Anunţuri Judiciare	963
	Sumarul Părţii a II-a	964

DECRETE REGALE

PREŞEDINŢIA CONSILIULUI DE MINIŞTRI

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului preşedintelui Consiliului Nostru de Miniştri şi al ministrului Nostru secretar de Stat la Departamentul Justiţiei cu Nr. 1.039 din 1940;

Având în vedere jurnalul Consiliului de Miniştri cu Nr. 505 din 22 Februarie 1940;

Văzând avizul Consiliului legislativ, secţia I, cu Nr. 73 din 16 Februarie 1940;

Văzând dispoziţiunile art. 31 din Constituţie;

In virtutea art. 46 din Constituţie,

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru interpretarea art. 50 din legea pentru organizarea şi funcţionarea Străjii Ţării

Art. unic. — Dispoziţiunile art. 50 din legea pentru organizarea şi funcţionarea Străjii Ţării, ce acordă acelei instituţiuni autonomie financiară, se interpretează în sensul că Straja Ţării nu este supusă controlului Consiliului tehnic superior.

Dat în Bucureşti la 28 Februarie 1940.

CAROL

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
Gh. Tătărescu.

Ministrul justiţiei,
Istrate Micescu.

Nr. 620.

MINISTERUL INTERNELOR

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la Departamentul Internelor, înregistrat sub Nr. 2.804 din 1940,

Având în vedere jurnalul Consiliului de Miniştri cu Nr. 491 din 20 Februarie 1940;

Văzând şi avizul Consiliului Legislativ Nr. 28 din 29 Ianuarie 1940;

In virtutea dispoziţiunilor art. 46 din Constituţie şi sub rezerva ratificării Adunărilor Legiuitoare,

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru autorizarea comunei Variaş, jud. Timiş-Torontal, de a ceda, în mod gratuit şi în deplină proprietate, parohiei bisericii ortodoxe-române din acea comună, un imobil, teren şi construcţie, în suprafaţă de 700 st. p., în scopul construirii unui local de biserică

Art. unic. — Se autorizează Primăria com. Variaş, din jud. Timiş-Torontal, de a ceda, în mod gratuit şi în deplină proprietate, Parohiei bisericii ortodoxe române din acea comună, în scopul construirii unui local de biserică, imobilul teren şi construcţie, în suprafaţă de 700 st. p., înscris în cartea funduară a com. Variaş, Nr. 1.096, sub Nr. top 760—761.

Dat în Bucureşti la 24 Februarie 1940.

CAROL

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
Gh. Tătărescu

Ministrul internelor,
M. Ghelmegeanu

Ministrul justiţiei,
Istrate Micescu

Nr. 563.

Raport către M. S. Regele.

Sire,

Biserica ortodoxă-română, biserică dominantă în Stat, pe lângă atribuţiile sale religioase, caută să realizeze în Stat şi o operă de interes naţional.

Astfel este cunoscută şi apreciată opera începută de biserica ortodoxă, pentru aducerea la credinţa strămoşească a românilor care în decursul vremilor au fost siliţi să îmbrăţişeze o credinţă străină de sufletul şi aspiraţiile lor.

Pentru a-şi putea îndeplini cât mai curând scopul pentru care lucrează, biserica ortodoxă-română trebue să fie consolidată cât mai puternic în centrele unde îndepărtarea dela credinţa strămoşească a fost mai accentuată.

D-l primar al com. Variaş, din jud. Timiş-Torontal, înţelegând rolul bisericii ortodoxe-române, în dorinţa de a contribui la întărirea acestei biserici, cu deciziunea Nr. 1.760 din 1939, a hotărît să cedeze, în mod gratuit şi în deplină proprietate, Parohiei bisericei ortodoxe-române din acea comună, în scopul construirii unui local de biserică, imobilul, teren şi construcţie, proprietatea com. Variaş, cuprins în cartea funduară cu Nr. 1.096, sub Nr. top. 760—761, în suprafaţă de 700 st. p., evaluat la suma de 200.000 lei.

Cum în legea administrativă nu există un text pe temeiul căruia să se poată face această cedare, subsemnatul, autorizat, prin jurnalul Consiliului de Miniştri Nr. 491 din 20 Februarie 1940, am onoare a supune la Inalta semnătură a Maiestăţii Voastre, pe temeiul dispoziţiunilor art. 46 din Constituţie şi sub rezerva ratificării Adunărilor Legiuitoare, alăturatul proiect de decret-lege pentru autorizarea com. Variaş din jud. Timiş-Torontal, de a ceda, în mod gratuit şi în deplină proprietate, Parohiei bisericii ortodoxe-române din acea comună, imobilul proprietatea comunei, trecut în cartea funduară la poziţia arătată mai sus şi asupra căruia Consiliul Legislativ şi-a dat avizul Nr. 28 din şedinţa dela 29 Ianuarie 1940.

Sunt cu cel mai profund respect

Sire,

al Maiestăţii Voastre,

prea supus şi prea plecat servitor,

Ministrul internelor,

M. Ghelmegeanu

Nr. 2.804. 1940, Februarie 24.

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Având în vedere art. 1, al. I, pct. „d", 39 şi 41 din legea asupra poziţiunii ofiţerilor şi art. 96 din regulamentul acelei legi, precum şi art. 93 din legea asupra recrutării armatei;

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la Departamentul Apărării Naţionale, sub Nr. 15.748 din 27 Februarie 1940,

Am decretat şi decretăm:

Art. I. Locotenentul de rezervă Prahoveanu A. Traian din Reg. 34 Infanterie, se şterge din toate controalele ofiţerilor, pe data de 15 Septemvrie 1936, înscriindu-se în controalele armatei cu gradul de soldat, în elementul corespunzător vârstei, ca unul ce a fost reformat cu pierderea gradului, de Consiliul de reformă al Corpului II Armată, prin procesul-verbal Nr. 16 din 25 Noemvrie 1939, pentru închisoare mai lungă de 6 luni, pronunţată de o instanţă penală, prevăzută de art. 40, al. I, pct. „d", din legea asupra poziţiunii ofiţerilor.

Art. II. Ministrul Nostru secretar de Stat la Departamentul Apărării Naţionale este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului decret.

Dată în Bucureşti la 27 Februarie 1940.

CAROL

Ministrul apărării naţionale,
General de divizie I. Ilcuşu.

Nr. 595.

Prin decretul regal Nr. 587 din 26 Februarie 1940, se aprobă chemarea temporară în activitate de serviciu, pe data de 1 Martie 1940, în vederea activării în administraţie, a următorilor ofiţeri inferiori de rezervă combatanţi:

Din Infanterie

Locotenenţi

Capriţescu St. Gheorghe, Oancea P. Marin, Teodorescu M. Dumitru, Enache S. Ioan, Soare D. Nicolae, Chiţu I. Gheorghe, Roşianu R. Marin, Dascălu Gh. Alexandru, Todea I. Ioan, David I. Ioan.

Sublocotenenţi

Constantinescu A. Leon, Vâlceanu N. Dumitru, Gâldău Mircea, Marin G. Mirea, Sandu M. Grigore, Olaru Gh. Va-

sile, Pârvu Gh. Ioan, Prodan T. Macovei, Taraș N. Nicolae, Curculescu N. Ioan, Steicescu M. Ioan, Marinescu D. Marin, Predescu D. Florian Lucian, Olteanu P. Constantin, Oiță I. Nicolae, Negulescu I. Constantin, Popescu Aurelian, Duvlidis I. Constantin, Vatau Șt. Nicolae, Oprea V. Gheorghe, Olaru N. Simion, Caponis P. Haralambie Gherasim, Petrea N. Gheorghe, Scărlătescu Gr. Păun, Chifu C. Constantin Climent Nichita, Popescu V. Gheorghe, Lascu G. Gheorghe, Boga I. Nicolae, Costescu Mihail, Dragomir N. Emilian, Anghelescu D. Romulus, Bătineţu Petre, Humeniuc M. Victor, Ioniţoiu D. Gheorghe, Drăghicescu E. Traian, Andone Gh. Viorel, Popescu St. Nicolae Sever, Crainic I. Gavril, Pârvănescu St. Lucian, Ionescu P. Victor, Nicola P. Ioan, Pădureleanu Gheorghe, Iliescu C. Aurelian, Iliaș I. Nicolae, Vonica Ioan, Florea P. Iona, Dănău S. Ioan, Costea T. Petre, Cârșu I. Romulus, Mălăescu Gh. Ioan, Stănescu N. Ioan, Zaharioiu I. Gheorghe, Patruleasa C. Ioan, Monach C. Aurelian, Georgescu Gh. Gheorghe, Dobrin I. Vasile, Munteanu Gh. Constantin, Crișan T. Vasile, Vasilescu C. Nicolae, Popa P. Ioan, Cati D. Gheorghe, Jujescu A. Iulian, Manafu P. Petre, Fluераru Gh. Constantin, Ganea A. Constantin, Teodorescu G. Eugeniu Stelian, Speteanu M. Nicolae, Alexandru I. Constantin, Turtă Iosif, Popescu V. Traian, Barbos I. Vasile, Ciurea Gr. Constantin, Friptu T. Gheorghe, Popescu I. Nicolae, Gogâlea C. Rafael, Huţanu C. Costache, Coşei D. Petre, Plosceanu S. Aurel, Vişinoiu M. Marin, Şiclovan P. Gheorghe, Botez N. Traian, Popa T. Aurel, Dinca T. Gheorghe, Croitoru N. Nicolae, Stănescu N. Ioan, Diaconu A. Costică, Pandele I. P. Mihail, Iovănescu I. Mihail, Andrei Gh. Teodor, Anton V. Dumitru, Cernescu V. Mihail, Cernahoschi L. Ştefan, Nica C. Dumitru, Pălăduţă T. Atanasie, Roiu Constantin, Şerban Gh. Florea, Bran Gh. Costache, Marcu F. Ştefan, Sandu I. Valeriu, Roman I. Panaiot.

Din Cavalerie

Soblocotenenţi

Bradu Gr. Alexandru, Novacescu E. Fulvius-Titus, Jinga I. Cornel, Nedelcu A. Ioan.

Din Artilerie

Locotenenţi

Linţia I. Diogen, Popovici I. Cristea,

Soblocotenenţi

Mitu N. Mihail, Duţă M. Gheorghe, Negru V. Radu.

Idem Nr. 588 din 26 Februarie 1940, se aprobă demisia din cadrele active ale armatei, pe data de 31 Ianuarie 1940, a colonelului Dobrotescu Alexandru, repartizându-se ca ofiţer de rezervă.

Idem Nr. 589 din 26 Februarie 1940, următorii ofiţeri, împlinind 180 zile absenţe de boală, se trec în poziţiunea de disponibilitate, pe datele arătate în dreptul fiecăruia, beneficiind de dispoziţiunile articolului 20 din legea asupra poziţiunii ofiţerilor:

Administratorul căpitan Daraban Dumitru, pe data de 23 August 1939.

Administratorul căpitan Nedeianu Coustantin, pe data de 26 Octomvrie 1939.

Idem Nr. 590 din 26 Februarie 1940, disponibilitatea pentru absenţe de boală, aprobată căpitanului Antonescu A. Dumitru, se prelungeşte cu încă 180 zile, pentru a 3-a oară, cu începere dela data de 20 Decemvrie 1939.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE ŞI AL COMUNICAŢIILOR

Prin decretul regal Nr. 567 din 24 Februarie 1940, d-l inginer şef cl. I Romanescu Constantin, aflat actualmente în cadrul de activitate detaşat al Corpului tehnic, încetează de a mai face parte din cadrele suszisului Corp, cu începere dela 31 Martie 1940, când a fost pus în retragere din oficiu de către Ministerul Economiei Naţionale, în vederea aranjării drepturilor la pensie.

Idem Nr. 568 din 24 Februarie 1940, personalul tehnic (ingineri şi arhitecţi), menţionat mai jos, aflat actualmente în activitate de serviciu la administraţiile publice, este admis în Corpul tehnic şi în Corpul arhitecţilor, în gradele şi pe datele specificate în dreptul fiecăruia, după cum urmează:

I. *Inginerî*

a) Cadrul detaşat

Popescu St. Ion, diplomat al Şcolii politehnice din Timişoara, cu menţiunea „bine", secţia „mine", în gradul de inginer ordinar cl. III şi cu vechimea dela 12 Iulie 1934, de când aflându-se în serviciul Intreprinderilor Miniere şi Metalurgice al Statului din Ardeal, R. I. M. M. A., a obţinut diploma de inginer.

II. *Arhitecţi*

Ionescu I. Melania, diplomată a Academiei de arhitectură din Bucureşti, cu menţiunea „foarte bine", în gradul de arhitect ordinar cl. III şi cu vechimea dela 20 Iunie 1939, de când aflându-se în serviciul Ministerului Finanţelor, a obţinut diploma de arhitect.

MINISTERUL REGAL AL AFACERILOR STRĂINE

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezu şi voinţa Naţională, Rege al României.

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la Departamentul Afacerilor Străine sub Nr. 11.013 din 24 Februarie 1940;

Având în vedere jurnalului Consiliului de Miniştri Nr. 524 din 1940;

Având în vedere avizul Consiliului Legislativ Nr. 56 din 9 Februarie 1940 şi avizul Consiliului Superior Economic Nr. 35 din 9 Februarie 1940;

În temeiul art. 46 şi 72 din Constituţie,

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru ratificarea Convenţiei dintre România şi Germania referitoare la reglementarea chestiunilor vamale dintre Protectoratul German asupra Boemiei şi Moraviei şi Regatul României, semnată la Berlin la 20 Mai 1939

Articol unic. Guvernul este autorizat a ratifica şi a face să se execute Convenţia între Germania şi Regatul României, referitoare la reglementarea chestiunilor vamale dintre Protectoratul German asupra Boemiei şi Moraviei şi Regatul României, semnată la Berlin la 20 Mai 1939.

Dat în Bucureşti la 28 Februarie 1940.

CAROL

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
Gh. Tătărescu.

Ministrul afacerilor străine,
Gr. Gafencu.

Ministrul comerţului exterior,
I. Christu.

Ministrul justiţiei,
Istrate Micescu.

Nr. 616.

ABKOMMEN

zwischen dem Deutschen Reich und dem Königreich Rumänien über die Regelung von Zollfragen zwischen dem Reichsprotektorat Böhmen und Mähren und dem Königreich Rumänien.

Zwischen dem Deutschen Reich und dem Königreich Rumänien werden die nachstehenden Vereinbarungen getroffen:

Artikel 1.

Der Handels- und Schiffahrtsvertrag zwischen der Tschecho-Slowakischen Republik und dem Königreich Rumänien vom 27 Juni 1930 wird mit den aus Artikel 2 ersichtlichen Aenderungen der Anlagen A, B und C vorläufig weiter angewandt werden.

Artikel 2.

In der Anlage A wird gestrichen:

1. — in der Position No. ex 108 ex a des tschecho-slowakischen Zolltarifs die Worte

„en bouteilles .... 1.000".

2. — die Position No. ex 345 des tschecho-slowakischen Zolltarifs

„Pelleteries apprêtées, non confectionnées:

a. — en peaux communes .....200".

In der Anlage B wird gestrichen:

1. — die Anmerkung zur Position ex 1.080 des rumänischen Zolltarifs „Les „fittings" servant à raccorder les tuyaux étirés ou soudés, suivant le régime des tuyaux sans aucune surtaxe".

2. — die Position ex 1774 des rumänischen Zolltarifs „Outremer préparé, ainsi que toutes autres couleurs bleues, préparées pour le bleuissage du linge: Outremer préparé ne sera dédouané d'après le No. 1774 qu'en cas qu'il est muni de l'indication comme moyen pour le bleuissage du linge".

In der Anlage C wird die Nummer 1774 der „Liste des numéros du Tarif minimum roumain dont les droits sont consolidés" gestrichen.

Artikel 3.

Dieses Abkommen soll ratifiziert werden und tritt am 15 Tage nach dem Austausch der Ratifikationsurkunden, der in Bukarest erfolgen soll, in Kraft.

Es bleibt bis zur endgültigen Eingliederung des Reichsprotektorats in das deutsche Zollgebiet in Geltung, kann jedoch schon vor diesem Zeitpunkt mit Monatsfrist zum Monatsende gekündigt werden.

Unterzeichnet in Berlin in deutscher, tschechischer un rumänischer Sprache in je zwei Urschriften am 20 Mai 1939.

gez. CARL CLODIUS.

gez. DIMITRESCU.

UJEDNÁNI

mezi Německou Říší a Královstvím Rumunským o upravení celních otázek mezi Říšským Protektorátem Čechy a Morava a Královstvím Rumunským

Mezi Německou Říší a Královstvím Rumunským Budou sjednány následující úmluvy:

Článek 1.

Smlouva obchodní a o lodní dopravě mezi Česko-Slovenskou Republikou a Královstvím Rumunským se dne 27 Června 1930 bude prozatím nadále užita se změnami rozvrhu A, B a C. žrejmých z článku 2.

Článek 2

V rozvrhu A se vyškrtne:

1. — v posici čís, ex 108 ex a československého celního tarifu slova.

, en bouteilles, 1.000".

2. — v posici čís ex 345 cesko-slovenského celního tarifu.

„Pelleteries appretées, non confectionnées:

a. — en peaux communes, 200".

V rozvrhu B se vyškrtne:

1. — poznámka k posici ex. 1.080 rumunského.

Celního tarifu „Les fittings" servant à raccorder les tuyaux étirés ou soudés, suivant le régime des tuyaux sans aucune surtaxe".

2. — posice ex. 1.774 rumunského celního tarifu „Outremer préparé, ainsi que toutes autres couleurs bleues, préparées pour le bleuissage du linge: Outremer préparé ne sera dédouanné d'après le No. 1.774 qu'en cas qu'il est muni de l'indication comme moyen pour le bleuissage du linge.

V rozvrhu C se výskrtne číslo 1.774 z »Liste des numéros du Tarif minimum roumain dont les droits sont consolidés».

Článek 3

Toto ujednání má býti ratifikováno a vstoupí 15 dne po výměně ratifikačních listin, jež se má dítí v Bukurešti v platnost.

Zustane v platnosti až do konečného zacleněni Říšského Protektorátu do německé celní oblasti, muže však býti vypověděno již před touto dobou s s měsíční lhutou ku konci měsíce.

Podepsáno v Berlíně v německém, českém a rumunskén jazyce v po dovu listinách dne 20 května 1939

(ss) DIMITRESCU.

(ss) CARL CLODIUS.

CONVENȚIE

între Germania și Regatul României referitoare la reglementarea chestiunilor vamale dintre Protectoratul German asupra Boemiei și Moraviei și Regatul României

Intre Germania și Regatul României se stabilesc înțelegerile ce urmează:

Articolul 1.

Tratatul de comerț și navigație încheiat la 27 Iunie 1930, între Republica Ceho-Slovacă și Regatul României, se va aplica provizoriu și de acum înainte cu modificările arătate prin anexele A. B și C.

Articolul 2.

Din anexa „A" se șterge:

1. In poziția Nr. ex. 108 *a)* din tariful vamal ceho-slovac, cuvintele:

„en bouteilles..... 1.000....".

2. Poziția Nr. ex. 345 a tarifului vamal ceho-slovac „Pelleteries apprêtées, non confectionnées:

a) en peaux communes..... 200....".

In anexa „B' se șterge:

1.Nota la poziția ex. 1.080 din tariful vamal românеesc.

„Les" fittings „servant à raccorder les tuyaux étirés ou soudés, suivant le régime des tuyaux, sans aucune surtaxe".

2. Poziția ex. 1.774 din tariful vamal românеesc:

„Outremer préparé, ainsi que toutes autres couleurs bleues, preparées pour le bleuissage du linge: Outremer préparé ne sera dédouanné d'après la Nr. 1.774 qu'en cas qu'il est muni de l'indication comme moyen pour le bleuissage du linge".

Din anexa „C" se șterge: Nr. 1.774 aparținând la „Liste des numéros du Tarif minimum roumain dont les droits sont consolidés".

Articolul 3.

Aceastã Conoven̦tie urmează a fi ratificată și intră în vigoare în a 15-a zi după schimbul ratificărilor, care se va face la București.

Ea rămâne valabilă până la înglobarea definitivă a Protectoratului German în teritoriul vamal german, dar poate totuși fi denunțată înainte de această dată în termen de o lună la sfârșitul lunii.

Semnat la Berlin, în limba germană, cehă și română în câte două exemplare, la 20 Mai 1939.

(ss) CARL CLODIUS

(ss) DIMITRESCU

CAROL al II-lea,
Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,
La toţi de faţă şi viitori, sănătate:
Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la Departamentul Afacerilor Străine sub Nr. 110.000 din 24 Februarie 1940,
Având în vedere jurnalul Consiliului de Miniştri Nr. 1.784 din 20 Iunie 1939;
Având în vedere avizul Consiliului Legislativ Nr. 57 din 9 Februarie 1940 şi avizul Consiliului Superior Economic Nr. 34 din 9 Februarie 1940;
In temeiul art. 46 şi 72 din Constituţie,
Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru ratificarea Avenantului la Convenţia de Comerţ şi Navigaţie dintre România şi Grecia din 11 August 1931, semnat la Bucureşti la 5 Iunie 1939

Art. unic. — Guvernul este autorizat a ratifica şi a face să se execute Avenantul la Convenţia de Comerţ şi Navigaţie dintre România şi Grecia din 11 August 1931, semnat la Bucureşti la 5 Iunie 1939.
Dat în Bucureşti la 28 Februarie 1940.

CAROL.

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
Gh. Tătărescu.

Ministrul afacerilor străine,
Gr. Gafencu.

Ministrul comerţului exterior,
I. Christu.

Ministrul justiţiei,
Istrate Micescu.

Nr. 617.

AVENANT

à la Convention de Commerce et de Navigation entre la Roumanie et la Grèce, signée à Bucarest le 11 Août 1931.

Sa Majesté le Roi de Roumanie, d'une part, et
Sa Majesté le Roi des Hellènes, d'autre part,
animés du désir de développer autant que possible l'échange des marchandises entre les deux Pays, ont resolu de porter, certaines modifications à la Convention de Commerce et de Navigation, signée à Bucarest le 11 Août 1931, entre la Roumanie et la Grèce et ont nommé à cet effet Leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majéste le Roi de Roumanie:
Son Excellence Monsieur I. Bujoiu, Ministre le l'Economie Nationale, et
Son Excellence Monsieur I. Christu, Ministre Plénipotentiaure, Directeur des Affaires Economiques au Ministère des Affaires Etrangères.

Sa Majéste le Roi des Hellènes:
Son Excelence Monsieur Constantin Collas, Ambassadeur de Grèce à Bucarest,
lesquelles dûment autorisés, sont convenus des dispositions suivantes:

Article 1.

La liste B annexée à la Convention ci-haut mentionnée est maintenue avec les modifications suivantes:

No. du tarif Hellénique	Désignation des marchandises	Unité Droits en dr. metalliques
Ex. 46	***Bois de chêne, de chataigner, de peuplier,*** *de frêne, d'erable,* ***de plante,*** *etc.*	
c. 3	Planches composées de feuilles contre-plaquées en bois commun (aulne, bouleau, hêtre et similaires) ne formant un article parfait	Mt. 3..... 48
Ex. 60	*Huiles minérales*	
c.	Naphtes, (mazout, diesel, oil, moterine et ses résidus, impropre à l'éclairage et au graissage des machines)	100 kg..... 1

AVENANT

la Convenţiunea de Comerţ şi Navigaţiune între România şi Grecia, semnată la Bucureşti, la 11 August 1931.

Maiestarea Sa Regele României, de o parte şi
Maiestatea Sa Regele Elenilor, pe de altă parte, însufleţiţi de dorinţa de a desvolta pe cât posibil schimbul mărfurilor între cele două ţări, au hotărît a aduce anumite modificări la Convenţia de Comerţ şi Navigaţiune, semnată la Bucureşti, la 11 August 1931, între România şi Grecia, şi au numit în acest scop ca Plenipotenţiari ai Lor, anume:

Maiestatea Sa Regele României:
Excelenţa Sa Domnul I. Bujoiu, Ministru al Economiei naţionale, şi
Excelenţa Sa Domnul I. Christu, Ministru Plenipotenţiar, Director al Afacerilor Economice din Ministerul Afacerilor Străine;
Maiestatea Sa Regele Elenilor:
Excelenţa Sa Domnul Constantin Collas, Ambasador al Greciei la Bucureşti;
cari, deplin autorizaţi, au convenit asupra dispoziţiunilor următoare:

Articolul 1.

Lista B, anexată la Convenţiunea mai sus menţionată este menţinută cu modificările următoare:

Nr. tarifului elen	Desemnarea mărfurilor	Unitate taxe în drahme metalice
Ex. 46	*Lemn de stejar, de castan, de plop, de frasin, de arţar, de platan, etc.*	
c. 3	Plăci compuse din foi contraplacate în lemn obişnuit (anin, mesteacăn, fag şi asemănătoare), neformând un articol perfect	Mt. 3..... 48
Ex. 60	*Uleiuri minerale:*	
	Naft, (mazut, diesel oil, motorină şi rezidurile ei, improprii la luminat şi la gresajul maşinilor)	100 kg..... 1

Article 2.

Le présent Avenant signé à Bucarest le 5 Juin 1939 fait partie intégrante de la Convention de Commerce et de Navigation entre la Roumanie et la Grèce, signée à Bucarest le 11 Août 1931.

Il sera ratifié et les ratifications seront échangées à Bucarest. Il entrera en vigueur à titre provisoire à partir du 15 Juin 1939.

Fait en double exemplaire à Bucarest le 5 Juin 1939.

I. BUJOIU.
I. CHRISTU.

C. COLLAS.

Articolul 2

Prezentul Avenant semnat la Bucureşti la 5 Iulie 1939 face parte integrantă din Convenţiunea de Comerţ şi Navigaţiune între România şi Grecia, semnată la Bucureşti la 11 August 1931.

El va fi ratificat şi schimbul de ratificări se va face la Bucureşti. El va intra în vigoare cu titlu provizoriu începând dela 15 Iunie 1939.

Făcut în dublu exemplar la Bucureşti, 5 Iunie 1939.

I. E. BUJOIU.
ION CHRISTU.

CONST. COLLAS.

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat le Departamentul Afacerilor Străine sub Nr 10.998 din 24 Februarie 1940;

Având în vedere jurnalul Consiliului de Miniştri Nr. 416 din 19 Februarie 1940;

Având în vedere avizul Consiliului legislativ Nr. 59 din 10 Februarie 1940, şi avizul Consiliului superior economic Nr. 36 din 9 Februarie 1940;

In temeiul art. 46 şi 72 din Constituţie,

Am decretat şi decretăm:

DECRET-LEGE

pentru ratificarea unor convenţiuni încheiate între România şi Italia, la Roma, la 19 Decemvrie 1939

Art. unic. Guvernul este autorizat a ratifica şi a face să se execute:

1. Al treilea Protocol adiţional la Convenţiunea de Comerţ şi Navigaţie dintre Italia şi România, din 5 Ianuarie 1934, semnat la Roma la 19 Decemvrie 1939.

2. Acordul pentru extinderea asupra Uniunii Vamale Italo-Albaneze a Tratatului de Comerţ şi Navigaţie dintre România şi Italia, din 5 Ianuarie 1934, semnat la Roma la 19 Decemvrie 1939.

Dat în Bucureşti la 28 Februarie 1940.

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
Gh. Tătărescu.

CAROL

Ministrul afacerilor străine,
Gr. Gafencu.

Ministrul comerţului exterior,
I. Christu.

Ministrul justiţiei,
Istrate Micescu.

Nr. 618.

TROISIÈME PROTOCOLE ADDITIONNEL.

AU TRAITÉ DE COMMERCE ET DE NAVIGATION ENTRE LE ROYAUME D'ITALIE ET LE ROYAUME DE ROUMANIE, SIGNÉ À ROME LE 5 JANVIER 1934

Les soussignés, dûment autorisés à cet effet, sont convenus de ce qui suit:

La liste A annexée au Traité de commerce et de navigation stipulé entre l'Italie et la Roumanie le 5 Janvier 1934, relative au tarif des droits à l'entrée en Roumanie, est modifiée pour la position sousindiquée de la manière suivante:

ex 31 Fromages à pâte dure dits Parmigiano, Lodigiano et Reggiano — par 100 kilos: Lei 1.000

Le présent Protocole sera ratifié et les instruments de ratification seront échangés à Bucureşti le plus tôt possible.

Les Hautes Parties Contractantes conviennent de le mettre en vigueur au plus tôt possible.

Fait à Rome, en double exemplaire, le 19 Décemvrie 1939.

Pour la Roumanie: (ss) ION CHRISTU
Pour l'Italie: (ss) A. GIANNINI

ACCORD.

POUR L'EXTENSION À L'UNION DOUANIÈRE ITALO-ALBANAISE DU TRAITÉ DE COMMERCE ET DE NAVIGATION ENTRE LA ROUMANIE ET L'ITALIE

Le Gouvernement Royal de Roumanie et le Gouvernement Royal d'Italie au nom de l'Union douanière italo-albanaise, ayant considéré la nécessité d'étendre le Traité de commerce et de navigation du 5 Janvier 1934 entre l'Italie et la Roumanie à l'Union douanière italo-albanaise, sont convenus des dispositions suivants:

AL TREILEA PROTOCOL ADIŢIONAL.

LA TRATATUL DE COMERŢ ŞI NAVIGAŢIE ÎNTRE REGATUL ROMÂNIEI ŞI REGATUL ITALIEI, SEMNAT LA ROMA LA 5 IANUARIE 1934

Subsemnaţii, autorizaţi în regulă pentru aceasta, au convenit asupra următoarelor:

Lista A, anexată la Tratatul de comerţ şi navigaţie, încheiat între România şi Italia la 5 Ianuarie 1934, relativă la tariful taxelor de intrare în România, este modificată pentru poziţia mai jos menţionată, în modul următor:

ex. 31 Brânzeturi cu pastă tare, zisă Parmezan. Lodigiano şi Reggiano — la 100 de kg: lei 1.000

Prezentul Protocol va fi ratificat şi instrumentele de ratificare vor fi schimbate la Bucureşti cât mai neîntârziat.

Inaltele Părţi Contractante convin de a-l pune în vigoare cât mai curând posibil.

Făcut la Roma, în dublu exemplar, la 19 Decemvrie 1939.

Pentru România: (ss) ION CHRISTU
Pentru Italia: (ss) A. GIANNINI

ACORD.

PENTRU EXTINDEREA TRATATULUI DE COMERŢ ŞI DE NAVIGAŢIE DINTRE ROMÂNIA ŞI ITALIA, UNIUNEI VAMALE ITALO-ALBANEZE

Guvernul Regal al României şi Guvernul Regal al Italiei, în numele Uniunei vamale italo-albaneze, considerând necesitatea de a extinde Tratatul de comerţ şi navigaţie din 5 Ianuarie 1934 dintre Italia şi România, Uniunei vamale italo-albaneze, au convenit asupra dispoziţiunilor următoare:

Article premier.

Le Traité de commerce et de navigation entre la Roumanie et l'Italie du 5 Janvier 1934, ainsi que les Accords, Conventions et Protocoles complémentaires en vigueur entre les deux Pays, sont considérés étendus à l'Union douanière italo-albanaise à partir du 20 Avril 1939.

Article 2.

Le présent Accord sera ratifié et les instruments de ratification seront échangés à Bucarest le plus tôt possible.

Il entrera en vigueur à la date de l'échange des instruments de ratification.

Néanmoins les Hautes Parties Contractantes conviennent de le mettre en application, à titre provisoire, à partir du jour de sa signature.

Fait à Rome, en double exemplaire, le 19 Décembre 1939.

Pour la Roumanie: (ss) ION CHRISTU

Pour l'Italie: (ss) A. GIANNINI

Articolul 1.

Tratatul de comerţ şi de navigaţie dintre România şi Italia din 5 Ianuarie 1934, precum şi Acordurile, Convenţiunile şi Protocoalele complementare în vigoare între cele două Ţări, sunt considerate extinse Uniunei vamale italo-albaneze, cu începere dela 20 Aprilie 1939.

Articolul 2.

Prezentul Acord va fi ratificat, iar instrumentele de ratificare vor fi schimbate la Bucureşti cât mai curând posibil.

El va intra în vigoare la data schimbului instrumentelor de ratificare.

Cu toate acestea, Inaltele Părţi Contractante convin de a-l pune în aplicare, cu titlu provizoriu, cu începere dela data semnării sale.

Făcut la Roma, în dublu exemplar, la 19 Decemvrie 1939.

Pentru România: (ss) ION CHRISTU

Pentru Italia: (ss) A. GIANNINI

Prin decretul regal Nr. 555 din 23 Februarie 1940, d-l Hermann Aumer, Consul onorific pe lângă Consulatul General onorific al României la München, este înaintat, pe ziua de 16 Februarie 1940, la gradul de Consul general onorific şi numit pe aceeaşi dată titularul acelui Oficiu.

MINISTERUL MUNCII

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru secretar de Stat la Departamentul Muncii Nr. 69.991 din 1940,

Având în vedere dispoziţiunile legii pentru recunoaşterea şi funcţionarea breslelor de lucrători, funcţionari particulari şi meseriaşi;

Având în vedere cererea înregistrată la Nr. 72.961 din 1940 a Breslei patronilor meseriaşi din întreprinderile chimice din Ţinutul Olt, cu sediul în Craiova, prin care solicită recunoaşterea ca persoană juridică;

Pe baza referatului jurnaliat la Nr. 6.621 din 1940 şi a avizului favorabil dat de comisiunea prevăzută la art. 1 din legea pentru modificarea dispoziţiunilor art. 4 şi 9 a legii pentru recunoaşterea şi funcţionarea breslelor de lucrători, funcţionari particulari şi meseriaşi:

In temeiul art. 46 din Constituţie,

Am decretat şi decretăm:

Art I. Se recunoaşte personalitatea juridică Breslei patronilor meseriaşi din întreprinderile chimice din Ţinutul Olt, cu sediul în Craiova.

Art. II. Ministrul Nostru secretar de Stat la Departamentul Muncii este însărcinat cu executarea prezentului decret.

Dat în Bucureşti la 27 Februarie 1940.

CAROL

Ministrul muncii,
M. Ralea.

Nr. 603.

RECTIFICARE

In înaltul decret regal Nr. 323, publicat în Monitorul Oficial Nr. 30 din 1940, la pag. 489, col. I, rândul 53, Nr. 163.728 din 1939, se va citi: *Nr. 6.738 din 1940,* iar Nr. 809 din 1939, menţionat în decretul şi pagina mai susarătată, aceiaşi coloană, rândul 59, se va citi: *Nr. 6.208 din 1940.*

Erori de manuscris.

MINISTERUL JUSTIŢIEI

RECTIFICARE

In Monitorul Oficial, partea I, Nr. 45, din 23 Februarie 1940, publicându-se cu unele erori de manuscris rectificarea la Codul de Procedură Civilă Carol al II-lea, se face cuvenita rectificare, după cum urmează:

La pag. 818, col. III-a, rândurile 3, 4, 5, 6 şi 7, se vor citi astfel: „La aceiaşi pagină şi coloană, art. 89, litera *b,* rândurile 2 şi 3, în loc de: „în proces, atunci când nu figurează numele lor proprii", se va citi: *în proces, atunci când nu figurează numele lor propriu.*

La pag. 818, col. III-a, rândul 28, în loc de art. 254, se va citi: *art. 251.*

La pag. 819, coloana primă, rândul 9, de sus, se va citi: *punctul 2, rândul 2,* în loc de punctul 1, rândul 2.

MINISTERUL SĂNĂTĂŢII ŞI OCROTIRILOR SOCIALE

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa Naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate:

Asupra raportului ministrului Nostru Secretar de Stat la Departamentul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale cu Nr. 115.245 din 24 Februarie 1940,

Am decretat şi decretăm:

Art. I. Jurnalul Consiliului de Miniştri Nr. 842 din 1940, se aprobă de noi.

Art. II. Se autorizâ Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale să accepte donaţia ce i-a fost făcută de către d-na Marietta Ştefan Tătărăscu şi d-l Ştefan Tătărăscu prin actul de donaţie autentificat de Tribunalul Vâlcea, secţia I, sub Nr. 1.851 din 20 Ianuarie 1940, constând din:

Un teren în suprafaţă de 3.000 mp, situat în com. Giuleşti, jud. Vâlcea şi cu vecinătăţile specificate în actul susmenţionat.

100.000 cărămizi şi materialul lemnos ce se află depozitate pe acel teren, cu condiţiunea ca Ministerul să construiască pe locul donat un dinspensar medical.

Art. II. Ministrul Nostru secretar de Stat la Departamentul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale este însărcinat cu executarea prezentului decret.

Dat în Bucureşti la 24 Februarie 1940. CAROL

Ministrul sănătăţii şi ocrotirilor sociale,
Nr. 566. **Dr. N. Hortolomei**

MINISTERUL FINANŢELOR

CAROL al II-lea,

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională, Rege al României,

La toţi de faţă şi viitori, sănătate.

Asupra raportului preşedintelui Consiliului Nostru de Miniştri şi al miniştrilor Noştri secretari de Stat la Departamentele Finanţelor, Economiei Naţionale şi acel al Justiţiei, sub Nr. 519.899 din 28 Februarie 1940;

Văzând jurnalul Consiliului de Miniştri Nr. 495, încheiat în şedinţa sa dela 20 Februarie 1940;

In virtutea art. 46 din Constituţiune;

Având în vedere avizul Consiliului Legislativ, cu Nr. 147 din 1939,

Am decretat şi decretăm:

LEGE

pentru modificarea unor articole din tariful vamal de import

Art. I. Sub art. 500 din tariful vamal de import se introduc următoarele note:

„Nota I. La acest articol se taxează şi produsul brut, de origine celulozică, fiocco, zellwolle, etc., cu sau fără luciu, având fibra în lungime până la 4 cm inclusiv.

Acest produs se denumeşte „celofibra B".

„Nota II. Firele de bumbac, care conţin în amestec până la maximum 30 la sută celofibra B, urmează regimul firelor de bumbac.

Aceleaşi, care conţin peste 30 la sută celofibra B, urmează regimul art. 496, din tarfiul vamal".

„Nota III. Ţesăturile, împletiturile, panglicile, ceaprazerie şi orice alte lucrări de bumbac, care conţin în amestec până la maximum 30 la sută fire de celofibra B, urmează regimul ţesăturilor, împletiturilor, etc., de bumbac.

Aceleaşi, care conţin peste 30 la sută fire de celofibra B, urmează regimul mătasei artificiale, impunându-se cu cota de 12,50 la sută la impozitul pe lux şi cifra de afaceri".

Art. II. Sub art. 135 din tariful vamal de import se introduc următoarele note:

„Nota I. La acest articol se taxează şi produsul brut de origine celulozică, fiocco, zellwolle, etc., cu sau fără luciu, având fibra în lungime dela 4 cm la 15 cm inclusiv.

Acest produs se denumeşte celofibra L".

„Nota II. Firele de lână, care conţin în amestec până la maximum 50 la sută celofibra L, urmează regimul firelor de lână.

Aceleaşi, care conţin peste 50 la sută celofibra L, urmează regimul art. 496, din tariful vamal".

„Nota III. Ţesăturile, împletiturile, panglicile, ceaprazerie, pasmanteria şi orice alte lucrări din lână, care conţin în amestec până la maximum 50 la sută fire de celofibra L, urmează regimul ţesăturilor, împletiturilor, etc., de lână.

Aceleaşi, care conţin peste 50 la sută fire de celofibra L, urmează regimul mătasei artificiale, impunându-se cu cota de 12,50 la sută, la impozitul pe lux şi cifra de afaceri".

Art. III. Art. 494 din tariful vamal şi nota de sub acest articol, se suprimă, înlocuindu-se cu următoarea redactare:

„Art. 494. Celofibra, (fiocco, zellwolle, etc.), de origină celulozică, cu sau fără luciu, cu lungimea fibrei dela 15 cm la 30 cm inclusiv, având ca taxă vamală lei 280 suta kg".

Nota I, sub art. 494. Celofibra cu lungimea fibrei peste 30 cm, dar fără să fie fir continuu, urmează regimul art. 495 din tarif.

Nota II, sub art. 494. Celofibrele „semitoarse", indiferent de lungimea fibrei, vor suporta o suprataxă de 25 la sută la art. 494 din tarif.

Nota III, sub art. 494. Firele de celofibră, urmează regimul art. 496 din tariful vamal. Ţesăturile, împletiturile, pasmanteria şi orice alte lucrări de celofibră, urmează regimul ţesăturilor, împletiturilor, pasmanteriei, etc., de mătase artificială, impunându-se cu cota de 12,50 la sută la impozitul pe lux şi cifra de afaceri.

Dat în Bucureşti la 28 Februarie 1940.

CAROL

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
Gh. Tătărescu.

Ministrul finanţelor,
M. Constantinescu.

Ministrul economiei naţionale,
C. Angelescu.

Ministrul justiţiei,
Istrate Micescu.

Nr. 613. 1940, Februarie 28.

Prin decretul regal Nr. 530 din 20 Februarie 1940, d-l dr. Ion Al. Petrescu, subdirector cl. I-a în Administraţia comercială M. A. T., se avansează, pe data de 1 Februarie 1940, la gradul de director cl. II-a, în loc vacant la Administraţia Comercială a Monopolului Alcoolului şi a Taxelor de Consumaţie pe băuturile spirtoase.

Idem Nr. 531 din 20 Februarie 1940, d-l Nicolae Rădulescu, şef de serviciu clasa II-a în Administraţia Comercială M. A. T., se avansează, pe data de 1 Februarie 1940, la gradul de subdirector clasa II-a, în loc vacant la Administraţia Comercială a Monopolului Alcoolului şi a Taxelor de Consumaţie pe băuturile spirtoase.

JURNALE ALE CONSILIULUI DE MINIŞTRI

MINISTERUL EDUCAŢIUNII NAŢIONALE

Consiliul de Miniştri, în şedinţa sa dela 20 Februarie 1940,

Luând în deliberare referatul d-lui ministru al educaţiunii naţionale cu Nr. 35.889 din 1939, şi văzând cele expuse,

Decidem:

Statul Român, prin Ministerul Educaţiunii Naţionale, este autorizat să cedeze Camerei de Agricultură a jud. Argeş, terenul Şcolii de economie casnică din com. Teiu-Argeş, în suprafaţă de 5 ha, situat în imediata apropiere a localului regiunii agricole locale, primind în schimb dela Camera de Agricultură, o suprafaţă de 7 şi jumătate ha teren arabil din moşia „Teiu-Bolomireasca", plus suma de 100.000 lei ca diferenţă de valoare între cele două terenuri.

Gh. Tătărescu, P. Andrei, M. Constantinescu, C. Angelescu, I. Nistor, Istrate Micescu, M. Ghelmegeanu, Ing. Gigurtu, Traian Pop, Radu Portocală.

Nr. 468.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE ŞI AL COMUNICAŢIILOR

Consiliul de Miniştri, în şedinţa sa dela 25 Ianuarie 1940,

Luând în deliberare referatul d-lui ministru secretar de Stat la Departamentul Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor, înregistrat sub Nr. 3.981 din 18 Ianuarie 1940,

Având în vedere motivele expuse în acest referat, precum şi dispoziţiunile art. 3 din legea organizării exploatărilor comunale din 7 Mai 1938,

Decidem:

Art. I. Se acordă Uzinelor comunale Bucureşti, scutire de taxele prevăzute la art. 11, lit. *g*, din legea pentru exploatarea serviciilor publice de cărăuşie, prin vehicule cu tracţiune mecanică, pentru transporturile de muncitori şi personal, angajaţi în serviciul Uzinelor, precum şi a uneltelor de lucru, efectuate cu 18 autovehicule proprii, pe toate şoselele din ţară, inclusiv cele concesionate Regiei Autonome C. F. R.

Art. II. D-l ministru secretar de Stat la Departamentul Lucrărilor Publice şi al Comunicaţiilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului jurnal.

Gh. Tătărescu, I. Gigurtu, G-ral adjutant Paul Teodorescu, M. Constantinescu, Traian Pop, Al. Radian, C. Angelescu, Dr. N. Hortolomei, M. Ralea, I. Nistor, C. C. Giurescu.

Nr. 214.

MINISTERUL ECONOMIEI NAŢIONALE

Consiliul de Miniştri, în şedinţa sa din 28 Februarie 1940;

Luând în deliberare raportul d-lor Miniştri al Economiei naţionale şi al Comerţului exterior sub Nr. 122.601 din 28 Februarie 1940;

In baza art. 70, combinat cu art. 206 din legea minelor din 24 Martie 1937;

Decide:

Art. I. Se suspendă, până la noui dispoziţiuni, acordarea autorizaţiunilor pentru exportul ţiţeiurilor a căror benzină uşoară are un indice octanic de 68 sau mai mult, precum şi a benzinelor cu acelaşi indice octanic.

Art. II. D-nii miniştri, secretari de Stat la Departamentul Economiei Naţionale şi al Comerţului Exterior sunt însărcinaţi cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiunilor prezentului jurnal.

Gh. Tătărescu, C. Angelescu, Ion Gigurtu, Gh. Ionescu-Sisești, Victor Slăvescu, M. Constantinescu, Ioan Christu, Istrate Micescu, Ion Nistor, Petre Andrei, Radu Portocală.

Nr. 525.

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL JUSTIŢIEI

Noi, ministru secretar de Stat la Departamentul Justiţiei,

Având în vedere petiţiunea prin care d-l Igori Dobrozracov, născut la 16 Ianuarie 1912, în com. Ialoveni, jud. Lăpuşna, domiciliat în Cluj, str. Regele Ferdinand Nr. 59, a cerut, conform art. 20 din legea numelui, redobândirea numelui său patronimic de Parfenie, spre a se numi Igori Parfenie;

Că această cerere şi-o întemeiază pe faptul că numele său a fost înstrăinat;

Având în vedere că d-l prim-procuror al Tribunalului Cluj, care a cercetat temeiurile acestei cereri, arată că într'adevăr numele petiționarului a fost înstrăinat în decursul vremii;

Văzând dispozițiunile art. 27 din legea numelui,

Decidem:

Admitem ca d-l Igori Dobrozracov să schimbe numele său patronimic de Dobrozracov în acela de Parfenie.

Prezenta deciziune se va publica în Monitorul Oficial.

Dată la 27 Februarie 1940.

p. Ministru, Ulyse Vasilescu

Nr. 25.623.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Prin decizia ministerială Nr. 2.773 din 10 Februarie 1940, se fixează în mod provizoriu, lista varietăților de viță pentru vin, struguri de masă și industriale, precum și a hibrizilor și speciilor de port-altoiu ce pot fi înmulțite sau cultivate în România, cu începere dela data prezentei deciziuni, după cum urmează:

A. Pentru vin

a) *Varietăți albe și roșii*

1. Aclâc.
2. Aligoté.
3. Alvarna.
4. Băşicată.
5. Berbecel.
6. Braghină.
7. Cabasma albă.
8. Chardonnay.
9. Crâmpoșie-Cârlogană.
10. Fetească albă .
11. Fetească regală.
12. Frâncușe (Mustoasa).
13. Frumint.
14. Galbenă de Odobești.
15. Gordin de Dealul-Mare.
16. Gordan (de Drăgășani).
17. Grasă de Cotnari.
18. Muscat Frontignan — Tămâioasă românească.
19. Muscat Ottonel.
20. Mustoasă (de Maderat de Ardeal).
21. Pinot blanc.
22. Pinot gris.
23. Riesling italian.
24. Riesling de Rin.
25. Riesling de Banat (Creață).
26. Roșioară.
27. Sauvignon.
28. Silvaner (verde și roșu).
29. Traminer.
30. Trescun.

b) *Varietăți negre*

1. Beilargi.
2. Cabasma neagră.
3. Cadarca neagră.
4. Băbească neagră (Rară neagră), Crăcană Serecsia-Căldărușa.
5. Corb — Negru vârtos.
6. Cabernet Sauvignon.
7. Fetească neagră.
8. Malbec.
9. Merlot.
10. Pinot noir.
11. Portugais bleu.
12. Rujiță-Bakator.
13. Seina — Negru moale.
14. Slankamenca roșie.

B. Pentru struguri de masă

1. Asma de Crimeea.
2. Caraburnu.
3. Chasselas dore.
4. Chasselas rouge.
5. Chasselas musqué.
6. Chasselas Napoleon (Bicane).
7. Coarnă albă.
8. Coarnă neagră.
9. Dattier de Beyrouth — Afuz-Ali — Aleppo.
10. Dimiat — Semendra.
11. Lignan.
12. Muscat de Hamburg.
13. Muscat Perle de Csaba.
14. Razachie.
15. Raisin de Calabre.
16. Regina viilor.
17. Royale vineyard.
18. Tilki Kuiruc.

C. Pentru industrializare (stafide)

1. Sultanine.
2. Corinth.

D. Specii și hibrizi pentru port-altoi

1. Riparia Portalis (Gloire).
2. Berlandieri × Riparia selecțiunea Kober 5 BB.
3. Berlandieri × Riparia Teleki 8 B.
4. Berlandieri × Riparia 420 A.
5. Riparia × Rupestris 101.14.
6. Riparia × Rupestris 3.309.
7. Chasselas × Berlandieri 41 B.
8. Rupestris du Lot (numai pentru județele Caliacra și Durostor).

Idem Nr. 2.774 din 10 Februarie 1940, se fixează varietățile de viță altoită, ce pot fi plantate, dela data deciziei de față, cu respectarea prevederilor legii pentru apărarea viticulturii, în județele din țară, precum urmează:

A. Pentru vin

1. Alba

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Fetească albă.
2. Riesling italian.
3. Traminer.
4. Sauvignon și
5. Pinot gris, numai pentru zonele așezate la Nord de com. Vințul-de-Jos.

Varietăți tămâioase

Muscat Ottonel.

2. Arad

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Riesling italian.
2. Furmint.
3. Sauvignon.
4. Traminer.

Varietăți pentru vinuri negre superioare

1. Portugais bleu.
2. Pinot noir.
3. Cabernet Sauvignon.

Varietăți de mare producție

Mustoasă de Maderat.

Varietăți de mare producție

1. Cadarcă neagră.
2. Rujița Bakator.
3. Slankamenca roșie.

3. Bihor, 4. Sălaj

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Riesling italian.
2. Furmint.
3. Sauvignon.
4. Pinot gris.

Varietăți de mare producție

1. Creață — Riesling de Banat.
2. Bakator-Rujița.

Varietăți pentru vinuri negre superioare

1. Cabernet Sauvignon.
2. Pinot noir.

Varietăți tămâioase

Muscat Ottonel.

5. Satu Mare

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Riesling italian.
2. Furmint.
3. Pinot gris.
4. Pinot blanc.

Varietăți de mare producție

Mustoasă de Ardeal.

Varietăți tămâioase

Muscat Ottonel.

6. Năsăud

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Fetească albă.
2. Pinot gris.
3. Riesling italian.
4. Traminer.
5. Sauvignon.

Varietăți tămâioase

Muscat Ottonel.

In zona viticolă a comunei Heidendorf, numai varietățile:

1. Fetească albă.
2. Pinot gris.
3. Riesling italian.
4. Muscat Ottonel.

7. Târnava Mare, 8. Târnava Mică

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Fetească.
2. Pinot gris .
3. Riesling italian.
4. Traminer.
5. Silvaner.

Varietăți tămâioase

Muscat Ottonel.

9. Mureș

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Fetească albă.
2. Pinot gris.
3. Riesling italian.
4. Traminer.

Varietăți tămâioase

1. Muscat Ottonel.

10. *Someș*, 11. *Cluj*, 12. *Turda*, 13. *Hunedoara*, 14. *Sibiu*, 15. *Făgăraș*, 16. *Odorhei*

Varietăți pentru vinuri albe

1. Riesling italian.
2. Fetească albă.
3. Pinot gris.
4. Silvaner.

Varietăți tămâioase

1. Muscat Ottonel.

17. *Timiș-Torontal*, 18. *Caraș*, 19. *Severin*

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Riesling italian.
2. Furmint.
3. Sauvignon.
4. Pinot gris.
5. Traminer.

Varietăți tămâioase

1. Muscat Ottonel.

Varietăți de mare producție

1. Creață-Riesling de Banat.
2. Slankamenca (numai pentru viile situate la Nord-Est de Timișoara).
3. Rujița-Bacator.

Varietăți pentru vinuri negre

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

20. *Mehedinți*

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Riesling italian.
2. Sauvignon.
3. Pinot gris.
4. Chardonnay.
5. Berbecel.

Varietăți tămâioase

1. Tămâioasă românească Muscat Frontignan.

Varietăți pentru vinuri negre superioare

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

Varietăți negre-roșii de mare producție

1. Negru vârtos (Corb).
2. Negru moale (Seina).
3. Braghina.

21. *Gorj*

Varietăți pentru vinuri albe

1. Riesling italian.
2. Pinot gris.
3. Crâmpoșie.
4. Braghina.
5. Chasselas doré.

Varietăți pentru vinuri negre

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

Varietăți tămâioasă

1. Muscat Ottonel.

22. *Dolj*

Varietăți pentru vinuri albe superioare

1. Riesling italian.
2. Pinot blanc.
3. Pinot gris.
4. Fetească albă.
5. Crâmpoșie.
6. Berbecel.

Varietăți tămâioasă

1. Muscat Frontignan, Tămâioasă românească.
2. Muscat Ottonel.

Varietăți pentru vinuri negre superioare

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

Varietăți pentru vinuri negre de mare producție

1. Negru moale-Seina.
2. Negru vârtos-Corb.

Pentru regiunea nisipurilor din Sudul și Estul județului

Varietăți pentru vinuri albe

1. Gordon.
2. Crâmpoșie.
3 Braghina.
4. Berbecel.
5. Roșioară.

Varietăți pentru vinuri negre

1. Negru moale-Seina.
2. Negru vârtos-Corb.
3. Băbească neagră Căldăruşa.

Varietăți tămâioasă

1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă românească.

23. *Vâlcea*

Varietăți albe pentru vinuri superioare

1. Crâmpoșie-Cârlogană.
2. Fetească albă.
3. Riesling italian.
4. Chardonnay.
5. Sauvignon.

Varietăți pentru vinuri negre superioare

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.
3. Malbec.

Varietăți de mare producție

1. Gordan (de Drăgășani).
2. Braghină (roșie).

Varietăți negre de mare producție

1. Negru moale-Seina.
2. Negru vârtos-Corb.

Varietăți tămâioase

1. Tămâioasă românească Muscat Frontignan (de Drăgășani).

24. *Romanați*

Varietăți pentru vinuri albe:

1. Riesling italian.
2. Pinot gris.
3. Fetească albă.
4. Crâmpoșie.
5. Berbecel.

Varietăți de mare producție:

1. Negru moale-Seină.
2. Negru vârtos-Corb.

Varietăți tămâioase:

1. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.
2. Muscat Ottonel.

Varietăți negre pentru vinuri superioare:

1. Cabernet Sauvignon.
2. Pinot noir.

Pentru regiunea nisipurilor din Sudul județului

Varietăți pentru vinuri albe:

1. Roșioară.
2. Crâmpoșie.
3. Braghină.
4. Berbecel.
5. Gordon.

Varietăți pentru vinuri negre:

1. Negru moale-Seină.
2. Negru vârtos-Corb.
3. Băbească neagră-Căldăruşa.

Varietăți tămâioase:

1. Tămâioasă Românească.

25. *Olt*, 26. *Argeș*, 27. *Muscel*, 28. *Dâmbovița*

Varietăți pentru vinuri albe superioare:

1. Riesling italian.
2. Fetească albă.
3. Sauvignon.
4. Pinot gris.

Varietăți pentru vinuri negre superioare:

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

Varietăți albe de mare producție:

1. Gordinul.

Varietăți tămâioase:

1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.

Varietăți negre de mare producție:

1. Negru moale-Seină.
2. Negru vârtos-Corb.

29. *Prahova*

Varietăți pentru vinuri albe superioare:

1. Riesling italian.
2. Pinot gris.
3. Sauvignon.
4. Fetească albă.

Varietăți pentru vinuri negre superioare:

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.
3. Fetească neagră.

Varietăți de mare producție:

1. Gordin.
2. Băşicată.

Varietăți negre de mare producție:

1. Negru moale-Seină.
2. Negru vârtos-Corb.

Varietăți tămâioase:

1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.

30. *Buzău*

Varietăți pentru vinuri albe superioare:

1. Grasă.
2. Fetească albă.
3. Pinot gris.
4. Sauvignon.
5. Riesling.

Varietăți pentru vinuri negre superioare:

1. Fetească neagră.
2. Pinot noir.
3. Cabernet Sauvignon.

Varietăți de mare producție:
1. Gordin.
2. Băşicată.
3. Galbenă.
4. Aligoté.

Varietăți negre de mare producție:
1. Negru moale-Seină.
2. Negru vârtos-Corb.
3. Băbească neagră-Rară neagră.

Varietăți tămâioase:
1. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.

31. *Putna*, 32. *R.-Sărat*,

Varietăți pentru vinuri albe superioare:
1. Pinot gris.
2. Riesling italian.

Varietăți tămâioase:
1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească.

Varietăți de mare producție:
1. Galbenă.
2. Aligoté.
3. Chasselas.

33. *Tecuci*

Varietăți pentru vinuri albe superioare:
1. Pinot gris.
2. Riesling italian.
3. Sauvignon.

Varietăți tămâioase:
1. Muscat Ottonel.

Varietăți de mare producție:
1. Aligoté.
2. Chasselas doré.

Varietăți pentru vinuri negre superioare:
1. Băbească neagră.
2. Rară neagră-Crăcană, Fetească neagră.

Pentru comuna Nicorești se va permite numai plantarea varietăților negre

34. *Bacău*, 35. *Neamț*, 36. *Baia*, 37. *Dorohoi*, 38. *Botoșani*, 39, *Roman*, 40. *Vaslui*, 41, *Tutova*, 42. *Fălciu*, 43. *Covurlui*

Varietăți pentru vinuri albe superioare:
1. Fetească albă.
2. Pinot gris.
3. Traminer.
4. Grasă (numai pentru județul Botoșani).

Varietăți pentru vinuri negre superioare:
1. Băbească neagră.
2. Pinot noir.
3. Cabernet Sauvignon.

Varietăți albe de:
1. Aligoté.
2. Chasselas doré.

Varietăți tămâioase:
1. Muscat Ottonel.

44. *Iași*

Varietăți pentru vinuri albe superioare:
1. Fetească albă.
2. Pinot gris.
3. Traminer.
4. Frâncușă (Mustoasă).

Varietăți pentru vinuri roșii:
1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.
3. Băbească neagră.

Varietăți de mare producție:
1. Aligoté.
2. Chasselas doré.

Varietăți tămâioasă:
1. Muscat Ottonel.

Pentru regiunea Cotnari, cuprinzând zonele comunelor: Cepleniţa, Cârjoaia, Băiceni, Bădeni, Cucuteni, Scobinţi, sortimentul se compune numai din următoarele varietăţi albe obligatorii:
1. Grasă de Cotnari.
2. Frâncuşe-Mustoasă.
3. Fetească albă.
4. Tămâioasă Românească.

45. *Telcrman*, 46, *Vlaşca*, 47. *Ilfov*

Varietăți pentru vinuri albe:
1. Riesling italian.
2. Pinot gris.

Varietăți pentru vinuri negre:
1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

48. *Ialomița*, 49. *Brăila*

Varietăți tămâioase
1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.

50. *Bălți*, 51. *Soroca*, 52. *Orhei*, 53. *Lăpușna*, 54. *Tighina*, 55. *Cahul*

Varietăți pentru vinuri albe superioare
1. Pinot gris.
2. Chardonnay.
3. Sauvignon.
4. Traminer.
5. Riesling de Rin.

Varietăți pentru vinuri negre superioare
1. Cabernet Sauvignon.
2. Merlot.

Varietăți albe de mare producție
1. Aligoté.
2. Chasselas doré.

Varietăți negre de mare producție
1. Rară neagră, Băbească neagră, Crăcană, Serecsia.

56. *Ismail*

Varietăți pentru vinuri albe
1. Aligoté.
2. Chasselas doré.
3. Muscat Frontignan.

Varietăți pentru vinuri negre
1. Rară neagră, Băbească neagră.
2. Cabernet Sauvignon.

57. *Cetatea Albă*

Varietăți pentru vinuri albe
1. Aligoté.
2. Chasselas doré.
3. Pinot gris.
4. Traminer.
5. Sauvignon.

Varietăți pentru vinuri negre
1. Rară neagră, Băbească neagră, Crăcană Serecsia.
2. Pinot noir.
3. Cabernet Sauvignon.

Pentru regiunea Purcari, cuprinzând comunele: Purcari, Olănești, Răscăeți, sortimentul obligator se compune numai din varietăţile negre:
1. Rară neagră.
2. Cabernet Sauvignon.

Iar pentru regiunea Cetatea Albă, compusă din comunele: Cetatea Albă, Turlachi şi Păpuşoi, ca şi pentru regiunea Saba, cuprinzând comunele: Saba şi Saba-Târg:

Varietăți pentru vinuri albe
1. Alvarna.
2. Cabasma albă.
3. Aclâc.
4. Trescun.

Varietăți pentru vinuri negre
1. Rară neagră, Băbească neagră.
2. Cabasma neagră.
3. Beilargi.
4. Malbec.

58. *Tulcea*

Varietăți pentru vinuri albe
1. Riesling italian.
2. Aligoté.
3. Chasselas doré.

Varietăți pentru vinuri negre
1. Negru moale-Seină.
2. Negru vârtos-Corb.
3. Pinot noir.

Varietăți tămâioase
1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.

59. *Constanța*

Varietăți pentru vinuri albe licoroase
1. Pinot Blanc.
2. Pinot gris.
3. Riesling italian.

Varietăți negre
1. Pinot noir.

Varietăți tămâioase
1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească.

60. *Durostor*

Varietăți pentru vinuri albe superioare
1. Riesling italian.
2. Fetească albă.
3. Pinot blanc.

Varietăți negre pentru vinuri roșii superioare
1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

Varietăți tămâioase
1. Muscat Ottonel.
2. Tămâioasă Românească, Muscat Frontignan.

61. Caliacra

Varietăţi pentru vinuri albe

1. Pinot blanc.
2. Pinot gris.
3. Riesling italian.

Varietăţi pentru vinuri negre

1. Pinot noir.
2. Cabernet Sauvignon.

B. Pentru struguri de masă

varietăţile:

Cu coacere timpurie

1. Muscat Perle de Csaba.
2. Lignon.
3. Regina viilor.
4. Chasselas doré.
5. „ rouge.
6. „ musque.

Cu coacere târzie

1. Coarnă albă.
2. „ neagră.
3. Muscat de Hamburg.
4. Asma de Crimeea.
5. Caraburnu.
6. Chasselas Napoleon.
7. Dimiat-Semendra.
8. Royal Vineyard.
9. Raisin de Calabre.
10. Tilkikuiruc.
11. Razachie roşie.
12. Afuz-Ali-Dattier de Beirouth.

Varietăţile fiind date pentru întreaga ţară, organele ministerului vor avea în vedere la eliberarea autorizaţiunilor de plantare să fixeze numai acele soiuri care corespund factorilor de climă şi sol, precum şi împrejurărilor economice ale localităţilor unde se face plantarea.

C. Pentru industrializare

Varietăţile:

1. Sultanina.
2. Corint

care pot fi plantate şi cultivate în regiunile mai sudice, adică mai calde ale ţării (cu o temperatură medie anuală dela 10°C în sus).

Idem Nr. 4.736 din 23 Februarie 1940, d-l Th. Grigoraş, inginer inspector silvic, se transferă după cerere, pe data prezentei deciziuni, dela Inspectoratul silvic Alba-Iulia la Inspectoratul silvic Iaşi, ca inspector de control.

Idem Nr. 4.743 din 23 Februarie 1940, următorii ingineri silvici din serviciul exterior al acestui minister, se transferă, după cerere şi în interes de serviciu, pe data de 15 Februarie 1940, după cum urmează:

1. D-l ing. şef silvic Sârbu Stancu, şeful Ocolului silvic Gotul, din judeţul Alba, pendinte de Direcţia comercială a pădurilor, se transferă, după cerere, în funcţiunea de şef al Ocolului silvic Valea Oltului, din jud. Sibiu, pendinte de Serviciul pădurilor persoanelor juridice, în locul d-lui ing. Defour Bartolomeu.

2. D-l ing. silvic Defour Bartolomeu, şeful Ocolului silvic Valea Oltului, din jud. Sibiu, pendinte de Serviciul pădurilor persoanelor juridice, se transferă, în interes de serviciu, în funcţiunea de şef al Ocolului silvic Ilia, din jud. Hunedoara, pendinte de acelaşi serviciu, în locul d-lui ing. şef silvic Eugen Wunder.

3. D-l ing. şef silvic Eugen Wunder, şeful Ocolului silvic Ilia, pendinte de Serviciul pădurilor persoanelor juridice, se transferă, în interes de serviciu, în centrul Inspectoratului silvic Alba-Iulia.

4. D-l ing. şef silvic Lepădatu Miclea, şeful Ocolului silvic Câmpul Cetăţii, din jud. Mureş, pendinte de Direcţia comercială a pădurilor, se transferă, după cerere, în funcţiunea de şef al Ocolului silvic Petroşani, jud. Hunedoara, pendinte de Serviciul pădurilor persoanelor juridice.

5. D-l ing. şef silvic Schrott Iosif, şeful Serviciului silvic judeţean Rădăuţi, pendinte de Direcţia silvică, se transferă, în interes de serviciu, în funcţiunea de şef al Ocolului silvic Abrud, jud. Alba, pendinte de Serviciul pădurilor persoanelor juridice.

6. D-l ing. silvic Popescu Aurel, şeful Ocolului silvic Gura Honţ, jud. Arad, pendinte de Direcţia comercială a pădurilor, se transferă, în interes de serviciu, în funcţiunea de şef al Serviciului silvic judeţean Rădăuţi, pendinte de Direcţia silvică, în locul d-lui ing. şef silvic Schrott Iosif, transferat la Ocolul silvic Abrud.

7. D-l ing. stagiar silvic Ştefaniu Aurel, din Centrul Inspectoratului silvic Timişoara, se transferă, după cerere, în funcţiunea de şef al Ocolului silvic Gura Honţ, jud. Arad, pendinte de Direcţia comercială a pădurilor, în locul d-lui ing. silvic Popescu Aurel.

Salariile d-lor ing. silvici mai susarătaţi, se vor plăti din bugetele instituţiunilor în care figurează acum, până când vor putea fi trecuţi în bugetele instituţiunilor respective.

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE

Decizie ministerială Nr. 4.245 din 22 Februarie 1940, privitoare la recrutarea de subofiţeri şofeuri mecanici, necesari unităţilor motorizate şi mecanizate ale armatei şi turisme de comandament, în condiţiunile Inaltului Decret Nr. 3.044 din 17 August 1939.

Având în vedere referatul Nr. 8 din 19 Februarie 1940, al Inspectoratului General al Formaţiunilor Moto-Mecanizate,

Decidem.

Art. I. Admiterea în locurile vacante ale Şcolii de Subofiţeri Şofeuri Mecanici se va face prin concurs, care va avea loc între 15—20 Martie 1940, la reşedinţa Centrului de Instrucţie Moto-Mecanizat din Bucureşti.

Art. II. Sunt admişi la concurs gradele inferioare în termen, etg. 1938, dela trupele de 2 ani şi etg. 1937 dela trupele pe 3 ani, precum şi gradele inferioare din completare şi rezervă din toate armele.

Pentru a fi admişi la concurs, candidaţii trebue să îndeplinească următoarele condiţiuni:

Să fie cetăţeni români.

Să fie sănătoşi.

Să nu fie mai mari de 32 ani la 1 Aprilie 1940.

Să aibă situaţia militară în regulă.

Să fi avut o bună purtare în societate şi în armată.

Să nu fi suferit nicio condamnare penală.

Să fi profesat cu carnet de conducere cel puţin 2 ani, pe autovehicule de turism, camioane sau camionete.

Odată cu prezentarea la examen vor avea asupra lor următoarele acte:

Certificat de naţionalitate.

Certificat de sănătate cu dată recentă, legalizat.

Certificat de naştere.

Livretul militar.

Certificat de bună purtare în armată

Certificat de stare civilă.

Certificat de absolvirea cursului primar.

Carnet de conducerea autovehiculelor.

Certificat că nu a suferit nicio condamnare penală.

Certificat cu dată recentă de moralitate şi bună purtare în societate, eliberat de către tribunalul local.

Angajament autentificat de către autorităţile judiciare legale, prin care se obligă a servi cel putin 6 ani în armată după obţinerea gradului de subofiţer.

Parte din acte, după aprecierea comisiunii, pot fi completate şi ulterior.

Art. 3. — Durata Şcoalei pentru sub ofiţeri şofeuri mecanici destinaţi unităţilor motorizate şi mecanizate va fi de 5 luni, dintre care 3 luni pentru specializare la maşinile de război şi 2 luni perfecţionare.

Elevii vor fi declaraţi absolvenţi după terminarea stagiului de 3 luni specializare.

Pentru subofiţerii şofeuri mecanici destinaţi turismelor de Comandament şcoala va fi de trei luni.

Art. 4. — Actele de înscriere la examen vor fi înaintate Centrului de instructie moto-mecanizat până la data de 15 Martie 1940.

Art. 5. — Examenul va începe la data de 20 Martie 1940, începând cu vizita medicală şi examenul psihotechnic care sunt eliminatorii.

Art. 6. — Candidaţii admişi la vizita

medicală şi examenul psihotechnic vor trece următoarele probe:

a) O probă scrisă, constând din:

Câte o problemă de aritmetică şi geometrie;

O compunere în limba română în care se va examina stilul, ortografia şi caligrafia;

b) O probă orală, cu interogaţii din:

Istoria Românilor,

Geografia României;

c) O probă practică de conducere sau de atelier.

La fiecare din aceste probe se va da câte o notă, iar media lor va constitui nota obţinută de candidat.

Admiterea în şcoală se va face în ordinea clasificaţiei.

Minimum de medie pentru admitere este media generală 6, şi la nicio probă mai puţin de cinci.

Rezultatul examenului va fi aprobat prin decizie ministerială.

Art. 7. — Candidaţii fără nicio excepţie vor depune la prezentarea la examen, suma de lei 200 pentru acoperirea cheltuielilor ocazionate cu lucrările examenului.

Art. 8. — Gradele inferioare în termen sau concentraţi, pe care Comandamentele sau corpurile de trupă îi trimit la examen, vor avea dreptul la foi de drum dus şi întors dela garnizoana de reşedinţă la Bucureşti.

Art. 9. — Comisiunea de examinare se compune din:

Preşedinte: General Serpescu Benedict.

Membri: colonel Niculescu Gheorghe, lt. colonel Niculescu Ion, maior Emilian Ionescu, maior Costinescu Dumitru, căpitan Badea Marin

Medic: medic cpt. Lefter Teodor, locot. Chiapeli Alexandru.

Secretar: căpitan Popescu Victor.

Art. 10. — Membrii din comisiune vor avea dreptul, pe tot timpul duratei examenului, la indemnităţile de misie prevăzute prin D. M. în vigoare.

p. Ministru, secretar general, General C. Niculescu.

Prin decizia ministerială Nr. 4.219 din 17 Februarie 1940, următorii ofiţeri de rezervă se împuternicesc cu atribuţiuni de ofiţer verificator, pe datele arătate în dreptul fiecăruia;

Administrator maior rezervă Banovescu Andrei, pe data de 25 Ianuarie 1940.

Administrator maior rezervă Balaban Ioan, pe data de 1 Februarie 1940.

Împuternicirile date încetează automat, pe data desconcentrării sau a mutării ofiţerului din comandament.

Idem Nr. 4.220 din 17 Februarie 1940, administratorul maior Găetan Bogdan se împuterniceşte cu atribuţiuni de ofiţer verificator, cu începere dela 25 Ianuarie 1940, unde se află concentrat.

Această împuternicire încetează în mod automat pe data desconcentrării.

Idem Nr. 4.243 din 22 Februarie 1940, se însumează în Şcoala de Subofiţeri şofeuri mecanici următorii elevi:

A. *Candidaţii admişi în Şcoala de subof. şofeuri mecanici*

1) Burtea Ioan, serg.; 2) Bălţatu Aurel, sold.; 3) Petricaş Florin, frt.; 4) Palin Grigore, serg.; 5) Blidaru Ion, sold.; 6) Enache Anton, serg.; 7) Stănescu Arion, cap.; 8) Cernea Ioan, frt.; 9) Galopenţa Gh., frt.; 10) Cimpoca Marin, sold.; 11) Dumitriu I. Petre, serg.; 12) Velea Alexandru, serg.; 13) Bocăneală Anibal, serg.; 14) Vânătoru Grigore, serg.; 15) Anghel Ion, frt. tr.; 16) Fus Nicolae, frt.; 17) Dumitru Vintilă, serg.; 18) Coman Constantin, serg.; 19) Nedelcu Marin, frt.; 20) Meţel Vladimir, sold.; 21) Mustaţă Petre, frt.; 22) Buican C-tin, serg.; 23) Tânsanu Alecu, sold.; 24) Popescu Ioan, cap.; 25) Petrache Stelian, sold.; 26) Dobra Marin, sold.; 27) Stănescu Petre, cap.; 28) Mina Gheorghe, sold.; 29) Roşu Vasile, serg.; 30) Niţă Vasile, cap.; 31) Gherasim Ioan, frt. tr.; 32) Mateescu C-tin, serg. tr.; 33) Răduc Soare, serg.; 34) Gheorghe S. Nicolae, sold.; 35) Oprescu Ilie, frt.; 36) Bâju Petre, cap.; 37) Mihail Petre, sold.; 38) Modest Alex., serg.; 39) Ancuţa Alexe, serg.; 40) Şurbu Mihail, frt.; 41) Comănaru Ştefan, cap.; 42) Brăguţă Nicolae, serg.; 43) Mihailovici Iancu, frt.; 44) Băcaru Constantin, frt.; 45) Vlădulescu Paulică, serg.; 46) Ionel Iacob, sold.; 47) Parască Ioan, cap.; 48) Duţă Ioan, serg.; 49) Olteanu Ioan, frt.; 50) Procopie Ilie, serg.; 51) Mazilu Gheorghe, cap.; 52) Moldoveanu Emil, serg.; 53) Lepărdă Ioan, cap.; 54) Stancu Ioan, serg.; 55) Popa N. Ioan, frt.; 56) Băra Ioan, sold.; 57) Gănescu Gheorghe, serg.; 58) Grozăvescu I., cap.; 59) Lunel Darie, serg.; 60) Iarghir Ioan, serg.; 61) Ştefan Constantin, serg.; 62) Vătămăliuc Radion, sold.; 63) Lescov Alexandru, sold.; 64) Nicolau Z. Ioan, serg.; 65) Cucu D. Ioan, sold.; 66) Belţig Constantin, cap.; 67) Tutunaru Nicolae, serg.; 68) Andrei Ion, serg.; 69) Dragnea Ilie, serg.; 70) Delcea Ioan, serg.; 71) Vână Ioan, frt.; 72) Nedelcu Marin, serg.; 73) Arion Alexandru, cap.; 74) Drăgan Ioan, cap.; 75) Giuvlea Traian, serg.; 76) Geană Dumitru, cap.; 77) Mârţ Petre, serg.; 78) Bobircă Dragomir, cap.; 79) Rosnovschi Emil, frt.; 80) Potcovaru Pavel, cap.; 81) Popa Constantin, serg.; 82) Zahariade Mihail, cap.; 83) Căpitanu Ion, serg.; 84) Chiceisanu Augustin, serg.; 86) Neagoiu Ioan, sold.; 86) Cadeschi Dumitru, sold.; 87) Giurescu Dumitru, serg.; 88) Litescu Marin, serg.; 89) Broscoiu Ioan, serg.; 90) Munteanu Constantin, serg.; 91) Peţanu Dumitru, sold.; 92) Cristescu Gh. Gheorghe, frt.; 93) Cristescu N. Gheorghe, frt.; 94) Niţu Ioan, frt.; 95) Stoica Vasile, frt.; 96) Gunţă Ştefan, cap.; 97) Zanfiroiu Mihail, serg.; 98) Rădoică Gheorghe, cap.; 99) Gângu D. Barbu, cap.; 100) Popa Nicolae, serg.; 101) Şerban M. Nicolae, sold.; 102) Baltag Gheorghe, cap.; 103) Calapod I. C-tin, frt.; 104) Fluturescu D. Gh., frt.; 105) Gherbei I. Ioan, frt.

B. *Candidaţii admişi la Şcoala de şofeuri de comandament*

1) Gheorghiu Gheorghe, cap.; 2) Roman Constantin, serg.; 3) Stegaru Crăciun, cap.; 4) Dogaru Gheorghe, sold.; 5) Novic Constantin, sold.; 6) Popa Constantin, cap.; 7) Bortaş Nicolae, sold.; 8) Puişor Ioan, cap.; 9) Ouaru Alexandru, serg.; 10) Stângă Nicolae, cap.; 11) Bohatârschi Ioan, cap.; 12) Drăghici Iancu, cap.; 13) Pârvan Simion, cap.

Elevii reuşiţi la examen se vor prezenta la şcoală pe data de 1 Decemvrie 1939, cunoscând că acei care nu se vor prezenta până la data de 10 Decemvrie 1939, vor fi şterşi din controale.

Idem Nr. 4.244 din 22 Februarie 1940, se însumează în Şcoala de submaeştri militari, următorii elevi:

1) Avram Constantin, serg.; 2) Sorescu Ioan, serg.; 3) Sianu Dumitru, serg.; 4) Sascău Martin, serg.; 5) Soroceanu Nicolae, serg.; 6) Brătilă Constantin, serg.; 7) Nicolau Constantin, serg.; 8) Petrescu Miron, serg.; 9) Vieru Vladimir, serg.; 10) Naltabar Andrei, serg.; 11) Vlăsceanu Ioan, serg.; 12) Manole Virgil, serg.; 13) Ungureanu Vasile, serg.; 14) Plopeanu Alex. serg.; 15) Şerbănescu Vasile, serg.; 16) Ocrainschi Petre, serg.; 17) Alexandrescu T., serg.; 18) Grigorescu Nicolae, serg.; 19) Clauzer Ferdinand, serg.; 20) Dron Constantin, serg.; 21) Marianciuc Sever, serg.; 22) Iordache Nicolae, serg.; 23) Timofte Teodor, serg.; 24) Păunescu Zissu, serg.; 25) Romanciuc Ioan, serg.; 26) Tudor Mihail, serg.; 27) Scurei Emil, cap.; 28) Neaţă Ioan, serg.; 29) Ghigheanu Teodor, serg.; 30) Platanov Valerian, serg.; 31) Botez Vasile, serg.; 32) Tache N. Gheorghe, serg.

Elevii reuşiţi la examen se vor prezenta la Şcoală pe data de 1 Decemvrie 1939, cunoscând că acei ce nu se vor prezenta până la data de 10 Ianuarie 1940, vor fi şterşi din controale.

MINISTERUL AERULUI ŞI MARINEI

Noi, ministru secretar de Stat la Departamentul Aerului şi Marinei,

In scopul coordonării măsurilor privitoare la importul materialelor de toate categoriile interesând Aeronautica şi Marina,

Decidem:

Art. 1.—Pe data de 20 Februarie 1940, se creează pe lângă Direcţia comenzi şi materiale a Ministerului Aerului şi Marinei un oficiu de comenzi în străinătate.

Acest organ special are menirea:

a) De a reglementa condiţiunile în care urmează a se trece în viitor comenzi în străinătate de către organele M. A. M., instituţiile de Stat pendinte de M. A. M., industriile particulare de aeronautică şi marină sau industriile anexe colaborând cu M. A. M., precum şi oricare reprezentant menit a procura materiale pentru M. A. M., pe bază de scrisori de comandă, convenţii sau contracte;

b) De a centraliza şi stabili pe baza de statistici trimestriale, în funcţie de programele şi prevederile de dotare, tabele de materiale pe categorii şi ţări de origină indispensabile a se importa;

c) De a ţine evidenţa tuturor materialelor comandate în străinătate pe ţări, pe sume şi pe date de livrare;

d) De a face intervenţiunile necesare în străinătate în fiecare din ţările exportatoare, în vederea obţinerii autorizaţiunii respective de export şi la nevoie a asigura operaţiunile de recepţie în ţara de origine;

e) De a face intervenţiunile necesare în ţară, la autorităţile de resort, în ceea ce priveşte formalităţile de import şi eventual scutirile la care clauzele din contractele de furnituri ar impune;

f) De a executa exclusiv în ceea ce priveşte Ministerul Aerului şi Marinei, toate lucrările privitoare la acordarea de valută, cu prime valutare sau cu scutirea acestora;

g) De a asigura protecţia industriei naţionale astfel, în cât niciun material de orice categorie să nu fie comandat în străinătate, atâta timp cât el există în ţară în cantităţi suficiente şi în timp util.

Art. 2. — Oficiul de comenzi în străinătate dela art. 1, va cuprinde organele necesare pentru:

Centralizarea comenzi M. A. M. şi industrii particulare în străinătate.

Legăturile cu străinătatea.

Legături autorităţi din ţară relative import.

Art. 3. — Pentru stabilirea oportunităţii şi ordinei de urgenţă a comenzilor în străinătate şi pentru alegerea ţării furnisoare va funcţiona un comitet compus din:

Preşedinte: Secretarul general al M. A. M.

Membrii: Directorul comenzi şi materiale, şeful Serviciului înzestrare, şeful mobilizării industriale.

Secretar: Şeful Oficiului comenzi în străinătate;

la care se vor adăuga, după natura materialelor, directorii de resort.

Acest comitet se va întruni obligator cel puţin de două ori lunar.

Şeful Oficiului comenzi cu străinătatea, va prezenta periodic comitetului, cu detaliile necesare, pe bază de referat scris, toate cererile de import, de materiale, produse în intervalul respectiv de timp, cu propunerile concrete ale Oficiului de comenzi în străinătate.

Avizele comitetului se vor încheia pe bază de procese-verbale.

Art. 4. — Până la 20 Februarie 1940 şeful Oficiului comenzi în străinătate va întocmi instrucţiuni de detaliu pentru funcţionarea Oficiului de comenzi în străinătate, care, după avizul favorabil al comitetului, dela art. 3, va fi prezentat spre aprobare.

Art. 5. — Secretariatul general se însărcinează cu aducerea la îndeplinirea prezentei decizii ministeriale care intră în vigoare la data de 20 Februarie 1940.

Dată la 25 Ianuarie 1940.

Ministru, G-ral adj. Paul Teodorescu

Nr. 704.

Prin decizia ministerială Nr. 739 din 21 Februarie 1940, se revoacă numirea pentru neprezentare la serviciu, pe data de 1 Ianuarie 1940, a maistrului armurier diurnist Horhogea Constantin.

D-l Dudaş Miron, se angajează, pe data de 1 Ianuarie 1940, în postul de maestru armurier diurnist, cu diurna lunară de lei 3.500, dela art. 6 buget M. A. M. pe exerciţiul 1939/940.

Idem Nr. 740 din 19 Februarie 1940, d-l Gheorghe Ştefan, radio T. F. F. terestru cl. II-a, se numeşte, pe data de 1 Februarie 1940, în postul de şef de staţie radio cl. III-a, plătit din postul vacant de şef de staţie Radio cl. I, considerându-se demisionat din postul de radio T. F. F. pe data de 31 Ianuarie 1940.

Idem Nr. 741 din 19 Februarie 1940, următorii candidaţi, desenatori, reuşiţi la examenul ţinut pe data de 1 Decemvrie 1939, se numesc în postul de desenatori stagiari clasa II-a, diurnişti, pe data de 1 Februarie 1940:

1. Caragheorgheviei Ecaterina.
2. Niţu Gheorghe.
3. Barbu Gheorghe.

Sumele necesare pentru retribuire se vor suporta dela art. 6 buget M. A. M. pe exerciţiul 1939/940.

Idem Nr. 742 din 21 Februarie 1940, d-l Paraschiv Stan se numeşte, pe data de 15 Ianuarie 1940, în postul de om de serviciu cl. III-a, îndeplinind funcţiunea de portar, plătit dintr'un post de om de serviciu cl. I-a, din bugetul Aeronauticei comerciale.

Idem Nr. 743 din 21 Februarie 1940, se numeşte, pe data de 1 Februarie 1940, d-l Ioan V. T. Creaţă, în postul de om de serviciu cl. III, rămas vacant, prin demisia omului de serviciu Palea Nicolae.

Idem Nr. 744 din 21 Februarie 1940, se aprobă demisia din serviciu a gardianului de aerodrom cl. III, bugetar, Popa Teofil, pe data de 4 Ianuarie 1940.

Se numeşte în locul vacant, d-l Berki Ioan, pe data de 15 Februarie 1940, în gradul de gardian de aerodrom cl. III, la acelaşi aeroport.

Idem Nr. 745 din 21 Februarie 1940, d-l Constantinescu Teodor se angajează, pe data de 1 Februarie 1940, în postul de portar cl. I, diurnist, cu diurna lunară de 3.200 lei.

Suma necesară pentru retribuire se va supotra dela art. 6 bugetul M. A. M., pe exerciţiul 1939/40.

Idem Nr. 746 din 21 Februarie 1940, cu începere dela 15 Ianuarie 1940 şi până la data de 1 Aprilie 1940, va funcţiona şcoala de fotografi laboranţi soldaţi în termen şi copii de trupă.

Pentru funcţionarea acestor cursuri se numesc următorii profesori şi instructori:

Lt. c-dor av. Balaban Zamfir, optică fotografică, 100 ore.

Lt. av. Georgescu C-tin, chimie fotografică, 100 ore.

Lt. av. Dimitriu Gheorghe, aparate fotografice, 100 ore.

Maistru Lupu Aurel, lucrări de laborator, 90 ore.

Maistru Niculescu D-tru, lucrări practice, 90 ore.

Plot. foto. Pmagică Nicolae, lucrări practice, 90 ore.

Plata orelor de curs se va face în conformitate cu decizia ministerială Nr. 633 din 3 Ianuarie 1940, cheltuiala urmând a fi suportată dela art. 13, buget exerc. 1939/40.

Idem Nr. 747 din 21 Februarie 1940, se înlocueşte din funcţia de dactilograf al comisiei prevăzută în decizia ministerială Nr. 520 din 1939, plot. maj. de administraţie Niţu Gheorghe fiind nedisponibil, cu plot.-maj. Mănăilă Const., din Centrul de Instrucţie A. c. A.

Idem Nr. 748 din 21 Februarie 1940, se îndepărtează din Şcoala ofiţeri de marină, următorii elevi:

Păun Marin din anul I, comisari de bord.

Micşa Octavian din anul I, Secţia punte.

La data publicării prezentei decizii ministeriale tinerii mai sus notaţi, trec la trupa Marinei, cu gradul de caporal.

Idem Nr. 749 din 21 Februarie 1940, elevii Vasopol Stelarian Sergiu, Rădulescu Emanoil şi Vâlcu Gr. Aurel, din cursul pregătitor al şcoalei de submaiştri, se şterg din controalele şcoalei, fiind obligaţi la plata despăgubirilor către Stat.

Idem Nr. 751 din 21 Februarie 1940, se decide:

Art. I. Se repartizează profesorilor civili bugetari orele de curs arătate mai jos:

1. Stănoiu Ştefan (titular), maistru Bălan St. (înlocuitor şi pentru aplicaţiuni practice):

Obligaţia catedrei: 12 ore (mecanica cl. V, A, B, C, = 6 ore; cl. VI, cl. VII = 6 ore).

Ore suplimentare: 8 ore (trigonometria, cl. V, A, B, C, = 6 ore; aerodinamica, cl. VII = 2 ore).

2. Florica Călinescu (titular), locot. mec. Cazan Fl. (înlocuitor):

Obligaţia catedrei: 12 ore (aritmetică, cl. I, A, B, = 6 ore; cl. II, A, B, = 6 ore).

Ore suplimetare: 9 ore (aritmetica: cl. II, C, = 3 ore; cl. III, A, B, = 6 ore).

3. Vişan T. Grigore (titular), sublt. Cosma Aurel (înlocuitor):

Obligaţia catedrei: 12 ore (l. franceză, cl. I, A, B, = 4 ore; cl. III, A, B, = 4 ore; cl. IV, A, = 4 ore).

Ore suplimentare: 10 ore (l. franceză: cl. II, A, B, C, = 6 ore; şt. naturale: cl. I, A, B, = 4 ore).

4. Popescu Vaidomir (titular), căpit. Ciurea Ioan şi căpit. Stoicea Teodor (înlocuitori):

Obligaţia catedrei: 12 ore (istoria: cl. I, A, B; cl. II, A, = 6 ore; geografia cl. II, A, B, C, = 6 ore).

Ore suplimentare: 8 ore (istoria: cl. II, B, C, = 4 ore; geografia: cl. I, A, B, = 4 ore).

5. Călinescu C. Marin (titular), căpit. Ciurea Ioan (înlocuitor):

Obligaţia catedrei: 12 ore (geometria: cl. II, A, B, C, = 6 ore; cl. V, A, B, C, = 6 ore).

Ore suplimentare: 8 ore (geometria: cl. III, A, B, = 4 ore; cl. V, A, B, = 4 ore).

6. Boteanu Aurel (titular), căpitan Petrescu Dumitru (înlocuitor):

Obligaţia catedrei: 12 ore (algebră, cl. I, A, B; cl. V, A, B).

Ore suplimentare: 8 ore (algebra cl. V, C = 5 ore; geometria descript. cl. V, A, B, C, = 3 ore).

7. Chealfă Constantin (titular), căpit. Petrescu Dumitru (înlocuitor):

Obligaţia catedrei: 12 ore (l. română, cl. I, A, B, = 4 ore; cl. III, A, B, = 4 ore; cl. IV, A, B, = 4 ore).

Ore suplimentare: 12 ore (l. română, cl. II, A, B, C, = 6 ore; cl. V, A, B, C, = 6 ore).

8. Brădişteanu Adrian (titular), ing. Balmuş I. şi căpit. Teodorov V. (înlocuitor); maistru Ignat State (aplicaţiuni practice):

Obligaţia catedrei: 12 ore (fizică, cl. III, A, B, = 4 ore; cl. II, A, B, = 4 ore; cl. V, A, B, = 4 ore).

Ore suplimentare: 8 ore (fizică: cl. V, C, = 2 ore; desen g. cl. I, A, B, = 4 ore; cl. II = 2 ore).

Art. II. Se repartizează profesorilor diurnişti, militari şi civili, din cadre şi afară din cadre, orele de curs arătate mai jos:

a) *Profesori civili*

1. Celăreanu Gh., chimist şef, din cadre (titular); maistru Popa M. (înlocuitor şi aplicaţiuni practice):

Chimie tehnologică: cl. III, A, B; cl. IV, A, B, 12 ore; cl. V, A, B, C, 6 ore.

Incercări Mater. Aeron.: cl. VI, 2 ore; cl. VII, 2 ore = 4 ore.

Total 22 ore.

2. Balmuş Ioan, ing. cl. I, din cadre (titular); maistru Ignat State (înlocuitor şi aplicaţiuni practice):

Electrotehnica: cl. IV, A, B; cl. V, A, B, C şi cl. VI = 12 ore.

Total 12 ore.

3. Simplăceanu Gheorghe, preot, afară din cadre:

Religia: cl. I, A, B; cl. II, A, B; cl. II C; cl. III A, B, 7 ore.

Conferinţe curs sup., 6 ore.

Total 13 ore.

4. Roşca Liciniu, inginer, afară din cadre (titular); locot. mec. Cazan F.; maistru Urmöş E. şi maistru Lupu A. (înlocuitori); maistru Urmöş Emil şi Lupu Andrei (pentru aplicaţiuni practice):

Org. maşini: cl. IV, A, B, 6 ore; cl. VI, 2 ore = 8 ore.

Total 8 ore.

5. Limbăşanu Mihail, învăţător comand. străjer (titular):

Muzica: cl. I A, B; cl. II A, B, C = 5 ore.

Ansamblu cor: curs inf., 4 ore+curs sup. 3 ore = 7 ore. Total 12 ore.

b) *Profesori militari şi monitori*

1. Paucă Constantin, locot. mec. din cadre, (prof. ajutor); maiştri: Mihăescu Ioan, Duţă Petre, Hajdău Constantin şi Zugravu S. (înlocuitori şi pentru aplicaţiuni practice):

Motoare: cl. IV A. B; cl. V A, B, C; cl. VI şi cl. VII=21 ore. Total 21 ore

2. Bucur Ioan, locot. mec., din cadre, (prof. ajutor); maiştri: David Ioan şi Duţă Petre (înlocuitori şi aplicaţiuni practice):

Constr. avioane: cl. VI şi cl. VII = 4 ore. Total 4 ore.

3. Petrescu Dumitru, căpitan din cadre (titular); maiştri: David Ioan şi Duţă Petre (înlocuitori şi pentru aplicaţiuni practice):

Aerodinamica: cl. VI = 2 ore. Total 2 ore.

4. Ciurea Ioan, căpitan mec., din cadre (titular):

Armament, muniţiuni av.: cl. VI şi cl. VII = 4 ore. Total 4 ore.

5. Teodorov Vasile, căpitan mec. din cadre (titular); locot. mec. Bucur I. şi maistru David I. (înlocuitori):

Desen industrial: cl. II B, C; cl. III A, B; cl. IV A, B; cl. V A, B, C = 15 ore. Total 15 ore.

6. Stoicea Teodor, căpit. av. din cadre (titular):

Educ. militară: cl. I A, B; cl. II A, B, C; cl. III A, B = 7 ore. Total 7 ore.

7. Ciocan Ilie, medic căpitan din cadre (titular):

Igiena: cl. III A, B; cl. VII = 3 ore. Total 3 ore.

8. Olaru Ioan, maistru din cadre (monitor) şi aplicaţiuni practice; maistru Ignat State (înlocuitor):

Instalaţii electrice la bord av. cl. VII = 2 ore. Total 2 ore.

9. Ignat State, maistru din cadre (monitor) şi aplicaţiuni practice; maistru Bălan St. (înlocuitor):

Aparate de bord: cl. VI, cl. VII = 4 ore. Total 4 ore.

Art. III. Repartiţia materiilor de studii şi calculul orelor s'a făcut săptămânal, iar retribuirea drepturilor se va face astfel:

a) Pentru profesorii bugetari, arătaţi la art. 1, se vor face în conformitate cu Instrucţiunile M. A., Direcţia Contabilităţii cu Nr. 10.872 din 2 Mai 1930 şi conform legii învăţământului secundar;

b) Pentru profesorii diurnişti, arătaţi la art. 2, se vor face în conformitate cu decizia ministerială Nr. 633 din 3 Ianuarie 1940.

Idem Nr. 752 din 21 Februarie 1940, pentru funcţionarea Şcolii de Observatori Aerieni, cu un efectiv de 120 ofiţeri din celelalte arme, activi şi de rezervă, pe timpul dela 1 Februarie — 1 Iulie 1940, se numesc următorii profesori:

Tactica generală: comandor av. Vasiliu Gheorghe, cpt. c-dor av. Sahini Alex., cpt. c-dor av. Caloianu Victor.

Organizarea terenului: lt.-c-dor av. Ionescu Râmnic.

Tactica infanteriei: maior Baldovin Virgil.

Tactica artileriei: căpitan Milculescu Gr.

Tactica cavaleriei: maior Baldovin Virgil.

Legături şi transmisiuni: cpt. av. Nicolae Grigore.

Igiena aviatorului: cpt. dr. Cristescu Ioan.

Material de aviaţie: lt. cd. ing. Ioan Andrei, cpt. mec. Mihalache Mihail.

Material de aerostaţie: lt. c-dor Leonard Victor, lt. c-dor Cosma Constantin.

Armament: lt. c-dor av. Marin Anton, lt. c-dor av. Negrescu Ioan, căpitan Roescu Petre.

Tir aerian: căpitan Cujbă Andrei, căpitan Căinescu Ioan.

Bombardament aerian: lt. c-dor av. Marin Anton, cpt. Nicolae Grigore.

Meteorologie: director Ionescu Alex., ajut. maestru Hugo Ioan.

Perspectivă: căpitan Visarion Voltai.

Radio şi aparate: cpt. ing. Zaharescu Traian, cpt. av. Vasilescu Dumitru.

Manipulare Morse: cpt. ing. Zaharescu Traian, ajutor maistru Şurcă Călin.

Foto aeriană: lt. c-dor. Iacobescu Gh., lt. c-dor. Balaban Zamfir, ajut. locot. Georgescu C.

Navigaţie aeriană: lt. c-dor. av. Botez Gheorghe, cpt. Udriski Traian, ajutor locot. Georgescu Dumitru.

Coduri şi panouri: lt. c-dor. av. Iacobescu Gh., cpt. av. Nicolae Grigore.

Tragerile artileriei: cpt. Niculescu Gr., ajut. lt. Carâc Benedict.

Reg. av. de informaţii: cpt. c-dor. Sahini Alex., lt. c-dor. Ionescu Râmnic.

Reg. av. de bombardament: lt. c-dor. Marin Anton, cpt. av. Nicolae Grigore.

Reg. av. vânătoare: lt. c-dor. Popişteanu Alex.

Reg. A. c. A.: maior Şelescu Valeriu.

Reg. aerostaţie: locot. c-dor. Leonard Victor, lt. c-dor. Cosma Const.

Misiuni de recunoaştere: cpt. c-dor. Sahini Alex., lt. c-dor. Ionescu Râmnic, ajut. cpt. Serghie Ştefan.

Misiuni fotografice: lt. c-dor. Iacobescu Gh., lt. c-dor. Balaban Zamfir, ajut. locot. Georgescu C.

Misiuni de artilerie: lt. c-dor. Măcărăscu D., lt. c-dor. Balaban Zamfir, ajut. cpt. Vasilescu D.

Misiuni de însoţire: lt. c-dor. Ionescu Râmnic, lt. c-dor. Iosifescu Nicolae, aj. cpt. Cocioceanu C.

Misiuni de aerostaţie: lt. c-dor. Leonard Victor, lt. c-dor. Cosma Constantin, ajut. cpt. Holban Mihail.

Misiuni de navig. aer.: lt. c-dor. Botez Gheorghe, cpt. Udriski Traian, aj. locot. Georgescu Dumitru.

Exerciţii de tir şi bomb. aerian: lt. c-dor. Marin Anton, cpt. Cujbă Andrei, ajut. cpt. Roescu Petre.

Pe timpul duratei cursurilor, ofiţerii profesori vor avea dreptul la plata orelor de curs prevăzute în programul şcolii, conform deciziei ministeriale Nr. 653 din 3 Ianuarie 1940.

Ofiţerii elevi ai Şcolii de observatori, pe timpul duratei şcolii, vor avea drept la alocaţia de hrană regulamentară de lei 80 pe zi şi se va suporta din bugetul Marelui Stat Major.

Idem Nr. 753 din 21 Februarie 1940, în urma examenului de admitere în Şcoala de electricieni militari, următorii elevi sunt declaraţi reuşiţi, în ordinea clasificaţiei.

1. Ciocoi Constantin.
2. Constantinescu Andrei.
3. Mitrea Vasile.
4. Nicolae Ştefan.
5. Bucin Emil.
6. Bucin Grigore.
7. Dumitriu Marcel.
8. Lupu Gheorghe.
9. Anghel A. Stan.
10. Grigoraş Stelian.
11. Mahu Oraţiu.
12. Marin Tudor.
13. Mogoş Mihai.
14. Preduţ Ioan.
15. Rebei Mihai.
16. Zanely Alexandru.
17. Barbu M. Vasile.
18. Orbeşteanu Gheorghe.
19. Stoica Constantin.
20. Balmuş N. Gheorghe.
21. Bucur Gheorghe.
22. Cochinţu Adrian.
23. Drăgan Ilie.
24. Georgescu Anghel.
25. Maftei Gheorghe.
26. Olănescu Ioan.
27. Palaghia Cristache.
28. Răcătăianu Eremia.
29. Stănculescu Mircea.
30. Vintilă Haralambie.
31. Zaharescu Constantin.
32. Arcan V. Mihai.
33. Biru V. Petre.
34. Burcea M. Ioan.
35. Dumitrescu Constantin.
36. Maier Ioan.
37. Marin Vicenţiu.
38. Morda Grigore.
39. Nistor Temistocle.
40. Pălălău Stancu.
41. Popescu M. Gheorghe.
42. Radu Gheorghe.
43. Salvan Sebastian.
44. Simionescu Victor.
45. Stănescu Tănase.
46. Tudoriu Nicolae.
47. Tapu Ionel.
48. Ţulpan Dumitru.
49. Văleanu Cezar.

Candidaţii, pe toată durata cursurilor şi instrucţiei, vor fi notaţi în detaliu de instructorii şi profesorii respectivi, întocmindu-li-se fişe individuale în care se va trece zilnic notele la:

Cursuri (pentru fiecare o notă).

Practică (ateliere, conducere, întreţinere).

Disciplină.

Pregătire militară.

Fişele individuale vor fi completate cu aprecieri relative la purtare, aptitudini şi sănătate.

Aceste fişe vor fi întocmite:

Pe timpul cât fac pregătirea la Regimentul Geniu Aeronautic de acest regiment, numai pentru partea ştiinţifică.

Pentru celelalte puncte şi pe timpul cât instrucţia de specialitate se face la centru, vor fi întocmite de şcoală.

La terminarea cursurilor toţi elevii vor depune examenul de absolvire în faţa unei comisiuni compusă din:

Preşedinte: Comand. Comandamentului A. c. A.

Comand. Grupului de Instr. A. c. A.

Comand. Grupului de pregătirea subofiţerilor de A. c. A.

2 ofiţeri delegaţi de Regimentul Geniu Aeronautic, căpitani sau maior.

Un delegat al Comandamentului Forţelor Aeriene, căpitan.

Un delegat al Dir. Şcolilor M. A. M.

Un ofiţer, delegat al unei grupări de A. c. A.

Comand. Bat. Şc. din Centr. Instr. A. c. A.

La examen vor intra elevii care la sfârşitul şcoalei au media generală cel puţin 6 şi la nicio materie sau probe practice media sub 5.

Media de absolvirea examenului va fi minimum 6 şi la nicio probă sau lucrare sub 5.

Repartiţia absolvenţilor se face de M. A. M., Direcţia personalului, după propunerile comand. A. c. A.

Cei eliminaţi din şcoală, din cauza notelor sau a purtării lor şi cei căzuţi la examen vor fi repartizaţi la unităţile de A. c. A., cu gradul de sergent sau caporal dacă n'au satisfăcut stagiul militar.

Candidaţii reuşiţi vor preda contra recipisei suma de lei 100, ca taxă de instalare.

Comandamentul A. c. A. se autorizâ, pe toată durata cât instrucţia se face la să rechiziţioneze pe toată durata cât instrucţia se face la Regimentul Geniu Aeronautic, opt camionete, care vor servi numai pentru transportul elevilor dela centru la şcoală.

Idem Nr. 754 din 21 Februarie 1940, se numesc profesori la Şcoala Militară de Pilotaj Tecuci, pentru anul şcolar 1939/940, următorii:

Aritmetica: prof. Constantinescu Ştefan.

Algebra: prof. Constantinescu Ştefan.

Fizico-chimice: prof. Andronescu Gheorghe.

Geografia României: prof.-căpitan Cernev Marcu; ajutor: locot. av. Vântu Ioan.

Geometrie plană şi spaţiu: prof. Constantinescu Ştefan.

Mecanică şi noţiuni de rezistenţă: prof. sublocot. mec. Ionescu Jipa.

Igiena generală a aviatorului: prof. căpit. medic Goldştein M.; ajutor: căpit. medic Stăncuţ D-tru.

Informaţii aeronautice: prof. locot.-av. Eftimopol I.

Topogr. şi citirea hărţilor: prof.-căpit.-av. Popescu Gheorghe; ajutor: căpit.-av. Petrini Gheorghe.

Aerodinamica: prof. locot.-av. Muşică Grigore; ajutor: sublocot.-mec. Ionescu Jipa.

Construcţii aeronautice: prof. locot.-

mec. Vlaicu Elizei; ajutor: locot.-mec. Toia Gheorghe.

Instrumente de bord şi sbor, fără vizibilitate: prof. locot.-av. Eftimopol I.

Motoare de aviaţie: prof. sublocot.-mec. Ionescu Jipa; ajutor: maistr.-av. Muscalu C.

Navigaţia aeriană: prof. cpt.-av. Serghie Ioan; ajutor locot.-av. Marinescu I.

Trag. aeriene şi armament: prof. cpt.-av. Gross Mihail; ajutor: lt.-av. Marinescu C.

Organiz. şi întrebuinţarea aeronauticii: prof. cpt.-c-dor.-av. Stăneulescu Ion; lt.-c-dor-av. Oprişan Mihail.

Tehnica pilotajului: prof. căpitan-av. Serghie Ioan; ajutor: locot.-av. Mihăilă C.

Bombardament aerian: prof.-cpt.-av. Gross Mihail; ajutor; locot.-av. Marinescu C.

Meteorologia: prof.-locot.-av. Ioana Vasile; ajutor: adj.-maj. Goleanu.

Technologia materialelor: prof. cpt. mec. Şutzescu Ştefan; ajutor: locot.-av. Toia Gheorghe.

Ad-ţia militară: prof. cpt.-av. Iosif Alexandru; ajutor: sublocot. Popa.

Armament şi trag. terestre: prof. locot.-av. Ionescu Virgil; ajutor: maistr.-arm. Zotta Ion.

Corespondenţă militară: prof. cpt.-av. Manea Nicolae; ajutor: sublocot.adm. Răsteanu Aurel.

Gaze de luptă: prof. cpt.-av. Mândrâşteanu I.; ajutor: locot.-av. Ionescu Virgil.

Noţiuni asupra celorlalte arme şi organiz. terenului: prof. cpt.-av. Lovinescu Grigore; ajutor: cpt.-av. Teodorescu Ilie.

Organizaţie şi legislaţie militară: prof. cpt.-av. Manea Nicolae; ajutor: adm.-sublocot Popa.

Pentru corectarea lucrărilor scrise, plata orelor de curs va fi socotită egală cu 2 ore de curs.

Prezenţa profesorilor pentru efectuarea cursurilor specificate în această decizie, primează oricărei alte însărcinări din unitate sau serviciul respectiv.

Idem Nr. 755 din 21 Februarie 1940, se şterge din controalele Şcoalei ofiţeri rez. artilerie, elevul T. R. Căliman Ştefan.

Se înscrie în controalele Şcoalei ofiţeri rezervă A. c. A.

Idem Nr. 756 din 21 Februarie 1940, elevul Tramudana Ioan din cursul pregătitor al Şcoalei de submaeştri, se şterge din controalele şcoalei, fiind obligat la plata despăgubirilor către Stat.

Idem Nr. 757 din 21 Februarie 1940, se îndepărtează din Şcoala de subofiţeri de administraţie, următorii elevi:

Spânu Ioan şi Fotescu Petre.

La data publicării prezentei decizii, tinerii mai sus notaţi trec la trupa marinei, pentru a completa stagiul militar.

Idem Nr. 758 din 21 Februarie 1940, comisiunea prevăzută la art. 66 din legea pentru organizarea Corpului maeştrilor şi submaeştrilor militari din Aeronautica Regală, se compune după cum urmează:

Preşedinte: general de esc. av. Giossan Haralambie.

C-dor av. rez. Rang Gheorghe, directorul personalului; cpt. c-dor ing. Zapan Grigore, directorul Ars. Aeron.; colonel Stănescu Emil, şeful Serv. contencios M. A. M.; cpt. c-dor ing. Istrate E. C-tin; c-dor V. Jienescu I. Gh.; Popescu T. Gheorghe, şeful Serv. personal civil, membri.

Secretar: imp. stag. Ioan Comănoiu.

Dactilograf: Polifronie I. Mihail, dact. def.

Membrii comisiunii vor avea dreptul la indemnitatea de misie prevăzută prin decizia ministerială Nr. 389 din 1939.

Idem Nr. 759 din 22 Februarie 1940, se numeşte următoarea comisiune pentru examinarea candidaţilor la obţinerea brevetelor de comandanţi, secunzi, ofiţeri, mecanici, radiotelegrafişti, comerciali maritimi, precum şi conducători şi mecanici de dok plutitor:

Preşedinte: comandor Panteli Gheorghe.

Membrii: lt. c-dor Voinescu Victor (locţiitor lt. c-dor Martac Alex.); cpt. principal maritim cpt. c-dor(r) Răşcanu Iosif; cpt. Costea Gheorghe din Marina Regală pentru telegrafi; cpt. mecanic Ionescu Mihai din Marina Regală; inspector mecanic Dragnea Arion dela S. M. R.; inginer şef Sever Popa dela D. P. M., pentru conducătorii mecanici de dok plutitor; căpitanul Portului Constanţa lt. c-dor Niculescu Dumitru; medicul Portului Constanţa.

Comisiunea urmează să se întrunească la 1 Martie 1940, la Constanţa, iar diurnele membrilor acestei comisiuni se vor plăti din suma realizată din taxa de examen depusă de fiecare candidat.

Examenul de brevete se va ţine după dispoziţiunile şi programele analitice prevăzute în Regulamentul ierarhiei şi matriculării marinarilor.

Idem Nr. 760 din 22 Februarie 1940, gagistul muzicant stagiar Bejan Teodor, dela Şcoala de ofiţeri de aviaţie „Regele Carol al II-lea", se înaintează pe data de 15 August 1939, la gradul de gagist muzicant cl. III, cu vechimea dela 1 Aprilie 1939.

Idem Nr. 762 din 22 Februarie 1940, se modifică art. 2 al deciziunii ministeriale Nr. 684 din 17 Ianuarie 1940, după cum urmează:

Pentru ofiţerii, subofiţerii navigaţi, maeştrii şi submaeştrii terestri (submaeştrii), activi, indiferent de starea civilă, se fixează următoarele alocaţii de hrană:

Ofiţerii generali, lei 150.

Ofiţerii superiori, lei 120.

Ofiţerii inferiori, lei 80.

Maeştri şi subofiţeri navigaţi, lei 60.

Subofiţerii terestri (submaeştrii), lei 40.

Au dreptul la aceste alocaţii:

a) Ofiţerii, subofiţerii navigaţi, maeştrii şi subofiţerii terestri (submaeştri) cu unităţi detaşate în alte garnizoane decât cea de reşedinţă, pentru diferitele aplicaţiuni, trageri, la cursuri şi şcoli, la Centrele de Instrucţie ale Aeronauticei, A. c. A., Şcoala Tir şi Bombardament, Şcoala de Perfecţionare, sau Centrele de Instrucţie ale Armatei, ordonate de M. A. M., Marele Stat Major, Comandamentul Forţelor Aeriene, Comandamentul Marinei Regale;

b) Ofiţerii, subofiţerii navigaţi, maeştrii şi subofiţerii terestri (submaeştrii), detaşaţi cu unităţi pentru instrucţie în alte Garnizoane, conform directivelor de instrucţie în armată, Aeronautică (inclusiv A. c. A.), Marină, pentru a conduce cu diferitele şcoli sau unităţi terestre;

c) Ofiţerii, subofiţerii navigaţi, maeştrii, subofiţerii terestri (submaeştrii) activi, care ies cu unităţile şi comandamentele de aeronautică (inclusiv A. c. A.) şi marină pe zonele de concentrare şi la manevră;

d) Ofiţerii, subofiţerii navigaţi, maeştrii, subofiţerii terestri (submaeştrii), din cadrele şcolilor militare, care însoţesc elevii Şcolilor de Ofiţeri şi Subofiţeri activi şi de rezervă, Şcolile de Aplicaţie şi Şcoala Comandanţilor de escadrile, la cursurile practice dela Centrele de instrucţie, sau pe timpul manevrelor de fine de an, vizitelor informative şi călătoriilor de studii;

e) Ofiţerii, subofiţerii navigaţi, maeştrii, subofiţerii terestri (submaeştrii) participanţi fără unităţi la diferite cursuri de formaţiune, informaţiune şi specialităţi, trageri, ordonate de M. A. M., Marele Stat Major, C. F. A. şi C. M. R., la centrele de instrucţie şi diferite şcoli de specialitate.

In cazul că durata cursului, şcolii, etc., este mai mare ca 3 luni, participanţii au dreptul, pe toată durata cursului (şcolii), la jumătate din alocaţiile de mai sus; iar dacă durata este mai mare ca 5 luni, participanţii vor primi numai indemnitatea de mutare

conform art. 14 din legea soldelor în armată.

Excepţia fac ofiţerii ce urmează Şcoala de Observatori Aerieni, ofiţeri şi subofiţeri ce urmează Şcoala de Perfecţionare de la Buzău, precum şi ofiţerii participanţi la Cursul Complimentar de pe lângă Şcoala Ofiţeri de Aviaţie, care pe tot timpul duratei şcolii au dreptul la alocaţia întreagă.

Idem Nr. 775 din 22 Februarie 1940, următorii radiotelegrafişti terestri cl. II-a, bugetari, se mută în interes de serviciu, pe data de 1 Noemvrie 1939:

1. Pântea Vasile.
2. Marinescu Gh.

Idem Nr. 776 din 22 Februarie 1940, radio T. F. F. terestri cl. II-a, bugetari, Truţescu Ştefan şi Cărăuşeanu Sergiu se încadrează, pe data de 1 Februarie 1940, în gradul de radio T. F. F. de bord stagiari bugetari, cu plata salariului din 2 posturi de piloţi de aeronavă şefi vacante în buget.

Idem Nr. 777 din 22 Februarie 1940, submaistrul civil cl. I-a Ionaş Constantin se încadrează, pe data de 1 Februarie 1940, în gradul de maistru civil cl. II-a.

Plata salariului până la 1 Aprilie 1940 se va suporta dintr'un post de maistru principal cl. II-a, categoria Bucureşti, vacant în bugetul Aeronauticei Regale.

Idem Nr. 778 din 22 Februarie 1940, dactilograful principal bugetar Bencea Gheorghe se încadrează, pe data de 1 Februarie 1940, în gradul de subşef de birou, plătit din postul devenit vacant prin demisia subşef. de birou Diaconu Marin.

Dactilograful cl. I-a bugetar Georgescu Ioan se încadrează, pe data de 1 Februarie 1940, în gradul de dactilograf principal, cu plata din postul devenit vacant prin încadrarea dactilografului Bencea Gheorghe.

Idem Nr. 779 din 22 Februarie 1940, aj. contabil cl. I-a Bumbac Gheorghe se înaintează la gradul de contabil cl. III-a pe data de 15 August 1939.

Idem Nr. 780 din 22 Februarie 1940, se revine asupra deciziei ministeriale cu Nr. 619 din 1939, prin care s'a îndepărtat din serviciu, pe data de 1 Ianuarie 1940, gardianul de aeroport cl. III-a bugetar Deodiuc Vasile, se reprimeşte în serviciu şi se mută disciplinar pe aceeaşi dată.

Idem Nr. 781 din 22 Februarie 1940, următorii desenatori stagiari cl. II-a, diurnişti, se numesc bugetari pe data de 1 Februarie 1940:

1. Dominte Aurel.
2. Bădeanu Ilie.
3. Oprescu Gh.

Plata salariului se va suporta până la 1 Aprilie 1940 din posturile vacante de conductori.

Idem Nr. 782 din 22 Februarie 1940, următorii impiegaţi stagiari şi ajutori contabili cl. III-a, diurnişti, se numesc bugetari în acelaşi grad şi clasă pe data de 1 Februarie 1940:

Impiegaţi stagiari

1. Simionescu Cecilia.
2. Rusu Gh. Eugenia.
3. Platon Lelia.
4. Retezeanu H. Elena.
5. Podăreanu Mircea.
6. Rădulescu Davidescu Elena.
7. Drăguţ Maria.

Ajutori contabili clasa III

1. Savu Constantin.
2. Pegulescu Aristiţa.

Plata se va suporta din posturile bugetare vacante echivalente şi superioare.

Idem Nr. 783 din 22 Februarie 1940, se aprobă demisia din serviciu, pe data de 31 Decemvrie 1939, a impiegatului stagiar Ceciu Ioan.

Idem Nr. 784 din 22 Februarie 1940, se revocă numirea magazionerului cl. II, bugetar, Purdel Dumitru, pe data de 1 Decemvrie 1939, pentru neprezentare la serviciu.

Idem Nr. 785 din 22 Februarie 1940, se revocă numirea şofeurului de caterpillare Ioan Rădulescu, pe data de 1 Noemvrie 1939, când a fost numit prin decizia ministerială Nr. 492 din 1939, pentru neprezentare la serviciu.

Idem Nr. 786 din 22 Februarie 1940, se rectifică data demisiei din serviciu a ajutorului contabil Cocerva Alexandru, din 17 Noemvrie 1939 în acea de 31 Noemvrie 1939.

Idem Nr. 787 din 22 Februarie 1940, se aprobă demisia din serviciu, pe data de 22 Decemvrie 1939, a ajutorului contabil cl. III-a diurnist Rădulescu A. Ioan.

Idem Nr. 788 din 22 Februarie 1940, funcţionarii arătaţi mai jos, fiind chemaţi temporar în vederea activării ca ofiţeri, se consideră demisionaţi din posturile ce ocupă, pe data de 10 Decemvrie 1939: Veniarschi Luchian, imp. def. bug.; Mateescu D. Const., imp. def. bug.; Rusan P. Gheorghe, imp. stag. bugetar.

Idem Nr. 789 din 22 Februarie 1940, se aprobă demisia din serviciu, pe data de 22 Decemvrie 1939, a observatorului-ajutor diurnist Tomescu St. Dumitru, dela I. M. C.

Idem Nr. 790 din 22 Februarie 1940, se revoacă numirea pentru neprezentare la serviciu, pe data de 1 Decemvrie 1939, a maistrului armurier diurnist Vasiloiu Ioan.

D-l Câmpeanu Ştefan se angajează provizoriu, pe data de 15 Februarie 1940, în postul de maistru radiotelegrafist diurnist, cu diurna de lei 2.500.

Suma necesară pentru retribuire se va suporta dela art. 6 buget M. A. pe exerciţiul 1939/40.

Idem Nr. 791 din 22 Februarie 1940, se revocă numirea din serviciu, pe data de 15 Februarie 1940, a gardianului de aerodrom, diurnist, Stanciu Dumitru, pentru neprezentare la serviciu.

In locul devenit vacant se angajează, pe data de 15 Februarie 1940, d-l Cernat Alexandru, plătit cu diurna lunară de 2.024 lei dela art. 115 buget M. A. M. pe exerciţiul 1939/40.

Idem Nr. 792 din 22 Februarie 1940, se aprobă demisia din serviciu, pe data de 15 Februarie 1940, a observatorului-ajutor diurnist Marghescu Florin.

Idem Nr. 793 din 22 Februarie 1940, dactilografii stagiari bugetari, arătaţi mai jos, se mută după cerere, pe data de 20 Februarie 1940, unul în locul celuilalt:

Sidor Emil.
Jorescu Cristina Rozalia.

Idem Nr. 794 din 22 Februarie 1940, d-l Gavrilă I. Dionisie se numeşte, pe data de 1 Februarie 1940, în postul de om de serviciu grupa G., categ. XIII, cl. I, cu salariul lunar de 2.200 lei.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE ŞI AL COMUNICAŢIILOR

Prin decizia ministerială Nr. 14.557 din 23 Februarie 1940, se primeşte, pe ziua de 9 Februarie 1940, demisia supraveghetorului diurnist Constantinescu Dragomir, angajat cu deciziunea ministerială Nr. 52.314 din 1939 până la 31 Martie 1940, cu diurna de 4.500 lei şi cu plata din bugetul Direcţiunei Generale a Drumurilor.

Idem Nr. 14.559 din 23 Februarie 1940, d-l Ciornei Nicolae, numit în mod provizoriu în post de contabil cl. III prin deciziunea ministerială Nr. 59.144 din 7 Iunie 1939, în serviciul exterior al Direcţiunii Generale a Drumurilor, este licenţiat din serviciu, pe ziua de 1 Martie 1940, întrucât nu corespunde postului ce i s'a încredinţat.

Idem Nr. 14.974 din 26 Februarie 1940, cantonierul cl. II Mihai Ioan din serviciul drumurilor naţionale R. Vâlcea, este pus în retragere din oficiu, pe ziua de 1 Iunie 1940, pentru cauză de boală contractată în timpul însă nu din cauza serviciului, în vederea aranjării drepturilor la pensie, conform art. 16 din legea generală de pensiuni şi art. 23 din legea pentru Statutul funcţionarilor publici, întrucât boala de care suferă îl face impropriu serviciului.

Idem Nr. 14.975 din 26 Februarie 1940, picherul principal cl. I Zorici Iosif din serviciul drumurilor naţionale R.-Vâlcea, este pus în retragere din oficiu, pe ziua de 1 Iunie 1940, pentru cauză de boală contractată în timpul însă nu din cauza serviciului, în vederea aranjării drepturilor la pensie, conform art. 16 din legea generală de pensiuni şi art. 23 din legea pentru Statutul funcţionarilor publici, întrucât boala de care suferă îl face impropriu serviciului.

Idem Nr. 14.976 din 26 Februarie 1940 se primeşte pe ziua de 1 Februarie 1940 demisiunea d-nei dr. Stănculescu Aurelia, din funcţiunea de medic stomatolog gr. I, categ. X, cl. 2, ce ocupă la Policlinica Direcţiunii Generale C. A. P., C. F. R. din Iaşi.

MINISTERUL FINANŢELOR

Prin deciziunea ministerială Nr. 512.557 din 23 Februarie 1940, d-nii: Bichescu Virgil, controlor ajutor cl. I-a, Macedon Aurel, perceptor de circ. cl. II-a, primul de pe lângă Ad-ţia de constatare Bacău, iar secundul de pe lângă Ad-ţia de încasări şi plăţi Bacău şi Lăcătuşu Virgil, impiegat cl. III-a de pe lângă Ad-ţia de constatare Bacău, se deleagă, pe data instalării în serviciu, să îndeplinească funcţiunea de controlori de circ. fără spor de salariu pe lângă Ad-ţia de constatare Bacău.

Idem Nr. 512.561 din 23 Februarie 1940, d-l Alexandru Stănculescu, impiegat cl. II-a în Administraţia Centrală a Ministerului, Direcţia datoriei publice, se deleagă, pe data de 25 Februarie 1940, să îndeplinească funcţiunea de controlor de circ. fără spor de salariu pe lângă Ad-ţia de constatare directe sect. III Albastru.

Idem Nr. 512.565 din 23 Februarie 1940, d-l Scafa Ioniţă, controlor ajutor cl. III-a de pe lângă Administraţia de constatare Maramureş, se deleagă, pe data instalării în serviciu, să îndeplinească funcţiunea de controlor de circ. fără spor de salariu pe lângă aceeaşi administraţie.

Idem Nr. 450.986 din 18 Ianuarie 1940, d-ra Stancu Adela, licenţiată în ştiinţele naturale, se numeşte pe data de 18 Ianuarie 1940 în funcţiunea de impiegat cl. II-a în Adminsitraţia Centrală a Ministerului de Finanţe, la Direcţiunea Taxelor de Consumaţie, în loc vacant, conform art. 38 statut.

Idem Nr. 510.619 din 22 Februarie 1940, d-l Brânduş Gheorghe, actual şef de secţie cl. I în Serviciul exterior al Ministerului de Finanţe şi detaşat la Direcţiunea personalului, se avansează, pe data de 1 Martie 1940, la gradul de şef de serviciu cl. III-a, în Serviciul exterior general al finanţelor, şi se transferă, pe aceeaşi dată, în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe, în grad echivalent de şef de secţie cl. III-a, în loc vacant, la susmenţionata direcţiune.

D-l Pandelescu Gheorghe, subşef de birou în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe la Direcţiunea contabilităţii, se trece, pe data de 31 Martie 1940, în Serviciul exterior general al finanţelor, categoria I-a de salarizare şi pe aceeaşi dată, se avansează şef de secţie cl. I-a, urmând a funcţiona ca detaşat la menţionata direcţiune.

Idem Nr. 510.621 din 22 Februarie 1940, d-ra Angela Ionescu, actuală impiegată stagiară la Serviciul statisticei financiare, se avansează, pe data de 1 Martie 1940, la gradul de impiegat cl. III-a, în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe.

D-na Braete Constanţa, actuală agentă la Administraţia de constatare indirecte sectorul I Galben, se trece în grad echivalent de dactilografă stagiară în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe şi se repartizează la Direcţia M.O.N.T., pe data de 26 Februarie 1940.

D-na Elena Plosceanu, actuală impiegată stagiară la Direcţiunea contribuţiunilor directe, se avansează, pe data de 1 Martie 1940, la gradul de impiegată cl. II-a în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe.

Idem Nr. 510.623 din 22 Februarie 1940, d-na Pop Elena, şef de birou cl. II-a la Casa de Credit a funcţionarilor Ministerului de Finanţe, se avansează, pe data de 1 Martie 1940, la cl. I a gradului ce deţine în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe, în loc vacant.

Idem Nr. 510.625 din 22 Februarie 1940, d-l Ionescu D. Nicolae, actual şef de secţie cl. III-a dela Direcţiunea contribuţiunilor directe, se avansează, pe data de 31 Martie 1940, la clasa II-a a gradului ce deţine, în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe, în loc vacant.

Idem Nr. 512.397 din 23 Februarie 1940, d-l Petre Albu, şef de birou cl. I dela Direcţiunea contabilităţii, se avansează, pe data de 31 Martie 1940, la gradul de şef de secţie cl. III-a în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe, urmând a fi plătit dintr'un post vacant de şef de secţie cl. I.

Idem Nr. 512.518 din 23 Februarie 1940, d-na Corina Ouatu, actuală impiegată cl. III-a la Direcţiunea timbrului şi succesiunilor, se avansează, pe data de 1 Martie 1940, la gradul de impiegat cl. I-a, în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe, în loc vacant.

Idem Nr. 502.222 din 17 Februarie 1940, d-na Sturdza Constanţa, şef de serviciu cl. II-a din Serviciul exterior general al finanţelor, detaşată la Direcţiunea vămilor, se trece, pe data de 1 Martie 1940, în grad echivalent de şef de secţie cl. II-a în Administraţia centrală a Ministerului de Finanţe, la Serviciul arhitecturii şi pe aceeaşi dată se detaşează la Direcţiunea vămilor.

Idem Nr. 512.549 din 23 Februarie 1940, d-l Barbu Gheorghe, controlor de urmărire dela Administraţia de încasări şi plăţi sectorul IV Verde, se transferă, pe data de 1 Martie 1940, în gradul de controlor de indirecte pe lângă Administraţia de constatare indirecte sectorul III Albastru.

Idem Nr. 512.523 din 23 Februarie 1940, d-l Sonea Alexandru, controlor de indirecte cl. III-a de pe lângă Administraţia de constatare Târnava-Mare, se trece, pe data de 20 Februarie 1940, în funcţiunea echivalentă de controlor de circ. cl. III-a, pe lângă aceeaşi administraţie.

Idem Nr. 512.517 din 23 Februarie 1940, se ridică pe ziua de 30 Ianuarie 1940, suspendarea aplicată conform art. 58 din statut prin decizia ministerială Nr. 397.209 din 1939, agentului de urmărire Plutaşu Gheorghe, de pe lângă Administraţia de încasări şi plăţi Tulcea, iar pentru faptele de care s'a făcut vinovat — grave nereguli în serviciu — se pedepseşte cu excluderea din serviciu şi pierderea salariului pe 3 luni, cu începere dela 30 Ianuarie 1940, urmând ca după expirarea excluderii să se prezinte la Administraţia de încasări şi plăţi Roman, unde se transferă în interesul serviciului.

Idem Nr. 23.201 din 1940, d-l Grigore Bosca, uşier cl. II în Administraţia exterioară a C. A. M., (depozitul de

vânzare Cluj, este pus în retragere din oficiu, pentru caz de boală, pe ziua de 31 Martie 1940, spre a-şi aranja drepturile la pensie.

Idem Nr. 512.525 din 23 Februarie 1940, agentul de urmărire Buzatu Ilie, de pe lângă Administraţia de încasări şi plăţi Dolj, se suspendă din funcţiune — pe data ridicării atribuţiunilor — în conformitate cu art. 58 din statutul funcţionarilor publici, întrucât este pus sub urmărire penală pentru falş în acte publice.

Idem Nr. 512.519 din 23 Februarie 1940, agentul de urmărire Savu Eugen de pe lângă Administraţia de încasări şi plăţi Rădăuţi, se lasă în disponibilitate din funcţiune, pe data ridicării atribuţiunilor, pentru viciul beţiei şi completă neglijentă în serviciu.

Idem Nr. 512.521 din 23 Februarie 1940, agentul de urmărire Tascu Filiu de pe lângă Administraţia de încasări şi plăţi Durostor, se destitue din funcţiune, pe data ridicării atribuţiunilor, întrucât s'a făcut vinovat de falş în acte publice şi delapidare de bani.

Direcţiunea timbrului, succesiunilor, lux, cifra de afaceri şi spectacole

Serviciul timbrului

Decizinne

Şedinţa dela 14 Februarie 1940.

Fiind convocată Comisiunea centrală a timbrului, instituită pe baza art. 110 din legea timbrului şi a impozitului pe acte şi fapte juridice, au fost prezenţi d-nii:

Coman Negoescu, preşedinte.

D. Ispasiu, G. Petrovici, D. D. Negel, Ştefan Bogdănescu, Eugen Demetrescu, membri.

Comisiunea a decis următoarele:

Potrivit art. 1307 cod civil, vânzarea între soţi nu este permisă decât în anume cazuri determinate de lege.

Nulitatea rezultând implicit din interdicţia vânzării între soţi, în celelalte cazuri, a fost creată în interesul soţilor, spre a se asigura revocabilitatea donaţiilor dintre ei, în interesul succesorilor soţilor, care ar fi putut fi despuiaţi prin liberalităţile excesive ce soţii, sub masca vânzării, şi le-ar putea face, şi în fine, în interesul creditorilor soţilor, care sub aceeaşi mască şi-ar fi văzut sustras sau diminuat gajul creanţelor lor.

Rezultă dar că nulitatea în chestiune nu operează de drept, ci trebue a fi pronunţată de justiţie, la cererea persoanelor în drept a o invoca şi că această nulitate este relativă, neputând fi invocată decât de persoanele în folosul cărora a fost edictată.

Aşa fiind, fiscul nu poate susţine că bunul vândut de un soţ celuilalt soţ, printr'un contract care n'a fost încă anulat, face parte din patrimoniul soţului vânzător şi că intră în compunerea succesiunii acestuia

Preşedinte, *C. Negoescu.*

Nr. 512.234. 1940, Februarie 23.

DECIZIUNI ŞI COMUNICATE ALE INSTITUŢIILOR PUBLICE AUTONOME

REGIA AUTONOMĂ C. F. R.

Se aduce la cunoştinţa generală că în foaia oficială Nr. 1.182 din 28 Februarie 1940, s'a publicat ordinul Nr. 9.909 R. A. 1940, prin care pe data de 1 Aprilie 1940 s'au anulat toate tarifele de export din coloana „Tarif de export" din tariful local de mărfuri partea II, ediţia IV, cu excepţia tarifelor de export pentru cereale prevăzute la poziţiile 0000 — 0022 inclusiv din clasificare.

Ca o consecinţă a celor de mai sus s'au anulat şi dispoziţiunile din tariful local de mărfuri partea I, ediţia IV, referitoare la aplicarea tarifelor de export pentru toate mărfurile afară de cereale ad poziţiile 0000 — 0022 inclusiv din clasificarea tarifului local de mărfuri partea II.

De asemeni, pe aceeaşi zi s'au anulat şi tarifele de export din tariful local de mărfuri partea IV privind taxele de transport pentru produsele petrolifere pe conductă.

Nr. 9.909 R. A. 1940, Februarie 26.

— Se aduce la cunoştinţa generală că prin ordinul circular Nr. 21.221 RA. 1940, publicat în Foaia Oficială C. F. R. Nr. 1.182 din 28 Februarie, în tariful local de mărfuri, partea I şi partea II, ediţia IV, pe data de 1 Aprilie 1940, s'au făcut următoarele modificări:

In tariful partea I

1. La § 14, rândul 3, după cuvântul „respectiv", s'au introdus cuvintele: „sau după tariful de staţiuni".

2. S'a introdus paragraful 203 bis pentru taxarea „Osemintelor şi cenuşei de cadavre (urne funerare)", cu tariful special 015 la greutatea efectivă, iar când se transportă cu trenurile de călători cu tariful de mesagerii.

3. La § 204, alineatul 3, rândul 2, după cuvântul „autocamioanele", s'a introdus cuvântul „autotractoarele".

In tariful local de mărfuri partea II

1. S'a introdus poziţia 9.201, „Oseminte de cadavre sau cenuşe de cadavre (urne funerare)", cu tariful special „015".

2. Textul poziţiei 2.555 s'a modificat în: „Produse abrasive în praf; carborundum, corindon (emeri sau şmirghel), cremene (flint), etc.".

3. Textul poziţiei 4.413 s'a modificat în: „Negru animal sau pulberi similare", cu puteri decolorante", tariful special „010" înlocuindu-se cu tariful „008".

4. La poziţia 4.414, tariful special „010" s'a înlocuit cu tariful „008".

5. Poziţia 4.701 s'a anulat.

6. La poziţia 4.702, tariful special „010" s'a înlocuit cu tariful „008".

7. La poziţia 4.100 s'a introdus semnul mărfurilor condiţionalmente admise la această poziţie, introducându-se şi articolul „Diacetonalkohol", iar tariful de clasă „003" s'a înlocuit cu tariful „004".

8. La poziţia 6.112 s'a introdus „Talpa vegetală".

9. Poziţiile 1.551 şi 1.554 s'au completat cu cuvintele: „şi de nuc".

10. La poziţia 5.000 s'au introdus: „Fire de manila şi de sizal".

11. La poziţia 5.012, tariful special „011" s'a înlocuit cu tariful „010".

12. La poziţia 5.020, tariful special „011" s'a înlocuit cu tariful „010".

13. La poziţia 5.021 s'au introdus cuvintele „de abaca şi de sizal", iar tariful special „011" s'a înlocuit cu tariful „010".

14. La poziţia 5.022, tariful special „011" s'a înlocuit cu tariful „010".

15. La poziţia 5.023 s'au introdus cuvintele: „de abaca şi de sizal", iar tariful special „011" s'a înlocuit cu tariful „010".

16. Textul poziţiei 5.030 s'a modificat în: „Abaca, manila şi sizal, brute, melităte".

17. Textul poziţiei 5.031 s'a modificat în „Abaca, manila şi sizal pieptănate".

18. Textul poziţiei 4.112 s'a modificat în: „Fenol (acid-fenic, acid carbolic) brut şi uleiuri acide cu caracter fenolic, provenind dela cracarea produselor petrolifere".

19. Textul poziţiei 6.015 se modifică în: „Hârtie de ziare vechi pentru împachetat, precum şi alte hârtii vechi, imprimate şi cărţi, etc., scoase din uz sau vechi pentru împachetat".

20. La poziţia 1.210, actualele tarife de clasă, speciale şi de staţiuni, se înlocuesc cu: tariful de clasă „003", cu tariful special „009" şi cu tariful de staţiuni „110".

21. La poziţia 1.211, actualele tarife de clasă, speciale şi de staţiuni, se înlocuesc cu: tariful de clasă „003", cu tariful special „010" şi cu tariful de staţiuni „112".

22. La poziţia 1.212, actualele tarife de clasă, speciale şi de staţiuni, se înlocuesc cu: tariful de clasă „003", cu tariful special „010" şi cu tariful de staţiuni „112".

23. S'a introdus poziţia 1.218, „Uleiuri vegetale nesolidificate, afară de cele denumite în mod special în tarif", cu tariful de clasă „003", cu tariful spe-

cial „009" şi cu tariful de staţiuni „110".

24. La poziţia 1.270, tariful special „015" s'a înlocuit cu tariful „013".

25. S'a introdus poziţia 3.047, „Lămpi (lanterne) ţărăneşti, confecţionate din metale comune şi sticlă", cu tariful de clasă „004", cu tariful special „008" şi cu tariful de staţiuni „126".

26. S'a introdus poziţia 3.207, „Unelte agricole ca: „Pluguri grape, tăvălugi, rariţe, prăşitoare, planete, toate fără acţiune mecanică, precum şi părţile lor; de asemeni: sape, lopeţi, casmale, greble, coase, seceri, furci, topoare, ferăstrae şi alte unelte agricole de mână, nedenumite în mod special în tarif", cu: tariful de clasă „004", cu tariful special „020" şi cu tariful de staţiuni „134".

27. Din textul poziţiei 9.503 s'au şters cuvintele „fără pluguri".

28. Textul poziţiei 2.542 s'a modificat în „Grafit fasonat şi cărbune presat în bucăţi (blocuri, bare, plăci, etc.).

Nr. 21.221 RA. 1940, Februarie 22.

— Se aduce la cunoştinţa generală că prin ordinul circular Nr. 21.676 RA. 1940, din Foaia oficială C. F. R. Nr. 1.182 din 28 Februarie 1940, s'a publicat dispoziţiunea că indicatorul kilometric general C. F. R. este considerat ca partea V a tarifului local de mărfuri.

Nr. 21.676 RA. 1940, Februarie 26.

— Se aduce la cunoştinţa generală că prin ordinul circular Nr. 22.544 RA. 1940, publicat în Foaia oficială C. F. R. Nr. 1.182 din 28 Februarie 1940, paragraful 26 din tariful local de mărfuri, partea I, ediţia IV, s'a modificat pe data de 1 Aprilie 1940 astfel:

„La aplicarea prezentului tarif, dis„tanţele kilometrice se socotesc pe dru„mul cel mai scurt ce leagă două sta„ţiuni din reţeaua C. F. R. luându-se „în calcul distanţele prevăzute în indi„catorul kilometric general C. F. R.

Nr. 22.544 RA. 1940, Februarie 26.

— Se aduce la cunoştinţa generală că prin ordinul circular Nr. 26.669 RA. 1940, din Foaia oficială Nr. 1.182 din 28 Februarie 1940, s'a publicat modificarea cu valabilitatea dela 1 Aprilie 1940 a coloanei I a tabelelor de taxare dela Nr. 08—88 inclusiv din tariful local de mărfuri, partea II, ediţia IV, după cum urmează:

Grupa I: Tabelele de taxe dela Nr. 08 şi 09 se înlocuesc cu taxele prevăzute în coloana I a tabelei Nr. 09.

Grupa II: Tabelele de taxe dela Nr. 10 şi 20 se înlocuesc cu taxele prevăzute în coloana I a tabelei Nr. 10.

Grupa III: Tabelele de taxe dela Nr. 11, 12, 21, 22, 23 şi 24 se înlocuesc cu taxele prevăzute în coloana I a tabelei Nr. 11.

Grupa IV: Tabelele de taxe dela Nr. 13, 14, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 40, 41, 42 şi 65 se înlocuesc cu tabelele prevăzute în coloana I a tabelei Nr. 13, modificat cu ordinul de faţă.

Grupa V: Tabelele de taxe dela Nr. 15, 16, 17, 18, 43, 44, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 60, 61, 62, 63, 64, 66, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 83, 84, 85, 86, 87 şi 88 se înlocuesc cu taxele prevăzute în coloana I a tabelei Nr. 15.

De asemeni, pe aceeaşi dată, actualul barem al tarifului 13, coloana I, se modifică pentru distanţele de 100 şi 200 km dela 47 lei respectiv 90 lei, pentru 100 kg, la 56 respectiv 95 lei pentru 100 kg.

Nr. 26.669 RA. 1940, Februarie 27.

— Se aduce la cunoştinţa generală că cu ordinul Nr. 28.291 R. A. 940, F. O. 1.182 din 28.II.940, s'a publicat abrogarea, pe ziua de 1 Aprilie 1940, a actualei ediţii a IV-a a tarifului local de mărfuri, valabil dela 15 Iulie 1937, partea I şi II.

Pe aceeaşi dată se pune în vigoare ediţia V-a a tarifului local de mărfuri, partea I şi II, cu toate mdificările şi introducerile apărute până la 29 Februarie 1940.

Nr. 28.291 R. A.
1940, Februarie 27.

— Se aduce la cunoştinţa generală că în foaia oficială C. F. R. Nr. 1.182 din 28 Februarie 1940 s'a publicat ordinul Nr. 36.691 din 1940, prin care, începând dela 1 Aprile 1940, actualele taxe de transbordare prevăzute la § 324 din tariful local de mărfuri, partea I, ediţia IV, se triplează.

Nr. 36.691 R. A.
1940, Februarie 27.

COMUNICATE ŞI CIRCULĂRI MINISTERIALE

MINISTERUL FINANŢELOR

Oficiul Central de Licitaţii

Tablou de firme scoase de pe lista răilor furnisori.

Adrian Avramide, fabrică de cherestea, moară din Tulcea, se scoate de pe lista răilor furnisori, conform rezoluţiei ministeriale dată pe referatul O. C. L. Nr. 42.332 din 1940.

Tablou de firmele înscrise pe lista răilor furnisori.

Firma Samuil Schwartz din Baia-Mare, strada Negru Vodă Nr. 9, se trece pe lista răilor furnisori, conform rezoluţiei date de consiliul O. C. L., prin jurnalul de şedinţă Nr. 2.559 din 12 Februarie 1940, întru cât nu şi-a respectat oferta depusă la „R. I. M. M. A." pentru livrarea a 100.000 kg var.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE ŞI AL COMUNICAŢIILOR

Corpul subinginerilor şi conductorilor din România

Lista Nr. 4 a subinginerilor înscrişi în Corp în secţiunea „Construcţii", urmare la listele Nr. 1, 2 şi 3 publicate în Monitoarele Oficiale Nr. 106, 134 şi 148 din 1939.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
622	606	Atanasiu Gh. Constantin.
623	571	Antoniu Vasile.
624	601	Cosmulescu D. Dumitru.
625	286	Danilescu Vasile.
626	600	Dumitru F. Ioan.
627	657	Grozav I. Nicolae.
628	580	Ioaniu Constantin.
629	825	Iorgulescu Ştefan.
630	609	Karres August.
631	598	Manea D. Ion.
632	793	Margină Petre.
633	918	Nicolescu I. Alexandru.
634	592	Popescu G. Ştefan.
635	973	Silvestrovici Mihaiă.
636	978	Sucharowski Ernest.
637	481	Visarion Dumitru.

Preşedinte, **N. Hagienuşi.**
Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 2 a *subinginerilor asimilaţi* înscrişi în Corp în secţiunea „Construcţii", urmare la lista Nr. 1 publicată în Monitorul Oficial Nr. 134 din 1939.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
2	888	Zamfirescu Gh. Alexandru.

Preşedinte, **N. Hagienuşi.**
Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 4 a subinginerilor înscrişi în Corp în secţiunea „Mecanică şi electricitate", urmare la listele Nr. 1, 2 şi 3 publicate în Monitoarele Oficiale Nr. 106, 134 şi 148 din 1939.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
108	938	Goldiş Israel.
109	260	Mihailescu Teodor.
110	597	Rieber Herman.

Preşedinte, **N. Hagienuşi.**
Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 4 a conductorilor înscrişi în Corp, în secţiunea „Agricultură", urmare la listele Nr. 1, 2 şi 3, publicate în Monitoarele Oficiale Nr. 106, 134 şi 148 din 1939.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
355	1096	Alexandrov Grigore.
356	1099	Bronştein David.
357	692	Budurovici Ilarion.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
358	1142	Burg I. Ioan.
359	1103	Calistru Mitrofan Gheorghe.
360	1106	Cazacu Dionisie.
361	1107	Cazacu Valentin.
362	1105	Căpăţână Gh. Vasile.
363	1143	Cervatiuc Alexei.
364	1109	Costin Valerian.
365	1111	Davidovici N. Alexandru.
366	1112	Druţă Ilarion.
367	1085	Elgurt Mendel.
368	1113	Elman H. Benţion.
369	1114	Elman Smuli.
370	1126	Enescu Ştefan.
371	1115	Ghelfman Gheinich.
372	886	Gheorghe A. Ioan.
373	1116	Gherman David.
374	564	Graur C. Anton.
375	198	Ilie Marin.
376	1117	Ilieş Mihail.
377	1088	Körner Octavian.
378	651	Lazăr Gh. Dumitru.
379	1144	Madan Nicolae.
380	786	Marin P. Badea.
381	569	Mirea L. Marin.
382	1118	Nedelciuc Conon.
383	1190	Nicolae P. Dumitru.
384	985	Nicolau Nicolae.
385	960	Osadcii Al. Constantin.
386	296	Prodan Nicolae.
387	466	Rădulescu I. Marin.
388	467	Rădulescu-Şerbănoiu M. Maria.
389	1120	Râhlţchi Serghie.
390	1196	Rojdov Naum.
391	1121	Romanenco Ivanov Gheorghe.
392	445	Rusu G. Gheorghe.
393	337	Slonovschi Iaroslav.
394	1122	Sochirca A. Vladimir.
395	1123	Spevacov Valentin.
396	1102	Stănescu Temistocle.
397	604	Ştefănescu D. Păun.
398	1124	Tabaliuc Daniel.
399	1108	Verres Ştefan.

Preşedinte, N. Hagienuşi.

Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 3 a conductorilor topometri, înscrişi în Corp, în secţiunea „Agricultură", urmare la listele Nr. 1 şi 2, publicate în Monitoarele Oficiale Nr. 134 şi 148 din 1939.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
9	906	Grigorescu V. Mihail.
10	832	Iuncu I. Vasile.
11	811	Kattra Ladislau.
12	944	Nicolescu V. Gheorghe.

Preşedinte, N. Hagienuşi.

Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 2 a conductorilor-arhitecţi înscrişi în Corp, în secţiunea „Construcţii", urmare la listele Nr. 1 şi 2, publicate în Monitoarele Oficiale Nr. 134 şi 148 din 1939.

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
150	1145	Balaşov Petru.
151	1146	Beutel Adalbert.
152	987	Boitor Dimitrie.
153	1147	Bruckner Erich.
154	1148	Cernei Mihai.
155	1151	Droniuc Iosif.
156	931	Dumitraşciuc Alfred.
157	1152	Dzurac Bronislav.
158	1153	Esser Iosif.
159	1154	Gerber Georg.
160	1155	Glass Reinhold.
161	1156	Göhring Arnold.
162	1158	Gross Ioan.
163	1159	Haltrich Rudolf.
164	1161	Herberth Mihai.
165	972	Hofer I. Ferdinand.
166	1162	Keller Franţ.
167	1165	Kiss Alexandru.
168	1167	Korczynski Ştefan.
169	1169	Kugler Oscar.
170	1168	Kunzelmann Wilibald.
171	1080	Lesco Gheorghe.
172	1091	Lutic Aurelian.
173	1100	Lutz Erhard.
174	1200	Marcovschi Ilie.
175	1104	Matejko Felix.
176	1081	Mehal Victor.
177	1138	Mendrak Ludovic.
178	1170	Menyei Ioan.
179	1171	Nanu Ioan.
180	1199	Orendi Eberhard.
181	1173	Partelly Rudolf.
182	991	Pânzaru Trifon.
183	1137	Plăcintă Grigore.
184	763	Plămădeală Alexandru.
185	1175	Poclitar Liviu.
186	1071	Polianschi Ioan.
187	1087	Predescu I. Aurel.
188	1176	Rau Arnold.
189	1177	Repolski Ernest.
190	1179	Roth Friederich.
191	1180	Salzer Emil.
192	1192	Schramm Eugen.
193	1181	Secu-Domşa Oscar.
194	1183	Slimac Alexie.
195	1184	Sokalski Adam.
196	1185	Tanasiciuc Alexandru.
197	1077	Teodosiu Alexandru.
198	1186	Tomorug Iaroslav.
199	1187	Turcan Vasile.
200	1139	Udreanu Carol.
201	775	Ursu Pascu.
202	1189	Wilk Eduard.
203	1141	Wurzel S. Iosif.

Preşedinte, N. Hagienuşi.

Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 1 a celor înscrişi în condiţiunile art. 53 pentru dreptul de a purta titlul şi a exercita profesiunea de CONDUCTOR, *fără a face parte din Corp.*

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
		III. Litera a
		Conductori electromecanici
1	48	Roman P. Gheorghe.
2	108	Crăciunescu Th. Gheorghe.
		III. Litera b
		Conductori de lucrări publice
1	82	Cazaban Ludovic.

Preşedinte, N. Hagienuşi.

Secretar general, *I. Savu.*

Lista Nr. 1 a celor înscrişi în Corp în condiţiunile art. 53, pentru dreptul de a purta titlul şi a exercita profesiunea de CONDUCTOR ASIMILAT, *fără a face parte din Corp.*

Nr. curent	Nr. dosar	NUMELE ŞI PRONUMELE
		IV. Litera c
		Conductori asimilaţi de arhitectură
1	94	Becheanu I. Gheorghe.
2	68	Buciu Constantin.
3	147	Ciurea Al. Ioan.
4	182	Constantinescu Ştefan.
5	101	Ionescu Nicolae.
6	73	Sister Gherş.
		IV. Litera d
		Conductori asimilaţi de lucrări publice
1	113	Culiţă N. Gheorghe.
		IV. Litera e
		a) *Conductori asimilaţi de arhitectură*
1	105	Alexandrescu A. Constantin.
2	49	Ardelea Al. Ştefan.
3	90	Ciobanu M. Timofei.
4	181	Moisescu V. Vasile.
5	159	Schmautz Alexandru-Gheorghe.
6	681	Toneghin Silvestru.
		b) *Conductori electromecanici asimilaţi*
1	117	Dămăcuş G. Petre.
		c) *Conductori asimilaţi pentru lucrări de căi de comunicaţii urbane*
1	42	Maximov T. Petre.
2	47	Reisler G. Nicolae.

Preşedinte, N. Hagienuşi.

Secretar general, *I. Savu.*

RECTIFICARE

In Monitorul Oficial Nr. 106 din 1939, partea I-a, pagina 2941, coloana a III-a, poziţia 135, se va citi: *Dumitrescu Grigore*, în loc de Dumitru N. Grigore.

In Monitorul Oficial Nr. 134 din 1939, partea I-a, pagina 3791, coloana I-a, poziţia 40, se va citi: *Milotoi Nicolae*, în loc de Milotoi M. Nicolae.

Direcţiunea Generală P. T. T.

Se aduce la cunoştinţa generală că în ziua de 14 Aprilie 1940, ora 8, va avea loc concursul de admitere (proba serisă), în serviciul P. T. T., pentru 6 posturi de arhitecţi.

Cererile candidaţilor se vor depune direct la Direcţiunea personalului Bucureşti, (Palatul Poştelor, camera Nr. 103), până la data de 30 Martie 1940, trebuind a fi însoţite neapărat de următoarele acte:

1. Extractul de naştere.
2. Certificatul de naţionalitate.
3. Certificatul de origină etnică română.
4. Diploma de studii a şcoalei de arhitectură din Bucureşti.
5. Certificatul de satisfacerea serviciului militar.
6. Certificatul că nu a suferit vreo condamnare penală, eliberat de serviciul cazierelor judiciare de pe lângă tribunalul respectiv.

Concursul va consta din două probe, una scrisă eliminatorie şi una orală, ambele ţinute la Direcţiunea generală.

Data examenului oral se va comunica ulterior celor admişi la teză.

Candidaţii reuşiţi la concurs vor fi supuşi examenului medical P. T. T. şi cei găsiţi apţi vor fi admişi în limitele locurilor vacante, în ordinea clasificării în categoria 7/2, cu salariul de 9.600 lei lunar, la care se adaugă sporul de chirie şi ajutorul familiar cuprins între 8—14%.

ANUNŢURI JUDICIARE

MINISTERUL JUSTIŢIEI

Ministerul publică aceasta, conform art. 11, spre ştiinţa acelora care ar voi să facă opoziţiune în termenul şi condiţiunile prevăzute de alin. II al zisului articol şi de art. 3 din legea asupra numelui din 8 Aprilie 1936.

D-l Ioan Beltceff, născut la 23 Ianuarie 1917 în com. Tunari, jud. Ilfov, domiciliat în Bucureşti, calea Dorobanţilor Nr. 178, a făcut cerere acestui minister de a fi autorizat să schimbe, pe baza art. 10, numele său patronimic de Beltceff în acela de Petruş, spre a se numi Ioan Petruş.

— D-l Costache I. Raichil, născut în Iaşi la 31 Mai 1895, domiciliat în gara Livezi, judeţul Dolj, a făcut cerere acestui minister de a fi autorizat să schimbe, pe baza art. 10, numele său patronimic de Raichil în acela de Rădulescu, spre a se numi Costache I. Rădulescu.

— D-l Ion-Iosif I. Schuşter, născut la 30 Aprilie 1907 în Curtea-de-Argeş, domiciliat în Bucureşti, strada Eufrosin Popescu Nr. 61, a făcut cerere acestui minister de a fi autorizat să schimbe, pe baza art. 10, numele său patronimic de Schuşter în acela de Boeru, spre a se numi Ion-Iosif I. Boeru.

Nr. 4.104. 1940, Ianuarie 19.

— D-l Vasile A. Moiseev, născut la 10 Martie 1912 în comuna Volintiri, jud. Cetatea-Albă, domiciliat în Cluj, calea Regele Ferdinand Nr. 101, a făcut cerere acestui minister de a fi autorizat să schimbe, pe baza art. 10, numele său patronimic de Moiseev în acela de Moisescu, spre a se numi Vasile A. Moisescu.

Nr. 4.100. 1940, Ianuarie 19.

— D-l ing. Boris N. Şumilevici, născut la 1 Octomvrie 1908 în com. Cornesti, jud. Bălţi, domiciliat în Chişinău, strada I. C. Brătianu Nr. 63, a făcut cerere acestui minister de a fi autorizat să schimbe, pe baza art. 10, numele său patronimic de Şumilevici în acela de Ganea, spre a se numi Boris Ganea.

Comisiunea pentru constatarea condiţiunilor de naturalizare şi recunoaştere

D-l Nicolae Cofas, domiciliat în Bucureşti, str. Porumbaru Nr. 38, a făcut cerere acestui minister pentru a i se acorda cetăţenia română.

Prin cerere petiţionarul arată că este de profesiune funcţionar comercial, născut în Ismail în anul 1904.

Conform art. 19 din legea privitoare la dobândirea şi pierderea naţionalităţii române, se publică aceasta spre ştiinţa acelora care ar voi să facă întâmpinare, potrivit dispoziţiunilor art. 20 din zisa lege. Dos. Nr. 2.837/939.

— D-l Frantz Bartok, domiciliat în Bucureşti, str. Acvila Nr. 43, a făcut cerere acestui minister pentru a i se acorda cetăţenia română.

Conform art. 19 din legea privitoare la dobândirea şi pierderea naţionalităţii române, se publică aceasta spre ştiinţa acelora care ar voi să facă întâmpinare, potrivit dispoziţiunilor art. 20 din zisa lege. Dos. Nr. 3.099/939.

— D-l Loiosi Bartosi Loiosi, domiciliat în Bucureşti, calea Văcăreşti Nr. 203, a făcut cerere acestui minister pentru a i se acorda cetăţenia română.

Prin cerere petiţionarul arată că este supus maghiar, născut în Bucureşti la data de 23 Mai 1877.

Conform art. 19 din legea privitoare la dobândirea şi pierderea naţionalităţii române, se publică aceasta spre ştiinţa acelora care ar voi să facă întâmpinare, potrivit dispoziţiunilor art. 20 din zisa lege. Dos. Nr. 74/939.

— D-ra Valerie M. Alcalay, domiciliată în Bucureşti, calea Dudeşti Nr. 57, a făcut cerere acestui minister pentru a i se acorda cetăţenia română.

Prin cerere petiţionara arată că este născută în Bucureşti la data de 13 Septemvrie 1916.

Conform art. 19 din legea privitoare la dobândirea şi pierderea naţionalităţii române, se publică aceasta spre ştiinţa acelora care ar voi să facă întâmpinare, potrivit dispoziţiunilor art. 20 din zisa lege. Dos. Nr. 1.175/939.

— D-l Hässen Seiffulah, domiciliat în Bucureşti, str. Sf. Vasile-Tei Nr. 88, a făcut cerere acestui minister pentru a i se acorda cetăţenia română.

Prin cerere petiţionarul arată că este supus albanez, de profesiune comerciant, născut în com. Tuhim Cârcicova, Albania, la data de 10 Iunie 1880, de religiune ortodoxă.

Conform art. 19 din legea privitoare la dobândirea şi pierderea naţionalităţii române, se publică aceasta spre ştiinţa acelora care ar voi să facă întâmpinare, potrivit dispoziţiunilor art. 20 din zisa lege.

Dos. Nr. 494/939.

MANDATE DE ADUCERE

Tribunalul Militar al Comandamentului Militar al Capitalei

In numele legii şi al M. S. Regelui Carol al II-lea,

Noi, colonel magistrat C. Păiş, preşedintele Tribunalului Militar al Comandamentului Militar al Capitalei, secţia II.

In virtutea dispoziţiunilor art 228 din codul justiţiei militare Regele Carol al II-lea.

Mandăm şi ordonăm tuturor agenţilor puterii publice, militare şi civile, să se conformez legii, aducând înaintea noastră pentru ziua de 8 Martie 1940, ora 8, pe Mihuţescu Nicolae, cu ultimul domiciliu cunoscut în com. Baia-de-Fier, jud. Gorj, spre a i se notifica termenul de judecată. In caz de neprezentare, procesul se va judeca în lipsă, conform legii, pe ziua de 14 Martie 1940.

Invităm pe toţi depozitarii puterii publice, militare şi civile, cărora li se va arăta acest mandat, a da mână de ajutor pentru executarea lui.

Dat la 26 Februarie 1940.

Nr. 72.163. — Dos. Nr. 5.991/938.

— In numele legii şi al M. S. Regelui Carol al II-lea,

Noi, colonel magistrat C. Păiş, preşedintele Tribunalului Militar al Comandamentului Militar al Capitalei, secţia II.

In virtutea dispoziţiunilor art 228 din codul justiţiei militare Regele Carol al II-lea.

Mandăm şi ordonăm tuturor agenţilor puterii publice, militare şi civile, să se conformez legii, aducând înaintea noastră pentru ziua de 8 Martie 1940, ora 8, pe Stancu Ioan, cu ultim. domic. cunoscut în comuna Baia-de-Fier, jud. Gorj, gara Tg.-Jiu, spre a i se notifica termenul de judecată.

Invităm pe toţi depozitarii puterii publice, militare şi civile, cărora li se va arăta acest mandat, a da mână de ajutor pentru executarea lui.

Dat la 26 Februarie 1940.

Nr. 72.163. — Dos. Nr. 5.991/938.

SUMARUL PARȚII A II-a

A NR-RULUI 50 DIN 29 FEBRUARIE 1940

Anunțuri ministeriale

MINISTERUL ECONOMIEI NAȚIONALE. *Autorizări. Com. Mărăndeni:* M. Morgenstein și Smil Barenstein. *Roman:* D. Luchian. *Com. Sasaşul Turcesc:* Văd. Josefina Enric Klein. *Com. Târnova:* Rosenthal Gherș și N. Roisner. *Com. Varona:* V. Huminiuc.

Anunțuri judiciare

CITAȚIUNI. *Trib. Ilfov:* Tereza Popa. *Trib. Cernăuți:* Elias Fischer, T. Ungureanu. *Jud. mixtă Cernăuți:* Marie König.

VÂNZĂRI IMOBILIARE. *Baia-Mare:* Szirti Roza și Wilhelm. *Com. Budești:* N. Marinescu. *Com. Buhăești:* Eduard Răşcanu. *Com. Căiata:* Ghinea Stanca. *Com. Cândești:* Maria Iliescu. *Cernăuți:* H. Hölinger, str. Luca Arbore Nr. 18. *Ploiești:* Toma și E. Georgescu, str. Veniamin Costache Nr. 13; Fl. și V. Dumitrescu, str. C. A. Rosetti Nr. 43. *Tg.-Lipoani:* V. Manoliu. *Com. Tohani:* Ion D. Bagdat.

DECIZIUNI ȘI RECUNOAȘTEREA SOC. CA PERSOANE JURIDICE. *Trib. Gorj:* Soc. de ajutor „Prevederea".

JURNALE ȘI ORDONANȚE. *Jud. mixtă Blaj:* Trif. Maria.

CONSOLIDĂRI ȘI VALIDĂRI PETROLIFERE ȘI MINIERE. *Trib. Prahova:* Soc. „Unirea", Ing. M. Filipescu.

EXTRACTE DE PE ACȚIUNI DE DIVORȚ. *Trib. Ilfov:* Dumitru Maria. *Trib. Prahova:* Maria Pavel, Maria I. Stănescu.

Licitațiuni publice

MINISTERUL AGRICULTURII ȘȘI DOMENIILOR: *Inspectoratul silvic București.*

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE: *Corpul II Armată; Manutanța Regimentară Cernavodă.*

MINISTERUL INZESTRĂRII ARMATEI: *Pirotehnia Armatei.*

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE: *Epitropia „Sf. Spiridon" Iași.*

COMANDAMENTUL STRĂJII ȚĂRII: *Biroul administrativ.*

PRIMĂRII: *Chișinău, Ghimeș-Făget, Păpăuți, Pârâu, Roman, Timișoara.*

Anunțuri comerciale

INFIINȚĂRI DE SOCIETĂȚI ȘI STATUTELE LOR. *București:* Energia Românească.

CONTRACTE DE ASOCIAȚIE ȘI CELE DE DISOLVAREA LOR. *Cluj:* Gazeta Magyar Nep. *Iași:* L. L. Iţicovici & M. Haller.

CONVOCĂRI, PROCESE-VERBALE ȘI BILANȚURI. *București:* S. A. R. pentru Intreprinderi Cinematografice; Soc. „Sf. Nicolae" Bărbătescu-Vechi; Banca Ilfov; Eger; Danemarca; Uzinele Sylva; Banovița; Noua fabrică de țesături de mătase; România Agricolă; Soc. Loteriei de Stat din România în lichidare; Intreprinderi Industriale; Institutul de Credit Ipotecar; Solagsa; Sora; Escor; Astra; Sorida; Banca „Albina Carpaților"; M. Wulkan & Co. *Com. Berezina:* Moara Progress. *Com. Beşenova-Nouă:* Banca Populară. *Com. Bocşa-Montană:* Casa de Păstrare. *Brăila:* Banca Sindicatului Agricol. *Bușteni:* Marile Stabilimente din Bușteni. *Cernăuți:* Spica; Imobilia. *Chișinău:* Tramvai din Chișinău. *Com. Ciacova:* Moara Timiș. *Craiova:* La Englez. *Com. Deta:* Soc. de Credit și Economii din Deta. *Com. Homorod:* Casa de Păstrare. *Iași:* Postăvăria „Avântul". *Pitești:* Banca țărănească „Trivalea". *R.-Vâlcea:* Banca Râmnicului. *Reghin:* Casa de Păstrare. *Roman:* Bradul Moldovei. *Com. Săcălaz:* Banca de Credit, S. p. a. *Silistra:* Banca de Credit Dunărean. *Com. Strehaia:* Banca Motrului. *Tg.-Jiu:* Casa de Credit a Agricultorilor. *Timișoara:* Băncile Bănățene Unite. *Com. Vâlcele:* Izvorul Vâlcele.

Anunțuri particulare

PROCURI ȘI ANULĂRI DE PROCURI. *București:* Hans Broger.

Pierderi de acte

Ministeriale

MINISTERUL EDUCAȚIUNII NAȚIONALE: V. Băjenaru, C. Bălăni, T. Făgărăşanu, F. Koppelmann, S. Kofler, L. Sfetcu, V. Mocuța, Toma Ion, T. Rădulescu.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE: *Direcția Contabilității.*

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE: *Batalionul II Transmisiuni:* acte de furaje. *Cercul de recrutare Maramureș:* Velea Doca.

MINISTERUL FINANȚELOR: Casa de Depuneri și Consemnațiuni București.

Administrative

PRIMĂRIA *Sepreuș:* Tabel de guarzi câmpeni publici a căror livrete militare s'au pierdut în anul 1938.

Particulare

București: Alecu V., Alexandrescu B., Anica Bojan, A. Ryser, Ciotec V., Constantinescu A., E. Feinsilber, Espersidt Ion, Fabrica Albina, Gheorghiade C., H. Leonescu, Ing. L. Engler, I. Tocilă, J. David, J. Efraim, Matei Anton, Măiceanu N., N. Constantin, Pomponiu V., Serg. T. R. Cărnu T., Sigmund Weinstein și A. I. Solomonescu, S. Vișoiu, Subing. Fronea Al., S. A. R. Sanitas, Șt. Vasilescu, Tănase Elena, Tipănescu Al., Taran N., Viorica și I. Popa, Virginia Ing. Sireaev. *Alba-Iulia:* Stămate Gh. *Brașov:* Köncz Al., Szaba Iuliu. *Com. Broșteni:* Caporal T. R. Căpățână Gh. *Com. Cerbăl:* Rajka Bela. *Cernăuți:* Foulhaber El. *Cetatea-Albă:* Turianschi S. *Chișinău:* Fabrica de spirt din vin Lipovețchi. *Craiova:* C. C. Neamțu. *Diciosânmartin:* Roth I. *Ditrău:* Szava D. *Com. Dudești-Cioplea:* Albu Cornelia. *Fălticeni:* Rosent David Moses. *Galați:* M. Rosenstein, C. Popp. *Com. Grindeni:* Răduinea M. *Com. Hăbeni:* Serg. Marin Alex. *Com. Iosifalău:* Szettele Ludovic. *Com. Lupeni:* Firczak Iuliu. *Com. Milești:* Șerbănescu At. *Oradea:* Rothbart Zoltan și Costan Eugen. *Com. Peștișani:* Tivig C. *Com. Petroșeni:* Glodean N. *Ploiești:* Dr. Zamfir Radu, I. Horovitz. *Com. Principele Mihai:* Comisel Ion. *Com. Puiu:* Fodor Ștefan, Ion Pădudre. *Rădăuți:* Babiuc N. *Com. Râu-de-Mori:* Văd. Hu'i Sofia. *Com. Românești:* Pătrașcu C. *Com. Salcia:* Motancea N. *Satu-Mare:* Fechete Iosif. *Com. Sântioana:* Dura I. I. Zahane. *Com. Șoimari:* Călin V. *T.-Severin:* Dr. V. Constantin. *Com. Vulcan:* Jilip Marioara; Munteanu Petre, Popescu Cecil.

Cota oficială a Bursei din București

Banca Națională a României

Cursul devizelor și al monedelor; Proces-verbal și Situația Sumară.

Sumarul părții I-a

A apărut:

TABLA DE MATERII

A

MONITORULUI OFICIAL, PARTEA I și II

a Volumului IV dela 1 Octomvrie—31 Decemvrie 1938

Cuprinzând:

VOLUMUL I și II (Partea I):

Mesaje regale, Legi, Convenţiuni, Decrete, Jurnale ale Consiliului de Miniştri, Decizii ministeriale, Comunicate oficiale, Circulări oficiale, Schimbări de nume, Naturalizări, Ordonanţe judecătoreşti, întocmită pe ministere, materii şi nume proprii, în ordinea alfabetică.

VOLUMUL I şi II (Partea II):

Jurnale ale Consiliului de Miniştri, Decizii ministeriale, Anunţuri ministeriale, judiciare şi administrative de interes limitat, Anunţuri comerciale şi particulare, întocmită pe ministere, case şi regii autonome, Anunţuri administrative şi particulare, aşezate alfabetic pe cuprins, localităţi şi nume proprii.

PREŢUL DE VOLUM: Partea I lei 10, Partea II lei 15

De vânzare la Depozitul Direcţiunii Generale M. O.
(La comenzile pentru provincie se va adăuga lei 10 pentru porto şi corespondenţă pentru fiecare volum).

Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului
IMPRIMERIA CENTRALĂ

DIRECTOR GENERAL,
A. D. BUNESCU.

No. 1275. Bucharest, March 2, 1940.

Subject: Transmitting Copies of the MONITORUL OFICIAL, containing Conventions to which Rumania is a Party.

FOR THE ATTENTION OF THE TREATY DIVISION

The Honorable

The Secretary of State,

Washington.

Sir:

I have the honor to transmit herewith two copies of

1/ the MONITORUL OFICIAL (No. 50) of February 29, 1940, which publishes the following:

1. A Convention between Germany and Rumania with regard to the Regulation of Customs questions between the German Protectorates of Bohemia and Moravia and Rumania, signed at Berlin on May 29, 1939; in the German, Czech and Rumanian languages (pages 943-944).

2. A Rider to the Convention of Commerce and Navigation of August 11, 1939, between Rumania and Greece (in French and Rumanian, pages 945-946). The Rider was signed at Bucharest on June 5, 1939, and forms an

integral

integral part of the Convention, going into effect provisionally on June 15, 1939. Royal Decree No. 617, dated February 28, 1940, authorizes the Government to ratify and execute the rider.

3. (a) The third additional Protocol to the Treaty of Commerce and Navigation between Rumania and Italy of July 5, 1934, and (b) the Accord for the Extension of the Treaty of Commerce and Navigation between Rumania and Italy of July 5, 1934, as well as the Accord, Convention and complementary Protocols thereto in force between the two countries, to include the Italo-Albanian Customs Union as of April 20, 1939 (in French and Rumanian, pages 946-947). Royal Decree No. 618, dated February 28, 1940, authorized the Government to ratify and execute these agreements.

Respectfully yours,

For the Minister:

Frederick P. Hibbard,
Secretary of Legation.

Enclosure:

MONITORUL OFICIAL (No. 50) of Feb. 29, 1940 (in duplicate).

A true copy of the signed original

631
Qn.

CKH/ems.

No. 1275. Bucharest, March 2, 1940.

Subject: Transmitting Copies of the MONITORUL OFICIAL, containing Conventions to which Rumania is a Party.

FOR THE ATTENTION OF THE TREATY DIVISION

The Honorable

The Secretary of State,

Washington.

Sir:

I have the honor to transmit herewith two copies of

1/ the MONITORUL OFICIAL (No. 50) of February 29, 1940, which publishes the following:

1. A Convention between Germany and Rumania with regard to the Regulation of Customs questions between the German Protectorates of Bohemia and Moravia and Rumania, signed at Berlin on May 29, 1939; in the German, Czech and Rumanian languages (pages 943-944).

2. A Rider to the Convention of Commerce and Navigation of August 11, 1939, between Rumania and Greece (in French and Rumanian, pages 945-946). The Rider was signed at Bucharest on June 5, 1939, and forms an

integral

integral part of the Convention, going into effect provisionally on June 15, 1939. Royal Decree No. 617, dated February 28, 1940, authorizes the Government to ratify and execute the rider.

3. (a) The third additional Protocol to the Treaty of Commerce and Navigation between Rumania and Italy of July 5, 1934, and (b) the Accord for the Extension of the Treaty of Commerce and Navigation between Rumania and Italy of July 5, 1934, as well as the Accord, Convention and complementary Protocols thereto in force between the two countries, to include the Italo-Albanian Customs Union as of April 20, 1939 (in French and Rumanian, pages 946-947). Royal Decree No. 618, dated February 28, 1940, authorized the Government to ratify and execute these agreements.

Respectfully yours,

For the Minister:

Frederick P. Hibbard,
Secretary of Legation.

Enclosure:

MONITORUL OFICIAL (No. 50) of Feb. 29, 1940 (in duplicate).

Reed

631
.in.

CKH/ems.

LEGATION OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

No. 1603. Bucharest, October 5, 1940.

Subject: Statement of Minister of Foreign Affairs on the New Foreign Policy of Rumania; Discard of all Previous Political Relations in Favor of the Rome-Berlin Axis.

DIVISION OF EUROPEAN AFFAIRS
NOV 15 1940
DEPARTMENT OF STATE

1940 NOV 14 AM 10 43

DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS

Rating
Grade for

Distribution Instructions

771.00/79

COMMERCIAL AFFAIRS
Department of State
NOV 18 1940
DIVISION OF

The Honorable

The Secretary of State,

Washington.

Sir:

I have the honor to report that the press of October 1st last carried the following statement on Rumanian foreign policy by the new Minister of Foreign Affairs, Mr. (Prince) Michel Sturdza:

FILED
NOV 26 1940

"The planetary policy of Rumania ended with the creation of the Legionary State.

"It is definitely replaced by that which is imposed upon us, not only by geographical, historical, and economic circumstances, not only by the revolutionary, national and authoritarian structure of our

state

FS/JJ

state, but rather by the inestimable support which has been solemnly promised to us at Vienna.

"We are with the Axis, we are with the Axis right to the end, we are tied to the Axis by the soldier's word of the Chief of the Rumanian Legionary State, as we were ordered by our unforgettable Captain at the moment of his death, as demanded of us by the thousands of dead bodies scattered along the road which has led the Legion to power.

"It is manifest that all other political relations, external or regional, should fall of themselves. They are replaced, as regards all of our neighbors, by the sincerest desire for a new, peaceful, and fruitful life in common, and by durable friendships.

"As to our relations with Hungary, I shall only say this: Rumania has loyally and punctually kept all of our territorial engagements as taken at Vienna. Rumania expects Hungary in her turn to keep equally loyally the engagements which she took on the subject of the Rumanian minorities. Nevertheless, up to the present the news which comes to us from the ceded territories brings only cries of distress from the Rumanian populations.

"We are all the more disillusioned by this state of things because, on the basis of sacrifices which were exacted from us, Legionary Rumania thought that she would be able to put herself to work, in good order and without the unexpected troubles of these new spiritual tortures, to the end of affecting the revolutionary reconstruction of the country.

"We await with confidence the coming of this possibility, of this spiritual calm, which has been so dearly bought."

The statement speaks for itself----the Legionary Rumanian State has abandoned all previous political relationships in favor of definite alignment with the Rome-Berlin Axis. Rumanian foreign policy has, in other words, been entirely reoriented as a result of the German victories and the collapse of France. The preceding chapters----the death of the Little Entente,

the

the wiping out of allied Poland, the return of the British-French guarantee, the withdrawal from the League of Nations, the mutilation of Greater Rumania by territorial "cessions" to Russia, Bulgaria and Hungary, the overthrow of King Carol,----have been currently reported and are well known. It has been apparent from developing circumstances, and is now made clear by this statement, that the remaining pillar of Rumanian foreign policy, the Balkan Entente, must be considered no longer to exist. With many bitter words for Hungary, Mr. Sturdza announces the apparent fact that Rumania has abandoned itself to Germany.

The controlled Rumanian press, of course, has little variation in its editorial endorsement of the Foreign Minister's statement. I am accordingly

1/ enclosing herewith a translation of typical comment as published in "L'Independance Roumaine" of October 1, 1940. Of particular interest is the thesis that Rumania fought, not Germany, but Hungary, during the World War.

Respectfully yours,

Franklin Mott Gunther.

Enclosure:

1- Translation of press comment regarding Foreign Minister's statement.

710
t
CKH:ems

Enclosure No. 1 to Despatch No. 1603
of October 5, 1940 from the
American Legation, Bucharest.

COMMENT ON FOREIGN MINISTER STURDZA'S STATEMENT
ON RUMANIA'S NEW FOREIGN POLICY

(Translated from L'INDEPENDANCE ROUMAINE,
October 1, 1940)

The declarations made to the press by Mr. Sturdza, Minister for Foreign Affairs, are of great importance because of their frankness as well as the authority of the person who made them.

Our Minister for Foreign Affairs shows without circumlocution that we adhere sincerely and loyally to the policy of the Axis and that our vital interests demand this adherence to the great States which dominate Europe at this time with their formidable military power: Germany and Italy.

It is certain that alliances between peoples and between States base themselves on cultural affinities and on racial affinities. Aside from these considerations, there is still the decisive fact of economic and commercial ties, which creates the most powerful ties in international relations, because it is these ties which constitute the basis of the very life of peoples.

It is also useful to recall that, from the moment of the consolidation of our free State under the reign of Prince (later King) Charles I, Rumania has been united to Germany in such a manner that it could be said that the technical progress which we have realized over more than half a century, up to the coming to the Throne of our great King Ferdinand, was possible thanks to the financial support of Germany.

The great work which has transformed the life of Rumania, such as docks, bridges, railway networks and communication routes, have been realized thanks to the large credits obtained on the German market.

If our alliance with Germany, established through treaty, had to be denounced at the beginning of the World War, it must not be forgotten that we fought this war because our national ideal forced us to attack Hungary, which held under its domination territories with a compact Rumanian population, and this population could not bear a domination such as that of the Hungarians, devoid of tolerance and opposing itself to all Rumanian national claims.

We did not in that case make war against Germany; we made it against Hungary.

The

The attitude of Mr. Sturdza, our Minister for Foreign Affairs, was therefore very opportune and truly Rumanian when, in declaring our sincere adhesion to the policy of the Axis, he could not refrain from protesting, as a good Rumanian, against the manner in which the Hungarians find it fitting to behave with regard to the Rumanians of Transylvania after the sincerity which we have shown in concluding the convention of alliance.

The Hungarian State thus follows a direction which cannot be favorable to it, because it is only a sincere entente with its neighbors, notably with Rumania, which can assure to it a durable peace, so necessary at this time.

NO. 532 (R-485)

THE FOREIGN SERVICE
OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

ADVISER ON POLITICAL RELATIONS
MR. DUNN
JUN 10 1943
DEPARTMENT OF STATE

RECEIVED
DEPARTMENT OF STATE

1943 MAY 25 PM 4 07

DIVISION OF
COMMUNICATIONS
AND RECORDS

DIVISION OF
EUROPEAN AFFAIRS
JUN 1 1943
DEPARTMENT OF STATE

JUN - 4 1943
DEPARTMENT OF STATE

DIVISION OF COMMERCIAL AFFAIRS

AMERICAN CONSULATE GENERAL
Istanbul, Turkey, May 5, 1943.

SUBJECT: Rumanian Relations with Some European Countries.

OFFICE OF THE ADVISER ON
INTERNATIONAL ECONOMIC AFFAIRS
JUN 11 1943
DEPARTMENT OF STATE

DEPARTMENT OF STATE
JUN 11 1943
DIVISION OF
NEAR EASTERN AFFAIRS

771.00

1 to NE
2 to EU
2 to OSS
2 to War
1 to Navy
1 to U-O 5/27/43

THE HONORABLE
THE SECRETARY OF STATE,
WASHINGTON.

SIR:

I have the honor to report upon present relations betw[illegible] Rumania and other European countries, excluding for purpose[illegible] of this despatch any mention of Germany, Soviet Russia and Hungary, which have been discussed in recent previous despa[illegible] from this office. Information in this connection has been secured from the Rumanian press, which is interpreted in th[illegible] light of personal information received here.

Relations with Poland.

Rumania is greatly concerned with all political developments affecting Poland, since it considers that country to be confronted with similar problems that Rumania also will share upon the conclusion of the war. The countr[illegible] are neighbors and previous to the war are stated to have enjoyed the most friendly relations. Even now, in the mids[illegible] of the war and despite the fact that they are ranged in opposite camps, there is stated to be no real hostility betwe[illegible] them, which appears to be borne out by local experience. T[illegible] great unifying bond at the present time is the joint Rumani[illegible] Polish fear of Soviet Russia.

There are stated to be many Polish refugees living in Rumania, who escaped over the frontier at the time of the German-Russian invasion of their country in 1939. The Rumanian Government may be said to be giving these people more favored treatment than would be normally expected, in view of the fact that a Polish Government operating upon Polish territory is non-existent. This may be clearly attributed to the factors described in the preceding paragraph. In any event, the Polish refugees are claimed to have been assigned localities by the Rumanian authorities in which to live and they are granted work permits, although there is an undetermined amount of compulsory labor that some of these refugees are stated to be engaged upon.

771.00/80

PS/DAB
FILED
JUN 4 1943

A

A Ministry of the Interior decree published in the OFFICIAL MONITOR of April 12th granted allowances to the many Polish refugees under the supervision of the Rumanian Government and to those engaged in certain compulsory labor. According to the BUKARESTER TAGEBLATT of April 13th the people receive the following allowances within their specified categories:

Men or women, each	150 Lei per day
Orphan children in Rumania	150 " " "
Each child	100 " " "

The allowance reportedly does not exceed 18,000 Lei a month, however large the family.

Members of the former Polish Government and their wives, receive apart from the above, each	500 Lei per day
each child	250 " " "
Every other member of the family	200 " " "

The allowance does not exceed 36,000 Lei a month. Other dignitaries and high officials receive 350 Lei per day each; their children 200 Lei per day each.

Relations with Bulgaria.

Since the solution of the Dobrudja question under the Craiova agreement, Rumanian-Bulgarian relations have continued upon a firm basis, which has further been strengthened by the fact that they are Axis partners. Common efforts are made by the two countries to emphasize certain common cultural and historical ties at every opportunity. A short description of Rumania's relations with Bulgaria in this respect was given by Dr. Alexandre Marcu, the Rumanian Under-Secretary of Propaganda, when he made a speech reported in LA PAROLE BULGARE of February 27, 1943. The Minister praised the course of relations between the two countries while he was visiting in Bulgaria and repeated that the two states were "called to take part in a collaboration made necessary by natural conditions." He also alluded to the fact that mutual understanding was constantly being fostered by professional conferences of all kinds, by mutual cultural exchanges of artists and book and magazine translations, as well as through a mutually friendly press and radio.

An item carried by BUKARESTER TAGEBLATT of April 4th announced that in Sofia the Rumanian and Bulgarian Governments had signed an agreement on April 2nd that sought to settle all questions arising from interpretations of the Craiova agreement, which are to be adjusted by a court of arbitration set up by the two countries. The agreement

was emphasized as a contribution to a better understanding between the two countries and to their closer collaboration.

The common historical heritage of the two countries, since they both had been under Turkish domination and had fought to secure their independence, is a basis on which appeals are stated to be successfully made for strengthened relations. For example, it is reported by DONAUZEITUNG of April 1st that the Bulgarian Government had invited 12 Rumanian newspaper men to visit points in Bulgaria for a ten day period at the close of April. It was significantly emphasized that one of the places to be visited was to be the Plevna region, where Rumanian troops fought in the war for independence of 1877-78.

Relations with Slovakia.

Slovakia also is a neighbor of Rumania and, although a small country, one with which Rumania desires to have most friendly relations, as the rump survivor of its former Little Entente partner, Czechoslovakia. Upon the occasion of the formation of a Rumanian-Slovakian club, with branches in Bucharest and Pressburg, great emphasis was given to this Rumanian desire for friendly relations and the inaugural celebration in Bucharest of the new cultural club was attended by some of the highest Rumanian state officials. At that time the Vice-President of the Council of Ministers, Dr. Mihai Antonescu, allegedly stated that "nothing is greater than the struggle for right and nothing unites more strongly the mental sorrow. History, written by suffering, is eternal ..... The Rumanian people welcome the struggle of the Slovakian people for justice, freedom and honor. It is their struggle too." The present base of friendly relations between the two countries was stressed at the meeting to be their common hardships upon the Eastern front.

Relations with Italy.

The cultural ties between Rumania and Italy are presently based upon two factors: their common fight against Soviet Russia and the alleged Roman origin of the Rumanian people. It appears from information received here that the Italian authorities take every opportunity to call to the attention of the Rumanians a tradition of which the latter are very proud, and that is their reported common Latin heritage. Rumania is termed "a Latin outpost" amidst its Slavic neighbors.

In April a cultural agreement was concluded between the two countries, which was emphasized in the press and on the radio as being of great benefit to them both. The Bucharest radio of April 9th quoted the Minister of Education and National Culture as expressing the view that this tie "strengthens our will to secure final victory." From

information

information received since the agreement was concluded, it appears to provide for exchanges of professors, students, translated literary works and the temporary receipt of some Italian art objects for exhibitions.

Relations with Greece.

References to Rumanian relations with Greece are extremely sketchy and infrequent, with the sole theme expressed of Rumania's humanitarism in sending quantities of wheat and other cereals for the relief of the starving Greek population. A typical announcement, comparable to that appearing in a Rumanian paper, is given by NEUE ORDNUNG of January 17th, which stated that the Rumanian Government had then supplied Athens with 100 carloads of wheat and that 170 additional tons of wheat and other cereals had just been sent to "Rumanian schools in Greece." The item concluded with the expectation that, after German and Italian approval, it would be possible for Rumania to make larger wheat shipments to Greece.

Respectfully yours,

Burton Y. Berry
American Consul

891

RMM/sn

To Department in original and
hectograph.

Hectos sent to DOA

THE FOREIGN SERVICE
OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

No. 2432

AMERICAN LEGATION
Stockholm, Sweden,
November 11, 1943.

CONFIDENTIAL.

Subject: Foreign Policy of Rumania and the European Crisis -- with Particular Reference to Rumania's Relations with the U.S.S.R.

RECEIVED
DEPARTMENT OF STATE
1944 OCT 30 AM 10 02
DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS

MICROFILMED AT THE
AMERICAN LEGATION,
STOCKHOLM, SWEDEN.
DATE NOV 15 1943

The Honorable
The Secretary of State,
Washington.

Sir:

1/ I have the honor to enclose a French translation of a memorandum entitled "Foreign Policy of Rumania and the European Crisis" which the Legation has received from its contact in the local Rumanian Legation.

The memorandum, which was prepared by the Rumanian Foreign Office in Bukarest, is a defense of Rumanian foreign policy in the critical years between the two world wars and up to June 1940, when Russian agression finally put an end to Rumania's hope of achieving that system of alliances against Germany which it had constantly been working for. The memorandum seeks to absolve the Rumanian people from the responsibility of the present situation, emphasizing that Rumanian foreign policy throughout the critical pre-war years was characterized by scrupulous respect for international obligations and consistent advocacy of the idea of an organization for peace. The Little Entente is held up as an exponent of these worthy policies and a model for an international organization, which tragically enough the Great Powers failed to appreciate. The Little Entente alone seemed to understand the potential danger from Hitler-Germany and the necessity of bringing the Soviets into a system of collective security aimed at isolating Germany. M. Titulescu in particular is portrayed as the great apostle of collective security. Today every one realizes the truth of what he stood for: the indivisibility of peace and unity before the aggressor.

NOV - 1 1944

According to the memorandum Russia and Germany followed a policy of true collaboration from the treaty of Rapallo (1922) until the end of 1931. The rise of

National Socialism in Germany ended the possibility of further collaboration and Russia started to look for a new orientation. The tragedy was that the Western Powers, particularly France and its Allies, did not perceive that Soviet Russia's participation was necessary in order to achieve a system of European security, nor did they see that their failure to get together with the U.S.S.R. would inevitably force the Soviets to seek an alliance with Germany, when nothing could save the peace.

England persevered until the end under the illusion that an entente with Germany was possible and France oscillated, in accordance with periods of energy and weakness, between a solution based on the consolidation of alliances and the same illusion which England labored under.

When all hope for peace was gone and Russia's aggression against Rumania was a fact, Rumania had no choice left. It was threatened from three sides (by the U.S.S.R., Hungary, Bulgaria and Germany) and in order to save itself from annihilation it was forced to seek a rapprochement with Germany. The attitude of the Rumanian people even at that time was said to have been against full collaboration with Germany; they never contemplated being drawn into the general conflict. Rumania's war aims were limited to regaining the lost provinces and nothing more. The fact the Rumanian people were made to continue in the war was not their choice but the result of Germany's demands backed up by the German army. The last time the people were able to express their will was in forcing the King to abdicate. Since then public opinion has had no chance to make its influence felt.

The memorandum claims that the Rumanian people should not be condemned any more than the Czechs, who were also forced to collaborate with Germany in order to avoid annihilation, and whose industries are assisting the German war effort no less than Rumania's forced contributions. The fact that neither are working for the "good cause" is only because they have no possibility of doing so.

That in brief is the theme of the memorandum. The Legation is not in a position to make detailed critical comments, which in any case would be purely academic since the memorandum is mainly of historic interest. If the facts mentioned in the review of events are reasonably accurate, it would appear that the Rumanians have a good case to present to posterity. Very likely Titulescu deserves a high place in history for exhibiting a greater degree of perspicacity than many of his contemporaries from more powerful nations. But while this defense of the past is all very interesting, the present cannot so easily be explained away.

Perhaps

Perhaps Rumania could not have avoided falling into the clutches of Germany and perhaps the Rumanian people are not fundamentally responsible for the acts of the Government of Marshal Antonescu. Nevertheless, the Antonescu regime enjoyed popular support when it came into power and that was before German troops had occupied the country. This Antonescu, whom the Rumanian people supported, was the man who cooperated with Germany as willingly as any gauleiter. The Rumanian people today may be utterly disillusioned with their Government, as probably a great many Germans are disillusioned with theirs, and they may feel that they cannot be blamed for the conditions which brought Antonescu to power, but the fact which confronts the United Nations is that Antonescu is the head of the Rumanian Government. The Rumanian people will have to take the consequences.

That is the realistic approach to the question, which, of course, is influenced by the necessity for the United Nations to work together and by the fact that England and the United States must take into consideration the claims of their principal partner to Bessarabia, northern Bukovina and perhaps other districts of Rumania. From the human angle, however, it would seem only fair, after making whatever territorial adjustments are considered necessary, to give the Rumanian people a chance to form a government of their choice and to permit Rumania to assume its place as an independent democratic country. This possibility will of course depend upon the attitude of the U.S.S.R. and the plans which the United Nations may work out for the Balkan countries in general.

In the light of information which has reached the Legation regarding the existence in Rumania of a strong opposition organization under the leadership of the virtually imprisoned King, the leaders of the two principal former political parties, Maniu and Bratiano, and certain army chiefs, it would appear that the Rumanian people may be about ready to do something themselves to remove the present regime from power. Whether or not such a movement would be possible without support or encouragement from outside is not known. It is obviously complicated as a result of the attitude between the Rumanians and the Russians. The opposition, which has protested against continuing the war with Russia, is not pro-Russian and it would certainly oppose any occupation of Rumanian territory (including Bessarabia) by the Red Army. Thus it is difficult to say how the opposition could manage its revolution unless it were to do so at its own risk.

The subject of the foregoing paragraph has been reported to the Department by telegraph and will not be enlarged on in this despatch. Indeed, since the Legation is not primarily responsible for following Rumanian

affairs,

affairs, it is hardly competent to comment intelligently on this subject.

Respectfully yours,

Herschel V. Johnson

Herschel V. Johnson

Enclosure:

1/ Memorandum (with microfilmed copy of despatch only.)

not read with this copy -

Microfilmed.
Signed confirmation copy by mail.
Copy to American Embassy, London.
File copy.

File no. 800
EAL/vn

Enclosure no. 1 to despatch no. 2432 dated November 11, 1943, from the American Legation, Stockholm, Sweden, entitled "Foreign Policy of Rumania and the European Crisis -- with Particular Reference to Rumania's Relations with the U.S.S.R.".

Source: Rumanian circles in Stockholm.

ORIGINAL FRENCH TEXT.

Title: Foreign Policy of Rumania and the European Crisis.

U - LIAISON OFFICE
copy to War
JAN 22 1944
DEPARTMENT OF STATE

DIVISION OF EUROPEAN AFFAIRS
JAN 14 1944
DEPARTMENT OF STATE

THE FOREIGN SERVICE
OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

No. 2432

AMERICAN LEGATION
Stockholm, Sweden,
November 11, 1943.

2055
IPS
40-L
CB
1/14/44

CONFIDENTIAL.

RECEIVED
DEPARTMENT OF STATE
1944 JAN 13 AM 9 17
DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS

ADVISER ON POLITICAL RELATIONS
DEPARTMENT OF STATE

Subject: Foreign Policy of Rumania and the European Crisis -- with Particular Reference to Rumania's Relations with the U.S.S.R.

Distribution
MICROFILMED AT THE AMERICAN LEGATION, STOCKHOLM, SWEDEN.
DATE NOV 15 1949

The Honorable
The Secretary of State,
Washington.

Sir:

1/ I have the honor to enclose a French translation of a memorandum entitled "Foreign Policy of Rumania and the European Crisis" which the Legation has received from its contact in the local Rumanian Legation.

The memorandum, which was prepared by the Rumanian Foreign Office in Bukarest, is a defense of Rumanian foreign policy in the critical years between the two world wars and up to June 1940, when Russian agression finally put an end to Rumania's hope of achieving that system of alliances against Germany which it had constantly been working for. The memorandum seeks to absolve the Rumanian people from the responsibility of the present situation, emphasizing that Rumanian foreign policy throughout the critical pre-war years was characterized by scrupulous respect for international obligations and consistent advocacy of the idea of an organization for peace. The Little Entente is held up as an exponent of these worthy policies and a model for an international organization, which tragically enough the Great Powers failed to appreciate. The Little Entente alone seemed to understand the potential danger from Hitler-Germany and the necessity of bringing the Soviets into a system of collective security aimed at isolating Germany. M. Titulescu in particular is portrayed as the great apostle of collective security. Today every one realizes the truth of what he stood for: the indivisibility of peace and unity before the aggressor.

According to the memorandum Russia and Germany followed a policy of true collaboration from the treaty of Rapallo (1922) until the end of 1931. The rise of

National

Office of the Chief Clerk
PHOTOGRAPHIC SECTION
JAN 12 1944
Department of State

DEPARTMENT OF STATE
JAN 21 1944
DIVISION OF COMMUNICATIONS & RECORDS

DIVISION OF POLITICAL STUDIES
JAN 26 1944
DEPARTMENT OF STATE

FILED
APR 2 1944
RSS/BMB

771.00/81

National Socialism in Germany ended the possibility of further collaboration and Russia started to look for a new orientation. The tragedy was that the Western Powers, particularly France and its Allies, did not perceive that Soviet Russia's participation was necessary in order to achieve a system of European security, nor did they see that their failure to get together with the U.S.S.R. would inevitably force the Soviets to seek an alliance with Germany, when nothing could save the peace.

England persevered until the end under the illusion that an entente with Germany was possible and France oscillated, in accordance with periods of energy and weakness, between a solution based on the consolidation of alliances and the same illusion which England labored under.

When all hope for peace was gone and Russia's aggression against Rumania was a fact, Rumania had no choice left. It was threatened from three sides (by the U.S.S.R., Hungary, Bulgaria and Germany) and in order to save itself from annihilation it was forced to seek a rapprochement with Germany. The attitude of the Rumanian people even at that time was said to have been against full collaboration with Germany; they never contemplated being drawn into the general conflict. Rumania's war aims were limited to regaining the lost provinces and nothing more. The fact the Rumanian people were made to continue in the war was not their choice but the result of Germany's demands backed up by the German army. The last time the people were able to express their will was in forcing the King to abdicate. Since then public opinion has had no chance to make its influence felt.

The memorandum claims that the Rumanian people should not be condemned any more than the Czechs, who were also forced to collaborate with Germany in order to avoid annihilation, and whose industries are assisting the German war effort no less than Rumania's forced contributions. The fact that neither are working for the "good cause" is only because they have no possibility of doing so.

That in brief is the theme of the memorandum. The Legation is not in a position to make detailed critical comments, which in any case would be purely academic since the memorandum is mainly of historic interest. If the facts mentioned in the review of events are reasonably accurate, it would appear that the Rumanians have a good case to present to posterity. Very likely Titulescu deserves a high place in history for exhibiting a greater degree of perspicacity than many of his contemporaries from more powerful nations. But while this defense of the past is all very interesting, the present cannot so easily be explained away.

Perhaps

Perhaps Rumania could not have avoided falling into the clutches of Germany and perhaps the Rumanian people are not fundamentally responsible for the acts of the Government of Marshal Antonescu. Nevertheless, the Antonescu regime enjoyed popular support when it came into power and that was before German troops had occupied the country. This Antonescu, whom the Rumanian people supported, was the man who cooperated with Germany as willingly as any gauleiter. The Rumanian people today may be utterly disillusioned with their Government, as probably a great many Germans are disillusioned with theirs, and they may feel that they cannot be blamed for the conditions which brought Antonescu to power, but the fact which confronts the United Nations is that Antonescu is the head of the Rumanian Government. The Rumanian people will have to take the consequences.

That is the realistic approach to the question, which, of course, is influenced by the necessity for the United Nations to work together and by the fact that England and the United States must take into consideration the claims of their principal partner to Bessarabia, northern Bukovina and perhaps other districts of Rumania. From the human angle, however, it would seem only fair, after making whatever territorial adjustments are considered necessary, to give the Rumanian people a chance to form a government of their choice and to permit Rumania to assume its place as an independent democratic country. This possibility will of course depend upon the attitude of the U.S.S.R. and the plans which the United Nations may work out for the Balkan countries in general.

In the light of information which has reached the Legation regarding the existence in Rumania of a strong opposition organization under the leadership of the virtually imprisoned King, the leaders of the two principal former political parties, Maniu and Bratiano, and certain army chiefs, it would appear that the Rumanian people may be about ready to do something themselves to remove the present regime from power. Whether or not such a movement would be possible without support or encouragement from outside is not known. It is obviously complicated as a result of the attitude between the Rumanians and the Russians. The opposition, which has protested against continuing the war with Russia, is not pro-Russian and it would certainly oppose any occupation of Rumanian territory (including Bessarabia) by the Red Army. Thus it is difficult to say how the opposition could manage its revolution unless it were to do so at its own risk.

The subject of the foregoing paragraph has been reported to the Department by telegraph and will not be enlarged on in this despatch. Indeed, since the Legation is not primarily responsible for following Rumanian

affairs,

affairs, it is hardly competent to comment intelligently on this subject.

Respectfully yours,

Herschel V. Johnson

Herschel V. Johnson

Enclosure:

1/ Memorandum (with microfilmed copy of despatch only.)

Microfilmed.
Signed confirmation copy by mail.
Copy to American Embassy, London.
File copy.

File no. 800
EAL/vn

LA POLITIQUE EXTERIEURE DE LA ROUMANIE ET LA CRISE EUROPEENNE

APERCU CONCERNANT LES RELATIONS DE LA ROUMANIE AVEC L'URSS.

Les origines de la crise, qui a culminé par la seconde guerre mondiale, peuvent être reconnues dès les premières années qui ont suivi la paix de Versailles. La désolidarisation des Etats Unis de la politique européenne, les préoccupations des Anglais en ce qui concerne le danger imaginaire d'une hégémonie française en Europe, ainsi que leur illusion persistante sur la possibilité d'une réelle entente avec l'Allemagne, ont été des tendances qui se sont manifestées immédiatement après la fin des hostilités. Néanmoins, jusqu'en 1933, le danger allemand ne constituait pas une préoccupation immédiate, mais plutôt un problème pour un avenir relativement éloigné. Avec l'arrivée de Hitler au pouvoir les événements ont commencé à prendre une tournure vertigineuse. A partir de cette date, des facteurs principaux de la politique européenne ont été mis directement et solennellement devant leur responsabilité historique. Dorénavant, l'organisation de la paix n'est plus un problème académique, qui pourrait être longuement discuté, mais bien une nécessité concrète, qui devait être résolue aussi vite que possible si on ne désirait pas retomber dans une

Enclosure no. 1 to despatch no. 2432 dated November 11, 1943, from the American Legation, Stockholm, Sweden, entitled "Foreign Policy of Rumania and the European Crisis -- with Particular Reference to Rumania's Relations with the U.S.S.R.".

Source: Rumanian circles in Stockholm.

ORIGINAL FRENCH TEXT.

Title: Foreign Policy of Rumania and the European Crisis.

nouvelle catastrophe. L'année 1935 est, donc, fatidique pour la crise européenne, jusqu'alors latente,mais qui peut être considérée comme ouverte.à partir de cette date.

Jusqu'alors la politique générale de la Roumanie peut être résumée en quelques mots: La Roumanie s'est signalée par un respect scrupuleux de ses obligations internationales et par un réel apostolat pour l'idée de l'organisation de la paix. -Elle constitue dans sa sphère dès le premier moment, avec la Tchécoslovaquie et la Yougoslavie, la Petite Entente, organisme destiné à assurer la défense des traités et qui a accompli avec succès cette mission jusqu'au début de sa déchéance due aux fautes des Grandes Puissances. La Petite Entente a été un microcosme modèle pour une organisation internationale. Il n'est pas exagéré de dire que, si dans leurs rapports avec l'Allemagne,les Puissances directement intéressées, se seraient inspirées par l'exemple de la Petite Entente et si elles avaient fait preuve de la solidarité manifestée par les Etats composants de celle-ci, l'histoire du monde aurait été autre.

En ce qui concerne spécialement les relations avec les Soviets nous assistons jusqu'en 1928 à une période dénuée de contacts officiels. Au cours de cette période, l'attitude de la Roumanie a, néanmoins, été dûne parfaite correctitude envers les Soviets, en dépit du fait que le communisme était une doctrine pour laquelle, hier, tout autant qu'aujourd'hui, ni l'esprit, ni les conceptions politiques du peuple roumain ne sentaient aucune inclination.

Néanmoins, nulle hostilité ou provocation n'ont pu être enrégistrées de la part de la Roumanie vis-à-vis de l'URSS. Après la rétrocession de la Bessarabie en vertu d'un acte d'autodétermina-

tion, les organisation révolutionnaires Ukrainiennes/elles avaient adressé à la Roumanie des protestations, par lesquelles/déclaraient ne pas reconnaitre la volonté librement exprimée de la population bessarabienne, en dépit du fait que l'auto-détermination avait été proclamée comme principe essentiel de droit public en URSS. Ces protestations, néanmoins,n'ont été suivies d'aucun acte d'hostilité militaire. L'état de paix n'a conséquemment jamais été interrompu de droit entre la Roumanie et les Soviets avant la reprise des relations diplomatiques entre ces deux pays en 1934. Plus tard,la Roumanie qui avait éprouvé, dès le premier moment un fort sentiment de solidarité pour le peuple polonais, a gardé une attitude de neutralité dans le conflit Polono-Russe, donnant ainsi la preuve évidente de son désir de créer des conditions indispensables de bon voisinage avec l'URSS.

En 1920 - 1921 ont eu lieu certains échanges de vue, ayant un caractère non-officiel et concernant l'opportunité de commencer des négociations en vue de normaliser les relations entre les deux pays. Deux ont été les causes principales pour la non-réussite de cet essai: La première a été l'influence qu'exerceait alors sur l'attitude soviétique l'ancien citoyen roumain, bulgare d'origine, Rakowski, qui était devenu, entre-temps, Président de l'Ukraine et qui était animé d'une haine violente à l'adresse de la Roumanie. Il demandait notamment à ce que la question de la Bessarabie soit inscrite parmi les questions principales aux négociations Roumano-Soviétiques et, ceci, en dépit du fait qu'à Copenhague, en 1920, et à Varsovie, en 1921,les délégués russes, Litvinov et Karachan, respectivement, s'étaient montrés disposés à reconnaitre les droits roumains sur la Province

située entre le Prut et le Nistru. Le Gouvernement roumain, qui considérait la question de la Bessarabie comme close, craignait que les Russes, à l'instigation de Rakowski, ne consentent pas en fin de compte à trouver une solution satisfaisante et que le seul résultat de ces négociations serait à mettre en discussion ce problème. On aurait ainsi offert aux Soviets un bon sujet de propagande, qui aurait contribué à affaiblir les droits de la Roumanie sur cette Province.

La seconde raison était l'insistance que les Grandes Puissances et spécialement la France, mettaient auprès du Gouvernement roumain pour l'empêcher de reprendre des relations diplomatiques normales avec les Soviets. Le régime soviétique, jugé alors par les Grandes Puissances comme provisoire, était considéré un vrai danger européen. La France ne désespérait pas à le voir disparaître et nourrissait le projet fantastique d'une expédition de police internationale contre les Soviets. Jusqu'alors, elle considérait que la seule politique possible vis-à-vis de l'URSS était celle de créer un cordon sanitaire. La France - ainsi que l'Angleterre en une plus petite mesure - n'a pas manqué de rappeler au Gouvernement Roumain ses obligations de solidarité envers les Alliés.

S'il est vrai que ces échanges de points de vue n'ont eu aucun résultat, il n'est pas moins vrai que les dispositions du Gouvernement Roumain vis-à-vis des Soviets sont restées de plus correctes Aucune plainte valable ne peut être formulée en ce qui concerne l'attitude ultérieure de la Roumanie envers l'URSS.

En 1928 s'est produit le premier contact officiel entre la

Roumanie et les Soviets. Ces deux pays signèrent ensemble le pacte de Paris, par lequel on renonçait à la guerre comme instrument de la politique nationale. En 1929 on a fait un pas en avant; ensemble avec les autres voisins des Soviets, la Roumanie signe à Moscou le Pacte dit Litvinov pour la mise en vigueur du Pacte de Paris à effet immédiat, sans plus attendre le nombre des ratifications requises et sans les réserves que ces Etats avaient formulées lors de leur adhésion à cet instrument.

En 1932, la France, alarmée par les événements d'Allemagne, où la venue au pouvoir de Hitler paraissait inévitable, prend l'initiative de proposer la signature de Pactes de non-agression entre les Soviets et leurs voisins occidentaux, lesquels, délivrés de l'inconnue soviétique, auraient pu consacrer leur attention entière à l'Allemagne. La Roumanie ne se refuse pas à certaines négociations avec les Soviets, qui eurent lieu principalement à Riga. Elle n'eut, malheureusement, abouti à aucun résultat, parceque les Gouvernement soviétique a levé, à cette occasion, de la façon la plus brutale, la question de la Bessarabie, accusant le Gouvernement Roumain d'occupation illégale de cette Province. On ne peut passer sous silence le fait que ces négociations on laissé dans l'opinion publique roumaine une amertume bien justifiée. La France, qui n'avait pas hésité, en 1921, à conseiller la Roumanie de ne pas s'engager dans la voie d'une normalisation de rapports avec les Soviets, avait l'air maintenant de lui reprocher de n'avoir pas signé avec celle-ci un instrument qui lui aurait compromis gravement les droits sur la Bessarabie. Ainsi commence pour la Roumanie l'année 1933, année

qui devait apporter une amélioration sensible des relations Roumanie-Soviétiques .

\+

\+ \+

L'année 1933 a été le tournant décisif pour l'Europe et le monde. C'est l'année quand, par l'arrivée du pouvoir de Hitler, a commencé le procès qui devait en fin de compte amener la seconde guerre mondiale. Le premier résultat décisif de l'intervention de Hitler dans la politique européenne fut la condamnation définitive de la Conférence du désarmement. La conférence s'était réunie, dès le début, sous les auspices les plus défavorables. Un accord général et spécialement une entente avec l'Allemagne ont été dès le début considérés comme étant des plus problématiques. Avec le régime hitlérien, une telle entente paraissait encore moins possible. Hitler n'a pas hésité à donner à la conférence le coup de grâce. En Octobre 1933, l'Allemagne s'est retirée en même temps de la conférence du désarmement et de la Société des Nations.

Avec une industrie modèrne, réequipée grâce aux crédits anglo-américains obtenus pendant la période de détente post-locarnienne (1925 - 1931) avec une population sensiblement plus nombreuse que celle de la France - qui était en tout premier lieu responsable de la sécurité de l'Europe -, avec un régime de mobilisation totale de la nation, dont l'efficacité était incontestable vis-à-vis de l'indolence des démocraties, l'Allemagne constituait maintenant de nouveau un danger des plus graves pour la paix. Quel est le portrait de l'Europe devant la crise qui s'ouvrait ainsi ?

L'Angleterre persévérait dans l'illusion d'une entente possible avec l'Allemagne, illusion qu'elle devait suivre avec une remarquable ténacité jusqu'en 1939. Ce vain espoir qui fût une des causes essentielles du conflit actuel, la faisait préconiser à ce qu'on accorde à l'Allemagne des droits égaux par la révision de certaines clauses du Traité de Versailles, considérées comme excessives. Par la satisfaction de ses justes revendications, l'Allemagne aurait pu - suivant la conception britannique - être amenée à une politique d'entente et de collaboration, pour l'organisation de la paix sur des bases collectives. Il faut ajouter que Hitler a su profiter admirablement de cette illusion britannique, présentant successivement chacune de ses revendications comme étant la dernière condition pour l'adhésion de l'Allemagne à une politique de collaboration pacifique.

Du Traité de Rapallo (1922) jusqu'à la fin du 1931, la Russie Soviétique et l'Allemagne avaient pratiqué une politique de vraie collaboration qui correspondait aux intérêts réciproques de ces deux pays sortis vaincus de la dernière guerre : l'Allemagne par les armes, la Russie par la conception de sa révolution. Les Soviets nourrissaient une hostilité profonde envers les Puissances victorieuses et envers les Etats de l'Europe Orientale, qui avaient pu renaître ou s'agrandir à leur détriment. L'Allemagne, qui entretenait, même pendant l'effondrement et les convulsion les plus profondes l'idée de la revanche, gardait l'obsession des deux fronts, qui avaient été une cause déterminante de sa défaite. Elle voyait, par conséquent, dans sa politique d'amitié envers la Russie, l'intérêt d'une neutrali-

té si non celui d'une collaboration avec les Soviets dans certaines éventualités plus éloignées. Pour le moment, la collaboration économiques avec les Soviets, qui ouvrait à l'économie allemande des perspectives d'autant plus illimitées que les Puissances Occidentales n'entretenaient pas des relations économiques actives avec la Russie, offrait à l'Allemagne un intérêt immédiat pour une politique d'amitié avec l'URSS. Les Soviets voyaient dans les Puissances Occidentales le plus grand ennemi de la révolution. Pendant de longues années, ces dernières ont été poursuivies par l'obsession d'une expédition contre la Russie, aidée ou organisée même par la France. L'amitié allemande constituait pour l'URSS la meilleure garantie contre une telle éventualité. L'Allemagne n'aurait pas cédé son territoire pour le passage des armées ou de l'armement destinés à être employés contre la Russie.

Ceux-ci étaient donc les intérêts réciproques sur lesquels s'appuyait la politique de collaboration Germano-Russe, inaugurée par le traité de Rapallo. L'entente Germano-Russe ne pouvait évidemment cesser de graves préoccupations à l'Europe, aussi longtemps qu'elle ne constituait qu'une fusion de deux défaites. La situation, néanmoins, n'aurait pas été la même dans le cas d'un redressement progressif de ces deux peuples qui, par leurs énormes ressources combinées, auraient pu représenter bientôt un des dangers les plus graves pour la paix du monde. Ce sera une énigme pour l'histoire à savoir si au point de vue de la paix le régime hitleriste a été plus néfaste que le développement normal d'une collaboration Germano-Russe, qui aurait pu conduire à une des plus formidables alliances du monde. Mais, le fait est que la politique de collaboration Germano-Russe n'a pu

donner tous ses fruits, car son cours a été interrompu par l'avènement au pouvoir en Allemagne du régime national- socialiste.

Dès l'année 1931, le progrès des partis nationalistes en Allemagne - partis qui avaient comme article essentiel de leur programme l'expansion à l'Est au détriment des Soviets - ont produit une atmosphère pour le moins réservée dans les rapports germano-russes. Avec l'avènement de Hitler au pouvoir, la réserve s'était transformée en une véritable tension. Menacés directement par l'Allemagne nationale socialiste, qui considérait la Russie comme son espace vital normal, les Soviets commençant à chercher une nouvelle orientation à leur politique extérieure. Elles manifestaient ainsi une inclinaison visible à collaborer avec la France et ses Alliés pour la défense en commun de leur politique. Devant le danger allemand se créaient ainsi des conditions favorables pour la sortie des Soviets de leur position d'isolement et leur entrée dans le circuit de la politique européenne.

Devant les menaces allemandes, l'attitude de la France a été indécise jusqu'au début du conflit actuel. Inclinée vers la loi du moindre effort, par suite d'un esprit décadent et de ses troubles internes, la France trouvait dans les illusions de l'Angleterre, concernant la possibilité d'une entente avec l'Allemagne, des arguments suffisants contre une attitude radicale, qui aurait pu définitivement résoudre le problème de la menace allemande. Elle paraît donc s'être interdit dès le début une solution militaire dans ses rapports avec l'Allemagne. La politique de la France a oscillé ainsi d'après les phases d'énergie ou de faiblesse que ce pays traversait

entre la solution d'une consolidation des alliances et l'illusion d'une entente possible avec le Reich.

Quand, au cours de l'année 1931, les partis de droite avaient pris le pouvoir en Allemagne et quand l'avènement de Hitler au pouvoir paraissait inévitable, la première réaction de la France a été de ranimer ses alliances orientales. Parallèlement avec l'évolution de la situation en Allemagne, les sentiments de la France vis à vis de la Russie avaient souffert des transformations sensibles. Les velléités françaises concernant une croisade anti-communiste avaient disparu à mesure que le régime soviétique se consolidait. La menace allemande ressentie simultanément en France et en Russie, avait contribué même tellement à l'amélioration des rapports franco-russes que vers la fin de 1931 et au début de 1932, le Gouvernement français prend l'initiative de proposer la signature de pactes de non-agression entre les Soviets et leurs voisins européens. La France signe, d'ailleurs, elle-même en 1932 un tel pacte avec l'URSS. La Roumanie, pour le moment, ne pouvait satisfaire la demande de la France, car, comme il a été indiqué plus haut, les Soviets avaient essayé de lui imposer des conditions inacceptables. Le but de cette action diplomatique de la France était de délivrer ses alliés orientaux de la menace russe, pour les rendre ainsi disponibles contre l'Allemagne. Cela ne signifiait pas encore la collaboration avec les Soviets, mais cela indiquait déjà un début d'exécution d'une politique de renforcement des alliances.

Cet éveil de la vigilance française ne devait malheureusement durer longtemps. Aux débuts de la prise du pouvoir en Allemagne par

Hitler, celui-ci paraissait diriger ses regards plutôt vers les Soviets, que vers la France. Une véritable campagne s'était déchaînée en Allemagne contre le bolchevisme qui était présenté comme un vrai fléau pour l'humanité. La France avait ainsi l'impression que le danger s'était éloigné de ses frontières pour se diriger contre l'Europe Orientale. L'effort qu'elle avait commencé à s'imposer n'a pu résister à la tentation que lui offrait l'illusion renaissante d'une politique d'entente avec l'Allemagne. Celui-ci était l'état d'esprit qui a amené la France à l'idée du pacte à quatre, dont l'initiative appartenait au Gouvernement italien. L'Italie s'était formellement déclarée mécontente du règlement de Versailles et s'engageait dans la politique de révision des traités. Cette politique avait définitivement adopté la tactique de menacer ses anciens alliés avec un rapprochement de l'Allemagne, pour obtenir ainsi certains avantages de leur part. Le pacte à quatre était l'instrument calculé pour proclamer le principe de la révision et apporter, ainsi, des bénéfices substantiels à l'Italie. Par ce pacte, les Puissances participantes (l'Angleterre, La France, l'Allemagne et l'Italie) s'engageaient à se consulter sur toutes les questions importantes pàlitiques et économiques, et soulignaient le principe de la révision des traités, dans lequel elles voyaient la soupape essentielle pour la sécurité de la paix. C'était une conception bizarre de la paix que celle où les intérêts des Etats Moyens et petits étaient confiés à une direction des Grandes Puissances. Si ce pacte néfaste - que la France a été obligée en fin de compte, d'abandonner, à la suite des violentes protestations des Alliés - avait jamais pu fonctionner - il est hors de doute qu'il serait devenu l'instrument de pénétration

de l'Allemagne et de l'Italie en Europe Orientale et Balcanique. C'était donc une anticipation " du nouvel ordre ", dont les bienfaits sont réservés aujourd'hui à l'Europe par les Puissances de l'Axe. En résumé, le pacte à quatre a été une des manifestations les plus caractéristiques de l'illusion franco-britannique concernant la politique de conciliation. La tentative du pacte à quatre, qui avait rencontré une opposition énergique de la part des Soviets, a sûrement été un coup de grâce donné à l'amitié croisante Franco-Russe. Pendant toute la crise, qui finira par une seconde guerre mondiale, la conception française et celle de la Russie, en ce qui concerne une politique de collaboration pour l'organisation de la paix, ont présenté une particularité commune, à la suite de laquelle on n'a jamais pu arriver à une vraie entente entre les deux pays: Ces deux conceptions se manifestaient toujours à contre-temps. Autant la France que les Soviets considéraient avec la plus grande attention les dangers qui les menaçaient. Le désir respectif de collaboration de ces deux pays évoluait néanmoins d'après leur dernière conviction concernant les intentions agressives de l'Allemagne. Hitler va-t-il commencer la guerre en Occident ou en Orient ? Entre Paris et Moscou, la pendule de la collaboration oscillait en fonction de cette question. Quand l'agression paraissait plus probable à l'Est, les Soviets manifestaient pour la politique d'assistance mutuelle un ethousiasme illimité, qui était reçu à Paris par des sentiments plus prudents. Quand Hitler regardait vers l'Occident, Moscou se montrait indifférente et Paris ressentait une recrudescence de sentiments d'amitié envers les Soviets.

La France, par la suite d'un calcul myope, inclinait à croire qu'en permettant à l'Allemagne une expansion en Orient, celle-ci respecterait la sécurité française et qu'une ère d'intelligence durable France-Allemande deviendrait ainsi possible. Les troubles intérieurs en France, les agitations communistes qui sécouèrent sérieusement la vie politique ainsi que son équilibre social, réussirent à créer une atmosphère d'hostillité envers les Soviets, qui ont eu d'ailleurs, elles aussi, leur part d'influence sur la politique extérieure de la France.

Les Soviets ne jugeaient pas différement de la France. Elles se rendaient compte qu'en dernière analyse, une expansion vers l'Est était l'objectif principal d'Allemagne. Néanmoins, le Gouvernement soviétique n'exclnait pas la possibilité qu'afin de se créer une liberté nécessaire à l'Est, l'Allemagne essaie à assurer son dos par une agression préalable contre la France. Dans cette hypothèse, une alliance les obligeant à une intervention immédiate, paraissait aux Soviets une chose inutile et même préjudiciable. Une alliance leur aurait, en effet, limité la liberté d'action, ainsi que les possibilités de diriger le conflit dans le sens d'une réalisation intégrale des objectifs soviétiques. La Russie aurait vu en effet avec plaisir une guerre Franco - Allemande, dans laquelle les deux adversaires se seraient usé reciproquement, faisant ainsi des Soviets l'arbitre de la situation, ou en tout cas lui laissant la liberté de choisir le moment de l'intervention dans la mesure souhaitée.

Cette politique des Soviets a été vérifiée pleinement en 1939. En effet, sitôt que, par les garanties accordées à la Pologne, la participation des Puissances Occidentales à la guerre était assurée

les Soviets ont rompu les négociations avec celles-ci en vue d'une pacte d'assistance mutuelle et elles ont signé un traité de non-agression avec l'Allemagne. Les garanties données à la Pologne auraient du, peut-être, suivre et non pas précéder une entente avec les Soviets.

Telles furent, par conséquent, les raisons qui empêcherent à ce qu'on arrive à une alliance réelle et efficace dans les relations Franco/Sovietiques. On doit ajouter que Hitler a su manoeuvrer avec succès cette infirmité commune Franco-Russe, alternant fort habilement menaces et assurances, réussissant ainsi à rendre impossible une synchronisation des sentiments de collaboration entre les deux adversaires de l'Allemagne.

Pendant que le danger allemad croissait ainsi avec une force élémentaire devant ces tendances intermittentes de collaboration Franco Russe arrêtées à mi-chemin par suite de certains calculs intéressés, quelle était donc l'attitude de la Petite Entente et spécialement celle de la Roumanie ?.

En ces moments, où l'on peut dire que se jouait la paix du monde, la Petite Entente a été le seul organisme politique qui a fait preuve d'une conception lucide dans ses devoirs envers la communauté internationale. Encourageant les tendances de collaboration Franco-Russe, combattant les réserves qui se manifestaient de part et d'autre la Petite Entente a fait tous ses efforts pour qu'on puisse arriver à une alliance précise avec l'obligation d'une assistance automate immédiate, alliance dans laquelle elle voyait le seul instrument efficace de resistance contre l'Allemagne. Le Ministre des Affaires

Etrangères de Roumanie a mis - plus que quiconque - en relief par son prestige et son exceptionnelle autorité - le principe de l'indivisibilité de la paix, comme élément fondamental de l'Ordre international. Le nom de Titulescu est resté jusqu'aujourd'hui comme un symbole de la lutte pour la défense des traités et de la paix. Il a montré le danger mortel que constituait pour la paix l'illusion qu'un état, moins exposé à un moment donné à une agression, pourrait acheter sa propre sécurité en se désintéressant de la sécurité des autres Etats plus directement menacés. Le résultat ne pouvait être que la perte d'un allié et le danger de se trouver plus tard devant une agression nouvelle et, par conséquent, encore plus menaçante, à laquelle on aurait pu, dès le début, plus facilement résister en commun.

En ce début de crise, la France - à l'exception de la politique de courte durée de Barthou - manifestait certaines réticences devant une alliance avec les Soviets. Pour désarmer moralement la France et l'endormir dans l'illusion d'une sécurité, Hitler protestait, en effet, de ses bonnes intentions envers les Puissances Occidentales. La Petite Entente essayait, donc, à déterminer la France de quitter la politique d'expédients, pour adopter une politique résolue d'alliances. Par la voix de son Ministre des Affaires Etrangères, la Roumanie a soutenu cette politique avec toute son influence. Elle a été, par conséquent, un des premiers pays qui ont demandé à ce qu'on accorde aux Soviets la place qui leur convenait dans la politique européenne et qu'on admette leur participation à la lutte pour la défense de la paix. Passant par-dessus certains préjugés et réserves que d'autres pays, moins menacés par la contagion communiste, nourrissaient encore, la Roumanie a tendu

la main en toute sincérité aux Soviets au fins d'une politique de collaboration. C'est un exemple éloquent qu'offrait ce pays conscient de ses devoirs et de ses responsabilités internationales avec une totale absence d'hostilité, bien plus, prouvant, ainsi, ses sentiments amicaux envers son voisin de l'Est.

Les négociations pour le pacte à quatre ont prouvé, dès le début, une vive réaction, autant de la part des Soviets, que de celle des alliés de la France en Europe Orientale. Ces Etats voyaient avec inquiétude la France et l'Angleterre glissant avec une politique qui aurait pu définitivement compromettre n'importe quelle possibilité d'organisation de la sécurité collective. La réplique n'a pas tardé à se produire.

A Londres, se signait en Juillet 1933 deux conventions pour la définition de l'agression. La première, entre les Soviets et tous leurs voisins, la seconde entre la Petite Entente, la Turquie et les Soviets. Par ces conventions, se confirmait l'obligation de non-agression assumée par le Pacte Briand-Kellogg et s'adoptait une définition complète de l'agression pour créer ainsi de meilleures conditions d'application de ce pacte. Les conventions adoptaient comme définition du territoire la formule proposée par la Commission de Sécurité de la Conférence du Désarmement, notamment : " Le territoire sur lequel un Etat exerce au fait son autorité ". Etant donné que la Petite Entente et la Turquie tenaient à signer une convention séparée avec les Soviets, sans oublier que la Roumanie, la Tchécoslovaquie et la Turquie étaient signataires de la convention entre la Russie et ses voisins - doit être considéré comme une manifestation spéciale de solidarité de ces Etats en ce qui concerne le problème de sécurité. L'Origine de cette convention doit

être cherchée dans les affinités qu'on avait constatées dans les conceptions de ces pays à l'occasion de la conférence du désarmement. Les Etats de la Petite Entente tenaient à créer les meilleures conditions de collaboration avec les Soviets comme un pas vers une coopération plus large, qu'elles désiraient voir entre la Petite Entente, la France et les Soviets, dans le but de l'organisation de la paix. A la conception anti-internationale du pacte à quatre, la Petite Entente opposait celle de l'assistance mutuelle.

En Juin 1933 aux temps des négociations du pacte à quatre, les Etats de la Petite Entente signaient avec les Soviets un accord pour la reprise des relations diplomatiques. Cette normalisation des rapports entre la Petite Entente et les Soviets était une nouvelle manifestation d'une politique concernant la question de l'organisation de la sécurité.

\+ \+

\+

Telles étaient donc les positions en Octobre 1933, quand l'Allemagne se retirait de la Société des Nations, ainsi que de la conférence du désarmement. La France, absorbée par des convulsions internes, ne s'est pas laissée convaincre dès le début à s'engager sur le chemin d'une politique d'alliances, à laquelle l'encourageaient la Petite Entente et les Soviets. La faiblesse de la France à cette occasion a déterminé le changement d'orientation de la politique polonaise. Ce pays a cru plus prudent à arranger ses rapports directement avec l'Allemagne - avec laquelle elle a signé en Janvier 1934 un pacte de non-agression pour une période de 10 années - plutôt que d'espérer en une

sécurité basée principalement sur la contribution française, qui lui paraissait dorénavant illusoire.

Après une période de troubles et d'instabilité, se constitue en Février 1934 le Gouvernement Doumergue, qui avait confié à Barthou le portefeuille des Affaires Etrangères. Le ministériat de Barthou a signifié un redressement remarquable, mai, malheureusement, épisodique, dela politique française. Assumant la direction de la politique extérieure de la France, Barthou a fait preuve dès le début d'une vision remarquablement claire. Se rendant compte que la politique d'entente avec l'Allemagne n'était qu'une dangereuse illusion, il a compris que la seule solution réelle était celle d'une politique de renforcement et d'élargissement des alliances. Il est inutile d'ajouter qu'en suivant cette politique, il avait tout le concours des Etats de la Petite Entente. Sans se laisser décourager par la défection de la Pologne, ou bien,peut-être, justement à cause de cette défection, grâce à laquelle la situation paraissait encore plus grave, Barthou lance, en plein accord avec la Petite Entente, l'idée d'un Locarno oriental, d'une pacte d'assistance mutuelle, qui aurait compris l'Allemagne, la Russie Soviétique et les autres Etats de l'Europe Orientale. Cette formule était destinée à assurer l'établissement d'un système d'assistance mutuelle sous forme d'un accord général, qui n'aurait pas laissé l'impression d'être tout spécialement dirigé contre l'Allemagne. Ni l'Allemagne, ni la Pologne n'ont accepté cette formule. La réponse allemande était une proposition de signer des pactes de non-agression individuels avec chacun des voisins de l'Allemagne. Cela aurait constitué évidemment une formule idéale non

pour la protection de la sécurité, mais de l'agression. Car, en vertu de ces pactes, les voisins de l'Allemagne se seraient interdits en realité toute possibilité d'assistance réciproque, contribuant ainsi à leur déchéance successive. Dans la conception de Barthou, cette politique ne devait évidemment pas s'arrêter là. Le Ministre des Affaires Etrangères de France avait formulé sa première proposition pour ne pas offrir l'argument qu'il suivait avec préméditation une politique hostile à l'Allemagne et pour donner ainsi preuve du manque de bonne foi de la politique allemande. Dans l'hypothèse d'un insuccès - d'ailleurs prévu - de cette proposition, Barthou était décidé de recommencer ses essais sous forme d'un projet plus restreint, qui aurait compris la France, les Soviets, la Petite Entente et d'autres Etats qui se seraient montrés disposés à participer à ce système. Malheureusement, Barthou n'a pu continuer ses efforts qui, menés à bonnes fins, auraient changé, peut-être, le destin de l'Europe. Il tombait sous les balles de l'assassin du Roi Alexandre de Yougoslavie. Avant de mourir, Barthou a, néanmoins, contribué, ensemble avec la Petite Entente, à réduire les hésitations de l'Angleterre envers une politique d'alliance avec les Soviets. Comme mesure préparatoire de cette politique, les Soviets entrent en Novembre 1943 au sein de la Société des Nations.

L'épisode Barthou a sa valeur propre pour les relations entre la Roumanie et les Soviets. Il a prouvé indiscutablement le désir sincère de collaboration avec les Soviets, duquel la Petite Entente et, spécialement la Roumanie, étaient animées.

Laval, le successeur de Barthou, manifestait des sentiments plus modérés concernant l'opportunité d'une alliance soviétique. M Laval apportait dans la politique extérieure une grave hypothèque de politique intériure. En France, les évènements avaient contribué à l'affermissement de la position des Groupements de droite pour les - quels paraissaient s'ouvrir des perspectives durables de suprématie politique. La droite ne possédait, néanmoins, aucun chef consacré qui puisse fixer et consolider les perspectives qui s'offraient à elle. Doumergue n'avait pas réussi, mais Flandin avait formé un Gouvernement sur la viabilité duquel personne ne se faisait de très grandes illusions, dans lequel Laval détenait les Affaires Etrangères. (il a , en effet, duré à peine 6 mois, de Novembre 1934 a Mai 1935). L'étoile de Laval était en pleine ascension. D'aucuns voyaient en lui l'homme dans lequel la droite aurait enfin trouvé un chef autorisé, appelé à la conduire à la victoire définitive contre/ la gauche, en lui assurant, ainsi, une longue période de gouvernement. Convaincu des grands destins qui lui étaient réservés, M Laval a décidé de faire tout ce qui pouvait contribuer à accréditer la conviction de ceux qui voyaient en lui le chef attendu d'un espèce de fascisme populaire, appelé à assurer à la France un régime durable d'autorité. Jamais, on ne pourra suffisamment souligner ces circonstances de la politique intérieure française qui ont eu une influence fondamentale sur la politique européenne. Nous touchons ici à l'une des causes les plus profondes de la tragédie qui devait, quatre années plus tard, ensanglanter toute l'Europe et, ensuite, le monde entier.

Voici donc, les circonstances dans lesquelles, en Octobre 1934, M. Laval prenait, comme successeur de Barthou, la conduite de la poli

tique extérieure de la France qu'il a assurée d'abord comme membre du Cabinet Flandin et ensuite comme premier Ministre jusqu'en janvier 1936. Il n'est pas difficile de comprendre les raisons pour lesquelles Laval était un partisan préconçu pour une entente avec l'Italie et, sinon un adversaire, pour le moins modéré envers une alliance avec les Soviets. Rien n'aurait, en effet, pu mieux contribuer, en même temps, à la consolidation de la position de la droite et à la consécration de Laval comme son chef, qu'une entente avec l'Italie; comme, d'ailleurs, rien n'aurait pu mieux discalifier le Ministre des Affaires Etrangères de France - comme dictateur possible de son pays - qu'une très grande intimité avec les Soviets.

Laval s'est consacré, dès le début, avec un passion tenace à la politique d'entente avec l'Italie. En Janvier 1935 il entreprend un voyage à Rome, au cours duquel il signe avec Mussolini un accord, dont les concessions, spécialement dans le domaine colonial, étaient considérées, par les observateurs objectifs et impartiaux comme excessives, en comparaison avec les contre-prestations italiennes qui étaient presque nulles.

(avec l'Italie en Janvier 1935)

Cet accord contient, d'ailleurs, le germe de la catastrophale crise abyssinienne qui devait éclater à la fin de la même année, car le Ministre des Affaires Etrangères de France déclarait le désintéressement de son pays dans l'hypothèse d'une action italienne en Ethiopie.

Quand, au mois de Mars 1935, l'Allemagne dénonçait les clauses militaires du traité de Versailles, le problème de la sécurité de la France a été posé sous une forme des plus aigues. Ceci, d'autant plus que la Grande Bretagne a trouvé moyen de " légaliser " cette violation

allemande signent avec le Reich un accord pour la limitation de l'armement naval, accord qui a profondément déçu les Etats de l'Europe Orientale, amis des Puissances Occidentales. Une alliance avec les Soviets, qui aurait signifié en même temps un resserrement de relations avec les alliés orientaux de la France, lesquels préconisaient une entente avec la Russie, paraissait donc plus indiquée que jamais. Essayant, néanmoins, de circonvenir cette alliance, Laval a accordé la préférence au facteur italien et a essayé d'obtenir la collaboration italienne pour une politique de résistance envers l'Allemagne.

Ainsi est né ce qui s'est nommé " le front de Stresa" mais qui, en réalité, n'a été qu'une fiction que les Fascistes se sont complus à montrer plus tard comme une occasion unique qui aurait pu assurer le maintien de la paix. Cette occasion aurait été compromise, d'après la théorie en question, par le manque de compréhension dont firent preuve la France et l'Angleterre plus tard, à l'occasion de la crise éthiopienne.

La Petite Entente et, spécialement Titulescu et Benes, ne partageaient pas les conceptions de M Laval pour l'organisation de la paix. Elle n'aurait évidemment pas eu d'objections concernant la collaboration d'Italie, mais à condition que cette collaboration soit sincère et non pas seulement un mouvement de pendule dans la politique à bascule de ce pays, mouvement calculé exclusivement pour obtenir certains avantages immédiats. Pour le moment, les Etats de la Petite Entente étaient obligés à considérer avec une légitime réserve l'adhésion de l'Italie. Celle-ci avait, en effet, mis comme condition essentielle du " Front de Stresa " la reconnaissance du droit de

réarmement de la Hongrie et de la Bulgarie, augmentant ainsi, comme premier résultat concret de sa " collaboration " les causes de l'insécurité européenne. Mais, l'objection principale que la Petite Entente formulait concernant la politique de sécurité de M Laval était qu'elle considérait l'adhésion italienne comme un complément et non pas comme un substitut du facteur russe. Pour la Petite Entente, et surtout pour la Roumanie et la Tchécoslovaquie, les Soviets devaient constituer la pièce la plus importante d'un système efficace de sécurité européenne. Par leurs forces militaire, ainsi que par leur position géographique, les Soviets représentaient pour l'Allemagne le danger redoutable d'un second front, danger qui constituait l'obstacle le plus terrible sur le chemin d'une nouvelle agression allemande.

Mais une autre cause tout aussi importante faisait que les chefs de la Petite Entente preconisent une alliance avec les Soviets. Ils craignaient que la France, ne possédant pas des rapports de solidarité avec les Soviets, satisfaite de la précaire collaboration italienne, ne glisse vers une tendance pour laquelle elle commençait à manifester une prédilection progressive : celle d'une politique de sécurité partielle, exclusivement occidentale. En ce cas, les hommes politiques les plus perspicaces de la Petite Entente prévoyaient que la Russie Soviétique sera poussée en fin de compte vers une politique d'entente avec l'Allemagne. Les obstacles idéologiques ne leur paraissaient pas un empêchement infranchissable pour une telle politique. Rien n'aurait pu sauver la paix, ni même la France en une telle éventualité.

Aussi prématuré qu'aurait pu paraître alors ce fait, ce qui s'est passé en Août 1939 n'a pas été une éventualité imprévue par les hommes

politiques de la Petite Entente. Le premier résultat d'une entente Germano-Russe aurait été évidemment la disparition de Etats se trouvant entre les deux Empires - ainsi que les événements l'ont prouvé - au cours de l'actuel conflit. Cette disparition inquiétait évidemment, et avant tout les Etats de la Petite Entente, qui étaient les plus directement intéressés et les faisaient préconiser une politique qui puisse intéresser la Russie à la sécurité européenne. Mais une fois cette étape réalisée, quelle aurait été la sécurité des Puissances Occidentales devant une Allemagne agrandie et assurée de la neutralité, peut-être même de la coopération russe ?

L'attitude des chefs de la Petite Entente devant les tendances politiques de M Laval repondait, donc, non seulement aux propres intérêts de leurs pays mais aussi à ceux des Puissances Occidentales.

Tel était le langage que les hommes d'Etat de la Petite Entente tenaient à Paris et même à Londres. On doit ajouter que les cercles dirigeants anglais et, spécialement les conservateurs, ne manifestaient pas un intérêt spécial pour une collaboration politique effective avec la Russie. A Londres les réserves ou, au moins, l'indifférence vis- à - vis de l'URSS persistaient. Beaucoup d'hommes politiques britanniques se complaisaient à exagerer l'expédient de Stressa.

L'attitude du Gouvernement britannique s'est cristallisée dans la formule suivante: l'Angleterre ne s'opposait pas à l'alliance franco-soviétique. Néanmoins, elle ne participait pas à une telle alliance et ne se considérait pas engagée par elle en ce qui concerne ses obligations d'assistance envers la France. C'était très peu pour déterminer M Laval à prendre le chemin d'une collaboration avec les

Soviets. La mission de convaincre M Laval revient, donc, principalement à la Petite Entente. On peut dire, sans exagération, que la signature du pacte d'assistance mutuelle franco-russe en Mai 1935 est due, en grande partie, à l'influence exercée à parispar les hommes d'Etat de la Petite Entente. Dans cette action, par laquelle la Petite Entente a vaincu les hésitations de M Laval, Titulescu a joué un rôle prépondérant. L'exclamation suivante, attribuée à Mussolini, montre l'influence de Titulescu sur la politique extérieure française: " Jusqu'à quand aurait demandé le Duce, à M Laval, ce Titulescu sera donc le Ministre des Affaires Etrangères de France ? "

Une fois de plus, la Roumanie prouvait son désir de sincère collaboration avec les Soviets. Ce fait était d'autant plus remarquable que la collaboration avec la Russie avait laissé dans le passé une grande amertume dans le coeur du peuple roumain. En 1877, par un traité de collaboration dans la guerre contre les Turcs, la Russie garantissait l'intégrité de la Roumanie. Néanmoins, en 1878, l'Empire des Turcs prenait à la Roumanie, qui lui avait prêté un concours militaire, le Sud de la Bessarabie, que le Congrès de Paris, en 1856, avait restitué à la Moldavie, non tellement pour refaire ainsi partiellement l'injustice qu'elle avait soufferte en 1812 par le rapt de toute la province entre le Prut et le Nistru, mais, surtout, pour assurer, ainsi, la liberté des bouches du Danube. Comme le pacte Franco-Russe devait être complété par des pactes d'assistance mutuelle Tchéco-Russe et Roumaine-Russe, la Roumanie ne risquait-elle pas, en s'engageant dans ce système d'alliances, de voir se réditer la situation de 1878 ?. Il semble inutile de souligner encore une fois le courage avec lequel la Roumanie désirait assumer ses responsabilités

internationales et la confiance qu'elle temoignait,dans sa politique de collaboration avec les Soviets, en essayant d'oublier le passé. Quand nous songeons à ce qui s'est passé plus tard,lorsque les Soviets, profitant de la première occasion favorable occupèrent de force la Bessarabie, il n'est pas difficile à dire lequel de ces deux peuples a mis de sincerité dans sa politique.

Avec la signature du traité Franco - Russe on aurait pu croire que la politique européenne s'enchainait vers une époque de sécurité. De nouveaux événements sont intervenus, néanmoins, semant la confusion dans les affaires européennes, dont profita l'Allemagne, pour s'assurer une longue série de succès, qui ne se sont arrêtés qu'au début du conflit actuel.

Tout d'abord, on peut dire que le Pacte Franco-Russe a été un instrument mort né. Mis dans l'alternative de signer ce pacte,ou de perdre ses alliés de la Petite Entente, M Laval s'est déclaré pour une politique d'expédients, semblable à celle adoptée plus tard dans le conflit éthippien, quand, n'ayant pas le courage d'assumer devant l'histoire la responsabilité de compromettre définitivement les rapport avec la Grande Bretagne, il a adhéré aux sanctions avec l'intention préméditée de les saboter. Il s'est donc resigné à signer le pacte Franco-Russe sans se décider, en même temps pour une politique de collaboratio effective avec les Sóviets. La première mesure de sabotage de l'alliance Franco-Russe a été de tergiverser la ratification du traité, ratification qui n'a été accomplie que plus tard par le successeur de M.Laval. Il était évident que pour l'Allemagne, l'alliance Franco- Russe n'était qu'une formule abstraite vide de toute subetance. Dans la conception d hommes d'Etat de la Petite Entente ce traité devait être un instrument préventif destiné à tenir l'Allemagne en échec, en l'empêchant de re-

courir à de nouvelles violations des traités.

Ensuite, survient la crise éthiopienne qui a contribué , plus que n'importe quel autre événement, à imprimer un cours vertigineux aux affaires européennes. Mussolini désirait être payé pour sa participation au " Front de Stresa ". Par conséquent, il demandait à la France et à l'Angleterre d'assister impassibles à l'annexion de l'Ethiopie. C'était une façon bizarre de servir la paix par le Front de Stresa, en prétendant que la Société des Nations ne se saisisse pas de la violation flagrante de ses lois fondamentales. Cela aurait signifié qu'on détruise en son germe l'esprit international, qui avait fait timidement son chemin dans la conscience des peuples et qui constituait ainsi la condition essentielle de l'organisation de la paix.

L'opinion publique en Angleterre a manifesté,dès le premier moment,une fanatique intransigence dans la question éthiopienne. Il était évident qu'elle ne tolererait point la consommation d'un vrai attentat contre les principes qui figuraient à la base de l'organisation internationale. Aucun Gouvernement n'aurait pu resister à ce courant. Le Conflit Italo-Ethiopien a donc été porté devant la Société des Nations par le Gouvernement Britannique.

Une occasion unique se présentait à la France de contribuer sur de bases durables à l'organisation de la paix. Depuis 1919, la France reprochait toujours à l'Angleterre ses réserves lorsqu'elle devait assumer ses obligations d'assistance plus précises, pour contribuer ainsi, d'une façon efficace à la sécurité de la France et, par celle-ci,à celle de l'Europe. Or, l'Angleterre, pour la première fois, se sentait impatiente de participer d'une façon effective à l'application des sanctions. En même temps, la presque unanimité de

tous les Etats membres manifestait son opinion que la Société des Nations devait assumer ses responsabilités dans ce conflit. Le mécanisme d'assistance du pacte de la Société des Nations, considéré jusqu'alors comme une lointaine illusion, était donc sur le point de devenir une réalité. Quelle meilleure garantie pourrait donc avoir la France contre une agression allemande, que la réussite des sanctions dans le conflit Italo-Ethiopien ? Or, cette réussite, étant donné la détermination de l'Angleterre, était assurée dès le début, à condition que la France prête son concours. Comment aurait pu l'Angleterre et la Société des Nations refuser d'intervenir au cas d'une agression allemande, après être intervenues contre une agression italienne ?. " C'est une répétition générale pour l'application du pacte au cas d'une agression allemande " disaient les hommes d'Etat de la Petite Entente à M Laval. La France a, néanmoins, refusé son concours effectif La France qui avait été l'apôtre de la sécurité collective, a renié ainsi 15 années de politique au service de la paix. M Laval a sauvé l'Italie, mais a ainsi, définitivement, condamné la paix.

L'attitude de la Petite Entente pendant la crise ethippienne fu irréprochable vis-à-vis de ses devoirs internationaux. La Petite Entente est restée fidèle à l'idée de l'orgganisation de la paix. Titulescu, spécialement, a mis en jeu sa grande influence politique, afin de déterminer M. Laval d'aller à côté du Gouvernement britannique sur une voie qui aurait signifié la victoire du droit. C'était une attitude qui comportait de graves risques. La Roumanie s'est, en effet, attirée, ainsi, la haine ineffagable de l'Italie. En 1940, à

Vienne, elle a payé pour sa fidélité envers la politique de la Grande Bretagne et de la paix.

M. Laval ne s'est pas laissé convaincre. Il était le prisonnier de certaines préoccupations de politique intérieure et de certaines ambitions auxquelles il a sacrifié la paix et, ultérieurement, l'avenir de son pays. Le sabotage des sanctions lui a assuré, d'ailleurs, un moment de popularité passagère dans les cercles de droite, gagnés entièrement au détriment des relations avec l'Angleterre, relations qui avaient constitué jusqu'alors un facteur traditionnel de la politique de la sécurité de la France. Peu de personnes de la droite voyaient assez clairement pour se rendre compte dès le début des vraies proportions de ce désastre.

Réfusant, non seulement de la façon la plus catégorique de prendre en considération l'idée de certaines sanctions militaires, mais même de permettre l'utilisation des bases françaises en Méditerranée par la flotte britannique au cas ou l'application des sanctions efficaces,-comme celle de nature pétrolifère ou la fermeture du canal de Suès,-aurait provoqué un état de guerre entre l'Italie et l'Empire britannique M Laval a limité l'application du pacte aux sanctions économiques inoffensives.

L'Italie a donc pu continuer impassiblement sa guerre en Ethiopie. Il est difficile de décrire la profonde déception et le découragement de l'opinion générale. Les Etats Unis suivaient avec la plus grande attention cette crise qui, aurait peut-être pu raviver leur intérêt envers la politique européenne si elle s'était résolue d'une façon plus heureuse; mais le contraire s'étant passé ils ont définiti-

venant tourné le dos au Continent en adoptant une attitude de parfait isolement. D'un coup, le monde se trouve dans les ténèbres d'avant 1914. C'était le discrédit total de la Société des Nations et le faillissement de l'idée même de l'organisation internationale. C'était la disparition de la dernière illusion et l'installation définitive de la méfiance dans les relations entre la France et les Soviets et même la Petite Entente. C'était, enfin, la crise ouverte dans les relations Franco-Britanniques.

✦

✦ ✦

Les conséquences de la crise éthiopienne n'ont pas tardé à se montrer. " Du concours que vous nous donnerez dans la crise éthiopienne, dépendra notre aide au cas d'une agression allemande ", était la formule qui résumait la politique britannique vis - à - vis de la France. Devant la France et l'Angleterre divisées et les rapports Franco-Soviétiques sérieusement compromis, Hitler comprit que les circonstances étaient plus favorables que jamais. En Mars 1936, en violation du traité de Versailles et du pacte de Locarno, l'armée allemande occupe la zône démilitarisée rhénane. Sans perdre le temps, Hitler a immédiatement commencé à construire une forte ligne de fortifications devant la ligne Maginot.

Les premiers contacts Franco-Britanniques ont laissé entrevoir que l'Angleterre n'était pas le moins du monde disposée à aider ou à encourager la France sur le chemin d'une répression militaire. Dans cette situation, la session à Londres du Conseil de la Société des

Nations qu'on n'avait pas voulu réunir à Genève, pour ne pas impressionner désagréablement l'Allemagne - ne fut qu'un spectacle d'impuissance. Au printemps de l'année 1936, la France possédait encore une supériorité militaire sur l'Allemagne, qui lui aurait permis de liquider seule, par la voie des armes, sans aucun concours étranger, ce différend, dont dépendait la paix du monde. C'était en effet, un des derniers moments où l'on pouvait encore accepter, sans risques, l'idée d'un conflit avec l'Allemagne, car la balance des forces militaires, encore favorables à la France, commençait déjà à diminuer rapidement, en inclinant à l'avantage de son adversaire.

La réhilitarisation de la Rhénanie a surpris le peuple français non seulement en pleine élection parlementaire, qui avait donné naissance au régime du front populaire, mais aussi en plein déclin politique progressif, qui devait continuer sa course fatale jusqu'à la grande défaite militaire de la France en 1940. C'est le principal motif pour lequel le Gouvernement et le peuple français n'ont pas su s'imposer l'effort nécessaire pour résoudre, autant que cela se pouvait encore, le problème de l'Allemagne. La France, en même temps, était poussée vers cette attitude de resignation par la préoccupation tardive - qui aurait été plus opportune au moment de la crise éthiopienne - de ne pas aliéner définitivement l'amitié britannique et de ne pas contribuer, ainsi, à la possibilité d'un rapprochement anglo-allemand. Le fait est que, mettant à l'essai les possibilités de resistance de la France, l'Allemagne a passé le cap politique le plus important. Dorénavant, elle s'engagera en plein dans une politique d'expansion qui culminera par le conflit actuel

La crise rhénane a offert à la Roumanie une nouvelle occasion pour affirmer son inébranlable fidélité à la politique de défense contre la violation des engagements internationaux et de l'agression. Titulescu reclamait à Londres " l'application intégrale du Pacte de Locarno ", pacte en vertu duquel, au cas d'une violation allemande de la zône démilitarisée, la France était en droit à se considérer en état de légitime défense et l'Angleterre s'obligeait de lui accorder son assistance militaire. Les répercussions de la question rhénane furent très profondes pour la politique européenne. La faiblesse de la France n'a pas manqué d'alarmer les Alliés de celle-ci. Ces Etats constituaient jusqu'alors une véritable avant-garde pour la politique de la défense des traités. A différentes occasions elles avaient exercé à Paris une influénce décisive dans le sens d'une politique d'affermissement et d'élargissement des alliances, ainsi que de solidarité de l'Europe Occidentale et Orientale devant la ménace allemande. Ils constituaient ainsi l'obstacle le plus important sur le chemin de l'expansion allemande. Ces Etats s'étaient donc attirés fatalement l'hostilité allemande ainsi que celle de l'Italie, qui s'associait de plus en plus à la politique allemande. Or, l'affaire rhénane prouvait maintenant que d'espérer en une assistance française voulait dire de construire sur une base branlante. Comment auraient pu s'attendre ces Etats à une aide française, quand la France ne réagissait même pas lorsque ses propres intérêts vitaux se trouvaient directement menacés. ?

Une politique plus modérée et plus prudente parût, donc, aux Alliés de la France en Europe Orientale comme la seule possible, pour ne pas se désigner comme les premières victimes de la vengeance germano italienne. Même dans l'hypothèse d'un redressement de la politique

française, la démilitarisation de la Rhénanie était en effet destinée à avoir des conséquences définitives en Europe Orientale. La ligne Siegfried, rendant une stratégie offensive française presque impossible, l'assistance de la France, déjà problématique, devenait de moins en moins sûre. Suivant l'exemple de la Pologne - dont l'attitude paraissait justifiée par les récents événements - la Yougoslavie donnait le signal d'une nouvelle politique. M Stoyadinovici commençait sa manoeuvre de rapprochement auprès des Etats"non-satisfaits" - donc d'agresseurs possibles - tendance qui se concrétise plus tard par les traités d'amitié avec la Bulgarie (Janvier 1937) avec l'Italie (Mars 1937) les accords de collaboration économique avec l'Allemagne (1937 et 1938) ainsi que le traité d'amitié avec la Hongrie (1939). Sans indiquer un divorce formel de ses alliés, il était évident que la Yougoslavie entendait reprendre sa liberté d'action vis-à-vis de la Petite Entente.

A ce carrefour de la politique européenne, la réaction de Titulescu fût un essai suprême pour sauver la solidarité européenne et les alliances en agonie. Comme il a été prouvé plus haut, l'alliance France-Soviétique - à laquelle Laval avait été déterminé après maintes hésitations - devait être complétée pour constituer un système efficace de sécurité, par les traités d'assistance mutuelle Tchéco-Russe et Roumaine-Russe. La Tchécoslovaquie venait de signer un traité avec les Soviets dès le mois de Mai 1936. Le traité Roumain-Russe avait tardé quelque temps à cause des efforts de Titulescu pour faire accepter par les Soviets une formule qui aurait pu couvrir le cas de Bessarabie. C'était, de la part du Ministre des Affaires Etrangères de Roumanie une préoccupation, qui ne pouvait évidemment qu'être approuvée de concilier les intérêts légitimes de son pays, avec les nécessités de l'organisa-

tion de la sécurité. Après la crise rhénane, Titulescu, pour empêcher la consommation de la dislocation définitive des alliances, commence des négociations plus actives avec l'URSS en vue d'un pacte d'assistance mutuelle. C'était un dernier essai pour solidariser ainsi, devant le danger, la France, les Soviets, la Petite Entente et l'Entente Balkanique - organisme constitué en 1934 et qui suivait une politique parallèle à celle de la Petite Entente.

En Juillet 1937, Titulescu parafait avec Litvinov en Suisse un projet de pacte d'assistance mutuelle entre la Roumanie et les Soviets contenant les dispositions suivantes:

1. Les troupes soviétiques ne pourront pénétrer <u>sur le territoire roumain se trouvant à l'ouest du Nistru, ni les troupes roumaines en territoire soviétique à l'Est du Nistru</u> en exécution de l'obligation d'assistance mutuelle, qu'à la demande formelle de l'autre parti
2. <u>Les troupes soviétiques se retireront du territoire roumain et les troupes roumaines du territoire soviétique immédiatement après qu'une demande en ce sens sera formulée par l'autre partie.</u>
3. Le Traité ne sera applicable qu'au cas d'un fonctionnement effectif du traité Franco-Russe. Par la formule " territoire roumain se trouvant à l'Ouest du Nistru " ainsi que par les autres dispositions destinées à écarter une immixtion injustifiée des Soviets dans les affaires roumaines, le projet constituait une solution satisfaisante pour la Roumanie. Il était la dernière profession de foi en politique de défense des traités et d'assistance mutuelle de Titulescu en sa qualité de Ministre des Affaires Etrangères. Peu de temps après, en Août 1936, il quittait, en effet, la direction de la politique extérieure de la Roumanie, avant d'avoir pu mener à

bonne fin le traité d'assistance mutuelle avec les Soviets.

Les événements qui ont suivi, nous offrent certains éléments qui permettent à ce qu'on formule un jugement sur la politique extérieure de la Roumanie au temps du ministériat de Titulescu. D'abord, on doit tenir compte que la politique de Titulescu n'a pas été une politique personnelle. Elle a reflété- en leur donnant évidemment un maximum d'expression - les conceptions mêmes du peuple roumain sur la vie internationale.

Peuple en marge de l'Europe, le peuple roumain a toujours eu au cours de son histoire agitée, la conscience d'une mission de défense de la civilisation qui dépassait ses propres intérêts. A l'époque de l'organisation internationale, il a donc suivi cette politique dès le premier moment ayant la ferme conviction que, pour qu'une telle organisation soit possible, les peuples doivent se lever au dessus d'une politique égoiste, afin de consentir à certains sacrifices dans l'intérêt de la collectivité. Le peuple roumain a ainsi prouvé qu'il est un bon membre de la communauté internationale et qu'il possède une maturité politique supérieure à celle de bien d'autres peuples.

Les adversaires de Titulescu - parmi lesquels certains étaient à la solde de la propagande étrangère - ont critiqué sa politique vis à - vis des Soviets. Ils l'ont accusé d'avoir traité avec superficialité les intérêts de la Roumanie, allant trop loin dans sa politique de collaboration avec l'URSS. Cette politique, qui aurait eu comme résultat une coopération militaire Roumano-Soviétique, aurait signifié la présence des troupes soviétiques sur le territoire roumain avec la perspective de leur installation définitive dans certaines régions, [illegible] la contagion communiste.

Il n'est pas difficile à repondre à ces critiques. On doit d'abord observer que Titulescu concevait le traité d' assistance mutuelle avec les Soviets non pas comme un instrument bilatéral, mais comme un instrument faisant partie d'une plus large alliance avec au moins la participation de la France et de la Tchécoslavaquie. C'était donc un système d'alliance qui établissait une vraie solidarité pour les responsabilités des Etats participants, concernant le respect des obligations assumées dans leurs relations réciproques. Ensuite, ce système d'alliances avait la mission essentielle préventive pour la défense de la paix. Devant une solidarité serrée des Puissances Occidentales et des Soviets, l'Allemagne n'aurait pas eu le courage de déchainer une guerre perdue d'avance et aurait été contrainte à une politique d'entente, à laquelle le régime hitleriste n'aurait probablement pas pu survivre. On ne peut pas nier que le manque d'un lien de solidarité entre les peuples de l'Europe Occidentale et Orientale a été la cause déterminante de la seconde guerre mondiale.

En fin de compte, si la guerre n'aurait pu être évitée, l'alliance franco-roumaine-soviétique était encore une politique prévoyante. Dans une guerre où l'Allemagne et l'URSS devaient fatalement être adversaires il paraissait préférable que la Roumanie se présente avec une alliance négociée à temps et qui aurait reconnu ses droits. Autrement, elle aurait été mise au dernier moment dans la nécessité d'accepter une coopération avec les Soviets dans des conditions qui lui auraient garanti ses intérêts d'une façon moins satisfaisante, ou de passer dans le camp adverse, aux côtés de l'Allemagne, en une guerre dont la victoire ne pouvait être escomptée par celle-ci.

On peut affirmer, en tous les cas, sans nulle hésitation, que les

événements ont apporté une lumineuse justification à la politique de Titulescu. Tout le monde est aujourd'hui d'accord que le principe de l'indivisibilité de la paix et de la solidarité devant l'agresseur - que Titulescu a mis en relief avec tant de vigueur et avec une conviction si passionnée et auquel le peuple roumain a donné son adhésion aussi longtemps que subsistait encore un espoir de réalisation - ce principe, n'ayant pas été respecté, donc, coûté la dernière paix ; mais ne pourrait-il pas constituer à l'avenir l'élément fondamental pour l'organisation d'une autre paix ?

Jusqu'à tout dernièrement, l'opinion roumaine avait approuvé la politique de collaboration avec Titulescu. Celui-ci jouissait en effet d'une popularité sans précédent en Roumanie. La propagande allemande, néanmoins, loin de rester inactive, accordait à la Roumanie une attention toute spéciale. Depuis longtemps, l'Allemagne se rendait compte de l'obstacle que présentait pour elle la politique extérieure de la Roumanie, ce véritable bastion de la solidarité internationale et de l'ordre d'après guerre en Europe Orientale. La Garde de Fer, organisation fasciste, subventionnée par l'Allemagne, n'avait fait au début que de médiocres progrès. La politique extérieure qu'elle préconisait - la dénonciation immédiate des anciennes alliances et une collaboration étroite avec l'Allemagne - paraissait une hérésie ainsi qu'une aventure. A mesure que le prestige et la force de l'Allemagne augmentaient et que les manifestations de faiblesse des Grandes Puissances se multipliaient, la popularité de cet organisme faisait des progrès. Personne ne prenait, évidemment, en considération un changement radical de la politique extérieure, mais beaucoup de personnes commençaient déjà à être saisies d'un bizarre sentiment de prudence. La crise même avait produit une profonde impression sur l'opinion

publique roumaine. Le désintéressement de l'Angleterre de la politique continentale, l'impossibilité d'une assistance, ou en tout les cas, d'une assistance effective française, paraissaient des réalités très bien prouvées. L'ancienne défection de la Pologne, le changement de l'orientation déjà visible de la Yougoslavie, l'attitude de la Belgique, qui répudiait ses engagements d'assistance assumés à Locarno pour revenir à une politique de stricte neutralité, ont eu, elles aussi, leur part d'influence. L'exemple de ces Etats paraissait comme un conseil de prudence qu'il aurait été téméraire de complètement éluder. Enfin, l'attitude indécise de la France en ce qui concerne le caractère des obligations (assumées par le traité de 1925) d'assistance mutuelle avec la Tchécoslovaquie, ainsi que l'opposition de la Yougoslavie au dernier essai de consolidation de l'organisme de la Petite Entente et de ses relations avec la France - le projet Krofta-Delbos - n'étaient certainement pas de nature à encourager la Roumanie à continuer une politique de vrai héroisme international qu'elle avait suivie jusqu'alors et que les cercles responsables de BUCAREST avaient commencé à considérer comme étant excessivement risquée.

Ce qui précède constitue par conséquent, l'évolution des événements dont le cours a été précipité par la crise [redacted] qui a abouti au départ de Titulescu.

Un nouveau chapitre commence, ainsi, pour la politique extérieure de la Roumanie. Il durera jusqu'en 1940, quand l'agression soviétique s'ajoutant au désintéressement des Alliés, ainsi qu'à leur impuissance évidente et avouée d'accorder le moindre aide à la Roumanie- elle a

été poussée non par sa faute - mais par une force inéluctable - vers une entente avec l'Allemagne ayant comme seule alternative possible sa disparition totale.

En quoi consiste la politique extérieure de la Roumanie en sa nouvelle forme, qui amène certains éléments nouveaux dans ses relations avec les Soviets ? On doit observer, dès le début, qu'il ne s'est pas produit un changement de politique, mais un changement de nuance. Plus même, que la Pologne, ou que la Yougoslavie, la Roumanie désire rester aux côtés des Puissances Occidentales et de ses autres alliés. Elle aurait été heureuse à suivre ces Puissances dans n'importe quelle initiative décidée à organiser la paix. La Roumanie ne désirait pas mettre plus de zèle dans sa politique auprès des Puissances Occidentales que ces Puissances mêmes. Elle était découragée de prêcher une conversion irréalisable concernant les principes de l'organisation internationale. Le découragement et la prudence de la Roumanie étaient explicables si on tient compte que la politique qu'elle avait pratiquée jusqu'alors la désignait, avec la Tchécoslovaquie, comme l'ennemi publique No.1 de l'Allemagne et de l'Italie. Avec Churchill et quelques autres hommes d'état, Titulescu a été un des esprits le plus clair-voyants de la politique européenne. Si leurs conseils avaient trouvé la résonance qu'ils méritaient dans la politique anglaise et française, le monde n'aurait plus assisté à la tragédie terrible qui se déroule à ses yeux depuis 4 années. L'opinion publique roumaine a apprécié à sa juste valeur la politique de Titulescu et a donné son adhésion entière jusqu'à la crise même. Mais quand tout espoir résonable avait disparu pour amener les Puissances Occidentales sur le bon chemin, quand il était évident

que la France et l'Angleterre ne répondaient pas à ces appels à la réalité, alors seulement la Roumanie sans quitter ses amis, s'est résignée à renoncer à une attitude qui faisait d'elle l'avantgarde de la politique d'organisation internationale, en l'exposant, ainsi, aux risques beaucoup plus graves des ceux des Grandes Puissances.

On ne peut nier que les événements - qui se sont succédés jusqu'en 1939, quand, en fin de compte l'Angleterre et la France ont du quitter la chimère d'une entente avec l'Allemagne - ne pouvaient que la confirmer dans sa politique de prudénce. Le monde a assisté à la marche triomphale de l'agression de l'Allemagne qui a commencé à tourmente de plus en plus aux frontières de la Roumanie et à laquelle on ne pouvait opposer aucune résistance; l'annexion de l'Autriche, la première et la seconde crise tchécoslovaque, l'affaire Memel et la crise Germano-Polonaise, enfin, qui a déterminé une réaction qui aurait du se produire plus tôt, avec ses sacrifices, évidemment moins tragiques.

Au cours de ces événements, l'attitude de la Roumanie a été irréprochable. Aux temps des crises tchécoslovaques, elle a été le seul pays qui a fermement resisté-et avec dignité- aux offres séduisantes qu'on lui faisait de participer au partage de son amie et alliée.

Toutes les fois qu'un espoir, aussi faible qu'il fut, pouvait faire croire que les Puissances Occidentales se décidéraient à une politique de resistance, la Roumanie a donné des preuves évidentes qu'elle était prête à assurer cette charge à leurs côtés en dépit de tous ses risques. Ainsi, en 1938, au début de la première crise tchécoslovaque, quand on aurait pu croire que les Puissances Occidentales ne toléreraient pas ce qui n'était que le début de la fin de la Tchécoslovaquie, la Roumanie, qui n'avait aucune obligation d'assistance commune avec l'URSS,

a permis le survol de son territoire aux avions soviétiques destinés aux aérodromes tchécoslovaques. En 1939, pendant la crise polonaise, quand les Puissances Occidentales ont commencé des négociations pour signer un pacte d'assistance mutuelle avec l'URSS, la Roumanie a eu de nouveau une attitude plus compréhensive, même, que celle de la Pologne pour ces négociations. Elle a, en effet, déclaré qu'elle ne comprenait pas faire des difficultés pour un tel traité, avec la seule réserve que son nom ne soit pas prononcé à cette occasion. Au cours de ces négociations, on avait lancé l'idée de garanties similaires aux garanties Franco-Anglaises, que les Soviets auraient données à leurs voisins. Les Ministres des Affaires Etrangères d'Angleterre et de la France, Lord Halifax et M. Bonnet, ont exprimé leurs remerciements à la Roumanie pour son attitude. D'ailleurs, les garanties Franco-Anglaises, mêmes, qui ont été désirées par le Gouvernement Roumain en dépit des menaces des Allemands, qui considéraient l'acceptation de ces garanties comme un acte d'hostilité, prouvent que le peuple roumain n'aurait pas hésité à participer avec les Puissances Occidentales à un conflit si les Soviets avaient suivi une politique sincère, en signant un traité d'assistance mutuelle avec la France et l'Angleterre et si le coup de théâtre du pacte Germano-Russe n'aurait pas paralisé complètement la Roumanie.

Après que la crise a éclaté, la Roumanie a adopté une politique de neutralité, la seule possible, étant donné l'entente Germano-Russe et l'agression soviétique contre la Pologne. N'importe quelle autre attitude aurait eu comme résultat le partage immédiat du pays par une action commune Germano-Russe-Hongroise-Bulgare, d'ailleurs sans aucun

profit/
pour les Alliés. Dans ces conditions, la Roumanie a fait preuve d'un réel courage,par les facilités qu'elle a accordées à la Pologne après son désastre, à l'encontre des strictes règles de la néutralité. Tous les aviateurs et la plupart des militaires polonais réfugiés en Roumanie ont pu, en effet, quitter le pays, amenant aussi le trésor de la Banque Nationale Polonaise.

On ne peut pas passer sous silence le fait que le sentiment de d'isolement, dont la Roumanie a été saisie, fut augmenté par un échange de vues avec le Gouvernement Britannique, concernant l'application des garanties. Au moment où les indices les plus alarmants se multipliaient enbe qui concerne les intentions hostiles de la Russie, le Gouvernement Roumain a demandé au Gouvernement Britannique une confirmation que les garanties - qui , d'ailleurs, avaient un caractère général - étaient applicables au cas d'une agression soviétique. Dans sa réponse, le Gouvernement britannique a mis pour l'application des garanties visà-vis de Soviets des conditions qui équivalaient à un refus. Il demandait à ce que la Roumanie garantisse la néutralité de l'Italie et l'assistance militaire de la Turquie. Le Gouvernement Roumain se rendait, évidemment, compte des difficultés pratiques qui existaient sur le chemin de l'assistance militaire effective britannique. Néanmoins, il n'ampu s'empêcher à être profondement découragé par cette réponse. Le Gouvernement britannique avait non seulement refusé une assiatance militaire,mais il ne considérait même pas opportun à déclarer qu'il désirait maintenir les garanties comme une obligation politique, dans le sens qu'au moment favorable, il contribuerait par ses moyens à la restitution des frontières de la Roumanie. Dans ces conditions, on peut dire que la Roumanie a eu un grand mérite en observant une politique de néutralité jusqu'au moment de l'agression Russe de 1940.

Telle a été la politique extérieure de la Roumanie de 1936 jusqu'à l'agression soviétique en 1940. On ne peut formuler aucune condamnation valable contre cette politique. Devant la menace allemande de plus en plus rapprochée, la Roumanie ne pouvait plus, sans s'exposer aux plus graves des dangers, continuer son rôle d'animatrice d'une coalition fantôme, dont les confédérés principaux se récusaient aux responsabilités qui leurs incombaient. On ne peut pas demander à un petit Etat à s'exposer plus qu'une Grande Puissance. Après Munich, suivant la France que l'Angleterre ont notifié, en une forme moins équivoque, aux Etats de l'Europe Orientale qu'ils ne devaient s'attendre à leurs aide et que le seul chemin qui leur restait ouvert était celui d'un accommodement avec l'Allemagne. M. Neville Chamberlain, descendant de l'avion qui l'amenait de la conférence où on avait sacrifié la Tchécoslovaquie, exhibait, comme un grand succès, un pacte par lequel l'Allemagne et l'Angleterre s'engageaient à ne jamais avoir recours à la guerre l'une contre l'autre. Ce que le Premier Ministre britannique montrait comme un résultat remarquable, était justement ce que Hitler essayait depuis longtemps d'obtenir de la Grande Bretagne dans le but d'assurer ses " coudées franches " à l'Est. En ce qui concerne la France, l'accord de Munich a été suivi par une grande campagne contre la politique des alliances orientales. Ces alliances étaient présentées comme la plus grande hérésie de la politique française et comme le principal obstacle aux rapports normaux et confiants avec l'Allemagne, rapports qui seuls auraient été de nature d'assurer à la France une paix durable. Rien ne caractérise mieux cette situation que le discours remarquable de conception et de prévoyance que M. W. Churchill a tenu à la Chambre de Communes à l'occasion des discussions concernant l'accord de Munich:

" Nous sommes,-disait le futur premier Ministre britannique - devant un désastre des plus grands qui se soit abbatu sur la Grande Bretagne et la France. Nous ne pouvons fermer les yeux sur ce désastre. On doit accepter que dorénavant tous les pays de l'Europe Centrale et Orientale s'arrangent comme ils le pourront avec la puissance nazieto triomphante. Le système des alliances en Europe Centrale, sur lequel la France avait basé sa sécurité, a été détruit et je ne vois aucun moyen par lequel il pourrait être reconstitué. Le chemin au long du Danube, vers la Mer Noire, ce chemin qui conduit jusqu'en Turquie, a été ouvert. Au fait, si pas en forme, tous les pays de l'Europe Centrale, tous les pays danubiens seront poussés l'un après l'autre dans ce système de la politique de la force - non seulement militaire, mais aussi économique - qui radie de Berlin et je pense que ce résultat sera normalement et rapidement obtenu et qu'il n'emmenera pas un seul coup de fusil ".

On ne peut formuler une explication, ni un jugement plus injuste sur la politique extériure de la Roumanie qui n'a fait que s'incliner devant l'inévitable. En enregistrant le verdict qui lui venait de Paris et de Londres, la Roumanie n'a pas dépassé les limites d'une stricte normalisation de ses rapports avec l'Allemagne. Une politique de vraie collaboration avec l'Allemagne n'a jamais été prise en considération jusqu'en 1940, car la Roumanie désirait garder ouverte la possibilité d'un retour à la politique de coopération avec les Puissances Occidentales, au cas ou celles-ci se seraient montrées disposées à revenir à une telle politique.

La politique extérieure de la Roumanie de 1936 - 1940 a eu certaines répercussions aussi sur ses relations avec la Russie Soviétique Comme nous l'avons vu, les relations Roumaino-Russes étaient indiscutablement liées à l'attitude de la Roumanie aux problèmes généraux des Alliés et de l'organisation de la paix. La Roumanie a tout fait pour développer la politique des alliances et aussi longtemps que cette politique paraissait réconable, elle s'est montrée plus que disposée à une collaboration avec les Soviets. A cette époque, les relations Roumano-Russes ont atteint leur grand développement. Quand, par l'action des autres, une politique de prudence est imposée à la Roumanie tel un commandement inévitable, une alliance militaire avec les Soviets avait non seulement perdu sa raison d'être, mais elle aurait aussi exposé la Roumanie d'une façon encore plus dangereuse qu'une association très intime avec la politique des Puissances Occidentales.

Le Gouvernement roumain n'a donc pas repris le projet du pacte d'assistance mutuelle Titulescu-Litvinov. Il est néanmoins, resté fermement décidé à garder des rapports normaux et de bon voisinage avec l'URSS. La Roumanie a consacré sa plus grande attention aux relations avec les Soviets, évitant avec soin tout ce qui pouvait paraître un acte inamical. visà - vis de son voisin de l'Est.

Bien plus, lorsqu'une résurrection des alliances paraissait possible - comme lors de la première crise tchécoslovaque et du temps des négociations de 1939 - pour la signature d'un pacte d'assistance mutuelle Anglo-Franco-Russe avec la Roumanie, celle-ci a prouvé qu'elle restait disposée à reprendre sa politique de collaboration avec l'URSS.

Les Soviets ont néanmoins conçu une inexplicable irritation contre la Roumanie. Cette irritation a peu inexplicable au début, mais

à la lumière des événements ultérieurs ces causes en furent aisement révélées. L'expérience tragique des Etats baltiques a prouvé, en effet, que dans la conception soviétique des pactes d'assistance mutuelle étaient plutôt des instruments d'immixtion dans les affaires d'autres pays, dont l'URSS entendait se servir pour sa politique d'expansion.

Jusqu'en 1939, l'irritation des Soviets se manifestait par une constante mauvaise humeur à l'adresse de la Roumanie. Après cette date, lorsque la guerre et l'entente avec l'Allemagne offraient aux Soviets des possibilités qu'elle s'était montrée disposée à exploiter jusqu'au bout - ainsi que le prouvaient l'agression contre la Pologne le cas des Etats Baltiques et celui de la Finlande - l'attitude de la Russie vis- à - vis de la Roumanie est devenue directement menaçan Après la signature de la paix avec la Finlande, après la liquidation sommaire des Etats Baltiques, après, surtout, la catastrophe de la France - qui aurait pu faire croire un moment donné à la possibilité d'une paix à laquelle la Rssie désirait se présenter sur des positions gagnées - les Soviets se sont retournés contre la Roumanie, passant avec la plus grande facilité sur les assurances spontanées et formelles qu'elle avait données peu avant, au moment de leur intervention en Pologne. Par un ultimatum d'une brutalité sans précédent, elle ont demandé l'évaquation en quelques jours dela Bessarabie et de la Bucovin du Nord. (Il est à observer que cette dernière n'avait jamais appartenu à la Russie) . Toute resistance de la part de la Roumanie aurait signifié sa totale disparition, car elle aurait été attaquée en même temps par les Soviets, la Hongrie, la Bulgarie et même l'Allemagne, qui n'aurait pu se désintéresser d'un conflit dont le résulta aurait été que le pétrole roumain aurait passé sous le contrôle des

Soviets. Les Alliés de l'Entente Balkanique, la Yougoslavie, la Grèce et la Turquie consultées sur la façon dont elles comprenaient d'accomplir leurs obligations d'assistance au cas d'un conflit, ont donné des réponses évasives, desquelles on pouvait néanmoins déduire d'une façon assez claire qu'on ne pouvait espérer en aucun aide de leur part.

Telles ont été les circonstances dans lesquelles s'est consommée l'agression soviétique contre la Roumanie agression que le jugement impartial de l'histoire enregistrera comme un acte en rien justifié.

\+

\+ \+

L'agression soviétique de juin 1940 a été la cause principale pour l'adhésion de la Roumanie à une politique de collaboration avec l'Axe. Il est indiscutable que les Soviets considéraient l'occupation de la Bessarabie et de la Bucovine du Nord comme une étape dans leur politique d'expansion vers les Balkans. L'hostilité que les Russes continuaient à manifester à l'adresse de la Roumanie aussitôt après l'occupation de la Bessarabie, constituait un indice que l'orage n'avait fait qu'atteindre les frontières de la Roumanie et qu'il menaçait de continuer sa route d'une façon encore plus violente. Quand la Hongrie et la Bulgarie, encouragées par l'attitude soviétique, qui paralisait complètement la Roumanie, lui interdisant toute possibilité de défense, ont commencé à agiter leurs prétentions territoriales, l'URSS se hata de provoquer aux frontières de la Moldavie une série d'incidents qui ne laissaient plus aucun doute

sur leur intervention au cas d'un conflit Roumaino-hongrois. Cette menace simultanée contre la Roumanie , venant d'au moins 3 côtés, aussitôt qu'apparaissait une mésintelligence avec n'importe quel des ses voisins, sans aucun espoir d'entente de la part de quiconque, était un danger qui pouvait récidiver jusqu'à la disparition totale du pays. Une entente avec l'Allemagne paraissait dans ces conditions comme la seule planche de salut. Dans l'isolement total de la Roumanie, l'Allemagne était la seule force qui a ce moment-là aurait pu assurer l'existence du pays, en imposant le respect, autant à la Russie, qu'à la Hongrie et à la Bulgarie. Néanmoins, le Reich mettait comme condition essentielle de cette entente un arrangement avec la Hongrie et la Bulgarie. En ce qui concerne la Bulgarie, avec laquelle la Roumanie n'aurait certainement pas refusé de s'entendre directement, un vrai ultimatum de Hitler a imposé la totale cession du Cadrilatère, cession consentie par le traité de Craiova. Avec la Hongrie, l'entente a été impossible par suite des énormes prétentions de celle-ci. En s'associant l'Italie, l'Allemagne a décidé alors de couper ce noeud gordien. Elle était intéressée à éviter en Europe Centrale un conflit qui aurait attiré aussi la participation soviétique et qui ne lui convenait à aucun moment - mais aussi à créer entre la Roumanie et la Hongrie une situation permettant l'immixtion de Berlin dans la région danubienne, ainsi qu'une aide illimitée de l'élément minoritaire allemand. Ainsi, c'est produit d'abord l'ultimatum et ensuite ce que s'est nommé l'arbitrage, mais ce qui devrait se nommer plus correctement " le Diktat de Vienne ". La moitié de la Transylvanie fut attribuée à la Hongrie. A l'intérieur de ce territoire vivaient 1.350.000 Roumains et 950.000 Hongrois.

C'est un fait que la Roumanie aurait mieux pu négocier une entente avec l'Allemagne. Le Roi Carol était en réalité un caractère faible, sous ses apparences d'énergie et d'autorité. Devant la gravité du danger qui menaçait la Roumanie, il s'est jeté avec précipitation vers la solution allemande, dans laquelle il voyait son seul salut. Avec plus de fermeté et surtout avec plus de calme, il est probable que la Roumanie aurait pu réglementer ses rapports avec l'Allemagne avec des sacrifices moins tragiques.

Ces événements se sont déroulés au cours de quelques journées. L'opinion publique n'a pas été consultée avant l'acceptation de la solution de Vienne. L'acte n'a pas été soumis au Parlement et n'a même pas été publié dans le Moniteur Officiel. Le peuple roumain n'a, par conséquent, eu à se prononcer que sur un fait accompli. On connait le résultat. Les troubles qui ont conduit à l'abdication du Roi Carol et par lesquels le peuple roumain a montré qu'il n'entendait pas suivre une politique avec l'Allemagne à n'importe quelle condition. C'était la dernière parole que l'opinion publique a pu prononcer concernant la politique extérieure de la Roumanie et on doit reconnaitre qu'elle a constitué un langage de dignité et d'honneur par lequel le peuple roumain a apporté un témoignage éclatant sur la façon dont il concevait la politique de rapprochement avec l'Allemagne. Dorénavant, il ne pourra plus exprimer sa libre volonté et tout ce qui a suivi n'engage plus sa responsabilité au devant de l'histoire.

L'homme qui a assumé la responsabilité de conduire les destins de la Roumanie n'était pas inconnu à l'opinion publique. Le Général Antonescu s'était déjà signalé à l'attention générale par sa coura-

geuse réaistance qu'il avait manifestée devant les tendances despotiques du Roi Carol. Mais, si l'opinion publique connaissait l'incontestable courage de cet homme, elle ignorait absolument ses conceptions sur la politique extérieure. D'ailleurs, on doit noter qu'Antonescu n'a pas été amené au pouvoir par les mouvements populaires qui ont suivis l'Arbitrage de Vienne. Il avait été chargé par le Roi Carol à former un Gouvernement qui a considéré opportun à recourir à l'énergie de son adversaire, justement pour dominer ces mouvements, se rendant compte qu'il aurait été impossible de modérer autrement l'opinion publique. Antonescu n'a pas hésité à se mettre à la tête d'une mouvement qui demandait l'abdication du Roi. Ce fait reste, néanmoins, que sa désignation n'a pas constitué un acte spontané de la parte du peuple roumain, mais qu'elle était due à la volonté du Roi.

L'opinion publique a accepté avec confiance au début la présence d'Antonescu à la tête des affaires du pays. Elle avait d'ailleurs tous les motifs à le faire. Du aux circonstances, Antonescu avait été en réalité l'exécuteur de la volonté du peuple roumain, qui avait voulu formuler un mandat limité concernant sa politique vis-à-vis de l'Allemagne. L'opinion publique n'avait aucune raison de croire qu'Antonescu dépassera ce mandat essentiel de politique extérieure. On doit ajouter que peu de temps après, l'opinion publique a été vivement étonnée de voir qu'Antonescu avait constitué un gouvernement qui se basait uniquement sur un seul groupement politique, notamment les légionnaires, (l'ancienne Garde de Fer). Ce groupement politique avait été le premier à préconiser une politique du côté de l'Allemagne de sorte que cette participation au Gouvernement n'aurait pas du paraître comme un phénomène anormal. Mais justement à cause

de ses liens étroits avec l'Allemagne, le peuple roumain, qui ne concevait qu'une collaboration limitée avec ce pays, ne voyait pas avec de bons yeux une participation excessive au gouvernement du mouvement légionnaire. Néanmoins, l'opinion publique a fait crédit à Antonescu. Elle s'est dit que, par son énergie, il saura garder un contrôle exclusif des affaires et ne pas tolérer une très grande influence de l'élément légionnaire dans la politique extériure. L'opinion publique s'est complue à considérer l'association du mouvement légionnaire comme une manoeuvre tactique destinée à obtenir le maximum de concessions de la part de l'Allemagne, qui voyait en ce mouvement son principal representant/ en Roumanie. Ce qui a suivie a prouvé qu'Antonescu a vraiment réussi à dominer le mouvement légionnaire, dont il s'est séparé après la rébellion provoquée par ceux-ci en Janvier 1941. N'empêche que sa politique extérieure n'a jamais été en accord avec le sentiments général.

Peu de temps après se produisait un événement de la plus haute importance: l'entrée en Roumanie de certaines unités allemandes invitées par le Gouvernement pour instruire l'armée roumaine ce qui mettait , au fait, la Roumanie sous un régime d'occupation militaire. Une profonde divergence n'a pas tardé à se manifester, de cette façon entre la politique extérieure du régime Antonescu et les vrais sentiments du peuple roumain. Cette divergence s'est agravée après le conflit avec les Soviets. L'idée fondamentale de la politique d'Antonescu était qu'une collaboration effective avec l'Allemagne constituait le chemin le plus sûr pour récupérer la Transylvanie. Néanmoins le peuple roumain n'avait aucune confiance dans la reconnaissance al-

lemand. Il ne croyait même pas dans la victoire allemande, qu'il ne désirait évidemment pas. Personne ne doutait que "l'ordre nouveau" que les Puissances de l'Axe réservaient aux petites nations n'allait être pour celles-ci qu'un régime d'esclavage. La Roumanie voyait dans la victoire des Alliés son seul espoir pour une paix de justice et de liberté. Cette victoire, le peuple roumain la considérait, donc, comme la garantie la plus sûre pour la restitution de ses droits. Il ne voyait par conséquent, dans sa politique extérieure qu'un accommodement temporaire auquel il avait été contraint par la faute des autres, pour éviter l'écroulement total et définitif du pays. Le peuple roumain ne comprenait donc pas à se mettre aux côtés de l'Allemagne dans un conflit général. C'est la raison pour laquelle, lorsqu'a éclaté le conflit germano-russe, la participation de la Roumanie à ce conflit aurait du se limiter à récuperer les provinces envahies par les Soviets un an auparavant. A plusieurs reprises, les chefs politiques le plus representatifs de l'opinion roumaine, Maniu et Bratiano, ont vivement protesté auprès du Maréchal Antonescu, demandant à retirer l'armée roumaine de Russie après la reprise des ces deux provinces. Ni eux, ni l'opinion publique ne pouvaient faire plus. Car contre l'armée allemande, favorable au régime, aucune lutte n'était possible.

Avec l'entrée de l'armée allemande en Roumanie, la politique extérieure de la Roumanie s'est arrêtée en une syncope qui dure encore. Ceux qui veulent juger le cas de la Roumanie doivent tenir compte de ces faits. La politique de coopération active avec l'Allemagne, la guerre contre les Soviets - ou au moins la participation au délà de certaines limites, considérées exagérées, de la Roumanie à cette guerre,

n'appartient pas au peuple roumain et ne peuvent lui être attribuées.

Un des témoignages les plus objectifs concernant les vrais sentiments du peuple roumain peuvent se lire dans les discours tenus à l'occasion de la Nouvelle année par Sa Majesté le Roi Mihai I, dont le coeur bat á l'unisson avec celui de son peuple et dont la responsabilité n'est nullement engagée dans les évenemets qui ont suivis son avénement au trone et vers lequel se dirige les aspirations et les espoirs de la Roumanie toute entière. Répondant au Nonce Apostolique pour les félicitations de celui-ci, la Roumanie formulait ses voeux chaleureux pour: " une paix de justice, de liberté et de concorde, une paix inspirée par la croyance en Dieu et le destin de l'humanité ". En s'adressant à son peuple, le Souverain l'assurait qu'il pouvait attendre avec confiance l'avenir " Aussi longtenps qu'il restera fidèle à l'esprit chrétien et aux vertus sur lesquelles il a basé sa vie au cours de son histoire; aussi longtemps qu'il ne désirera pas le bien d'autrui, se contentant avec ce qui lui appartient, aussi longtemps qu'il saura vivre en bonne entente avec ceux qui respecteront ses droits." Et le Roi constate que: " au fond de son coeur, le peuple roumain est toujours resté fidèle à cet esprit et ces vertus " Il voulait montrer par ces paroles qu'elles étaient sous les apparences d'une politique imposée par les circonstances, les vrais sentiments du peuple roumain. Quant au Gouvernement, le Roi l'engageait à adapter sa politique à la volonté nationale en lui souhaitant: " à continuer l'oeuvre commencée en plein accord avec les aspirations de notre peuple, pour achever ainsi l'entente entre la nation et ses chefs." Enfin, en se référant au conflit avec les Soviets, le Souverain disait que:"Le peuple roumain sait bien qu'il n'a pas tiré l'epée pour attaquer, mais bien pour se défendre lorsqu'à son désir chrétien de bonne entente on lui a répondu par l'occupation des deux provinces

très chères et par des menaces contre notre propre existence. Fidèle aux principes chrétiens, il ne répondait pas à la haine par la haine, mais restait ferme pour défendre jusqu'au bout ses droits sacrés ". C'est une preuve éclatante du désir réel dont le peuple roumain a été animé, pour entretenir avec les Soviets des rapports de bon voisinage, dont la seule condition est le respect de ses droits légitimes. Le peuple roumain n'a pas voulu aller plus loin qu'une politique d'entente temporaire avec l'Allemagne, politique qui était le seul point d'appui dans l'isolement complet dans lequel se trouvait la Roumanie et qui constituait la seule alternative à son écroulement définitif. Le reste ne peut lui être reproché. Qui veut condamner la Roumanie doit donc avoir le courage de dire clairement qu'elle doit être condamnée parceque elle n'a pas voulu mourir.

On pourra peut-être dire que d'autres peuples, comme la Pologne et la Yougoslavie devant l'épreuve suprême, ont su vaincre certains défauts du passé, pour retrouver leur vrai esprit, et affronter comme le peuple grec le danger, avec un admirable héroïsme. Mais, les situations ne sont pas comparables. La Pologne pouvait espérer l'aide des Alliés et personne ne s'attendait à la fin tragique et foudroyant qui a suivi. La Yougoslavie et la Grèce n'avaient pas à considérer le problème russe. Par leur position géographique, elles aussi pouvaient avoir espoir en l'aide britannique qui s'est produit en une certaine mesure, au moins, en Grèce. Elles pouvaient de même espérer en une certaine possibilité de résistance. La Grèce a victorieusement resisté à l'agression italienne et en Yougoslavie, Mihailovici, détient encore le contrôle sur une importante partie du territoire national.

La Roumanie avait senti sur sa propre chaire, en Bessarabie, ce qui signifiait l'occupation soviétique. Cela va sans dire que dans les pays occupés, les Allemands ont commis des crimes inexpiables et personne ne peut rester insensible au calvaire de ces nations supportés avec un incomparable courage. Ni en Yougoslavie, ni en Grèce, ne se sont produits des déplacements massifs de population ou une extermination systématique de la classe intellectuelle car vis-à-vis de ces pays, l'Allemagne n'avait aucune révendication territoriale directe qui puisse la déterminer à une action d'une vraie transformation du caractère ethnique. Mais , le cas de la Roumanie qui restait sur le chemin de l' expansion russe dans les Balkans, était différent. Les déportation commencées en Bessarabie - où la plus grande partie de la classe intellectuelle a été supprimée - indiquaient clairement qu'une occupation russe de quelques années en Roumanie aurait signifié la vraie disparition du peuple roumain. Pour créer des faits accomplis et irréparables pour consolider du point de vue ethnique leur domination en Roumanie, les Russes auraient supprimé toute l'intellectualité du pays, afin de ne plus laisser subsister qu'une masse paysanne amorphe dépourvue de chefs qui puissent entretenir la flamme.

Delaissée par tous, entourée d'ennemis qui n'attendait que la première occasion pour l'anéantir, la Roumanie ne pu que se plier devant l'adversité et l'injustice du destin. Quelle différence entre la politique de la Roumanie et l'esprit dans lequel d'autres pays, la Hongrie par exemple, ont adhéré à la politique de l'Axe.

Dès le début de la crise Européenne, le peuple roumain a prouvé que personne n'était plus désireux que lui d'assurer les risques nécessaires d'une politique pour combattre l'agression et pour défendr l'ordre moral international, qui formait la condition essentielle de tout progrès humain. La dernière chance à lutter pour cet idéal lui a été enlevée par l'agression soviétique en 1940. Le geste soviétique a eu des conséquences qui ne peuvent jamais être trop exagérées sur le devéloppement du conflit actuel. Sans la menace paralisante qui lui venait par derière, la Roumanie serait restée fermement décidée de maintenir une politique de stricte néutralité vis - à - vis de l'Allemagne en attendant que les événements lui permettent de faire plus pour la cause des Alliées. Tous les Balkans - à l'exception, peut-être de la Bulgarie, qui serrée en un cercle de fer aurait pu, n'importe quand, être réduite au silence 8 aurait pu former un bloc soutenu par une Russie favorable et inénétrable à la pénétration allemande. Ces Etats n'auraient demandé autre chose que de resister à l'Allemagne avec l'aide de la Russie Soviétique. L'Allemagne n'aurait pu vaincre ces pays l'un après l'autre, ayant devant elle les Balkans unis à la Russie, comme adversaires possibles. Le conflit germano-russe aurait trouvé, d'après toutes les possibilités, les Etats Balkaniques aux côtés de la Russie. En présumant que les Etats Balkaniques auraient pu garder leur neutralité, ils auraient constitué aujourd'hui la meilleure porte d'accès pour les Alliées, afin d'atteindre l'Allemagne en Europe. Il est donc évident que la dislocation du bloc Balkanique par la Russie Soviétique a eu des conséquences décisives sur la marche des événements.

Personne ne menaçait la Hongrie qui, en s'alliant à l'Axe a fait un acte de libre option. Dans sa politique avec l'Axe ce pays a trouvé l'occasion de reprendre sa domination sur d'autres pays. Ce droit de l'exploitation des autres, que le peuple hongrois s'arroge et qui constitue une des principales causes des conflits qui doivent être résolus afin de pouvoir assurer la paix de l'Europe, lui est commun avec le peuple allemand. La Roumanie n'a jamais outre passé certaines limites. Parmi celles-ci, l'essentielle a été le précepte chrétien de ne pas désirer le bien d'autrui, de ne pas aspirer à la domination d'autres peuples. Le régime Antonescu s'est assuré la responsabilité d'une politique extérieure propre. Mais, jamais ce régime n'a profité des difficultés de ses voisins pour obtenir au detriment de ses voisins des avantages territoriaux. La Roumanie n'a fait aucun essai pour annexer le Banat et le Timoc serbes où vivent néanmoins une grande minorité roumaine. La Hongrie, d'autre côté n'a pas hésité, lorsque l'encre n'avait pas encore séché au bas du traité d'amitié éternelle, qu'elle venait de signer avec la Yougoslavie, d'attaquer ce pays et d'annexer une province avec une population purement serbe. Quant aux prétendues prétentions de la Roumanie à annexer la Transnistrie, elles ne sont que de calomnies de nos ennemis. Les plus chaleureux partisans d'une telle annexion ne sont pas les Roumains, mais bien les Hongrois, qui voyent avec plaisir le transfert de la population roumaine de la Transylvanie du Nord, en Transnistrie. La Roumanie ne désire pas faire un marché en vertu duquel elle aliénerait ses droits inviolables.

Il existe un seul peuple, dont la tragédie injuste d'être obligé à contribuer à la lutte contre ses croyances est comparable à celle du peuple roumain et c'est le peuple Tchèque. De même que le peuple roumain, il a été poussé par les fautes des autres à une politique de collaboration avec l'Allemagne. De même que le peuple roumain le peuple Tchèque a du se résigner à cette politique, dont la seule alternative était sa destruction totale. Aujourd'hui, l'immense capacité de production industrielle de la Tchécoslovaquie est au service de l'Allemagne. Ce tribut que le peuple Tchèque paye à l'Allemagne est au moins égal à toute la contribution de la Roumanie à l'effort de guerre allemand,- Qui ne peut incriminer le peuple Tchèque, ne peut aussi condamner le peuple roumain. Comme le peuple Tchèque, le peuple roumain n'a pu lutter pour la bonne cause parceque'on lui a donné aucune possibilité de le faire. Mais, donnes-lui la plus petite chance et personne ne luttera mieux que lui pour ses droits légitimes et pour les idéals de l'humanité.

DEPARTMENT OF STATE

INCOMING TELEGRAM

DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS

DSH-798
This telegram must be closely paraphrased before being communicated to anyone. (SECRET)

Bucharest via Caserta
Dated November 24, 1944
Rec'd 12:07 p.m., 26th

Secretary of State,
Washington.

DIVISION OF CRYPTOGRAPHY
JUN 26 1945
DEPARTMENT OF STATE

OFFICE OF EUROPEAN AFFAIRS
DISTRIBUTING UNIT
NOV 28 1944
OFFICE
DEPARTMENT OF STATE

DEPARTMENT OF STATE
JUN 21 1945
Chief, Division of
Foreign Service Administration

771.00/11-2444

24, November 24, 6 p.m.

Foreign Minister told me yesterday that political representatives from America, England, France, Belgium and Holland had either reached Bucharest or were on their way here. He said he would like very much to send representatives to Washington and London. If they would be received he would give each the same title as that borne by the representative of Washington and London here. He would choose his representatives from among Rumanians who have been in Rumania throughout the war and are thus better informed concerning present conditions than those who have resided abroad the past few years.

My British colleague said the Foreign Minister yesterday made a similar statement to him which he is telegraphing to London today.

In considering

notes
051.71

119.25
711.71

DOR - EUR Unit
Final
Rev.
Cat.
Dist.

Confidential File
FILED
JUN 28 1945

771.00/11-2444

In considering this request Department will wish to bear in mind that the Rumanians will likely follow this soon with a request for the privilege of transmitting instructions to their representatives by our pouch and codes. At the present time, of course, the Rumanian Government is able to telegraph abroad only in clear. It has no pouch service. If we were to grant such facilities I believe we would encounter an immediate and strong Soviet reaction as they suspect the Rumanians of trying to stir up trouble between the Soviets and the Western Allies.

BERRY

JT

note
051.71
119.25

DEPARTMENT OF STATE

INCOMING TELEGRAM

216 DIVISION OF COMMUNICATIONS AND RECORDS

DIVISION OF TERRITORIAL STUDIES
FEB 8 1945
DEPARTMENT OF STATE

SFG-113
This telegram must be closely paraphrased before being communicated to anyone. (SECRET)

Bucharest via War

Dated December 14, 1944

Rec'd 8:55 a.m.

OFFICE OF EUROPEAN AFFAIRS
DISTRIBUTION
DEC 16 1944
OFFICE
DEPARTMENT OF STATE

Secretary of State

Washington

55, December 12, Noon

The Foreign Office informs me that it has received reliable information that Bulgaria has been permitted to send a diplomatic representative Moscow. Rumania is most interested in securing representation in United Nations capitals as I reported in my 771.00/11-2444 24 November 24, 6 p.m. CE-FA-CS and Rumania is naturally concerned it is not being given equal treatment with Bulgaria on this question.

BERRY

RR

DIVISION OF INTERNATIONAL ORGANIZATION AFFAIRS
FEB 8 1945
DEPARTMENT OF STATE

EUR Unit
Final.
Rev.
Cat.
Dist.

DEPARTMENT OF STATE
FEB - 2 1945
DIVISION OF RESEARCH AND PUBLICATION

Confidential File

CS/MAH

FILED
APR 4 1945

771.00/12-1244

Note 761.71 774.00

771.00/12-1244

Central File: Decimal File 771.00, Political Relations Of States, Relations; Bi-Lateral Treaties., Romania And The World, March 2, 1940 - December 14, 1944. March 2, 1940 - December 14, 1944. MS Turkey, Greece, and the Balkan States: Records of the U.S. Department of State, 1930-1944: Records of the Department of State Relating to Political Relations of Turkey, Greece, and the Balkan States, 1940-1944. National Archives (United States). Archives Unbound, link.gale.com%2Fapps%2Fdoc%2FSC5111396424%2FGDSC%3Fu%3Domni%26sid%3Dbookmark-GDSC. Accessed 23 June 2025.